

MARCIE BROWN

Chip de înger

Capitolul 1

Bărbatul rămânea tăcut. Dorința, mânia și teama se citeau pe rând în ochii lui căprui, în timp ce o privea insistent pe femeia așezată în fața lui. Nu se sinchisea de ceea ce putea ea să creadă despre sugestiile lui de a lăuda meritele orașului New Orleans în paginile publicitare ale unei noi reviste. Începând din după-amiaza din ajun, când îi împărtășise îndoielile ei, el nu avea decât o idee în minte: se va întoarce oare Sarah la Galveston? Și dacă se ducea acolo, îngrozitorul ei soț, care locuia în acel oraș din Texas, nu-i va provoca noi suferințe?

Cu o voce tăioasă, o întrebă:

— Ei bine, ești hotărâtă? O vei face?

Sarah nu înțelegea din ce motiv Bob Wilson îi vorbea cu o asemenea bruschete despre raportul pe care îl avea în mână. El voia să-și mulțumească atât clientul cât și agenția de publicitate „Wilson și fiul“, astfel că toți aveau aceeași grijă. Bob adoptase totuși un ton curios. Când înțelese unde voia să ajungă, avu o strângere de inimă, ca de fiecare dată când i se aducea aminte de trecut.

Se mulțumi să repete:

– Să fac ce? Nu te înțeleg.

Bob își afundă privirea în ochii mari cenușii ai tinerei femei. Simțea că ea vroia să se eschiveze.

– Aș vrea să știu dacă te vei întoarce la Galveston.

Sarah ar fi preferat să nu ia o hotărâre definitivă. În ajun, povestea asta i se păruse că n-o privește decât de departe. Cu toate acestea, dacă Bob insista...

Tânăra femeie lăsa să-i cadă raportul pe biroul de stejar, apoi își încrucișă mâinile deasupra lui. Încerca oare să-și dea curaj? Se temea să nu i se vadă degetele tremurând? N-ar fi putut să spună. Își ridică bărbia. Știa că nu-i va face plăcere interlocutorului ei.

– Da, mă voi duce.

Bob își strânse buzele.

– Nu te vei alege decât cu neazuri.

– Cred că mă voi descurca.

Bob simți că răbdarea îl părăsește. Dacă nu-i era destul de apropiat încât să se opună planurilor ei, se străduia s-o facă să-și schimbe părerea. De aceea, reluă cu vehemență:

– Crezi, Sarah? Dar nu te-ai gândit deloc!

Cum Sarah rămânea tăcută, el făcu o altă încercare:

– Așadar, crezi ce-ți spune el?

– În legătură cu mama lui? Da.

Bob luă o nouă atitudine. Dacă cel puțin ar fi putut dispune de câteva luni în plus... Dar Sarah continua deja:

– N-are cu siguranță alt motiv să dorească întoarcerea mea.

– Poate încearcă să te facă să revii!

Fraza îi scăpase lui Bob. Acest strigăt din inimă îi trăda temerile. Sarah râse ușor:

– Este ridicol, Bob! Clay nu vrea să mă vadă. Într-un an și jumătate, nu s-a ruinat nici telefonându-mi, nici dând bani pe benzină pentru drum. De ce s-ar schimba?

Contrariat, Bob replică:

– M-ar mira așa ceva, din partea lui.

Sarah se refugie din nou în tăcere.

Tânărul bărbat vru să atingă un punct sensibil:

– Nu rămăsese mare lucru din tine, când ai terminat, prima dată. Îți amintești? Și dacă o va lua de la capăt?

Sarah tresări. Nu-i plăcea să audă vorbindu-se despre slăbiciunea ei din trecut.

– Asta nu se va repeta, îl asigură ea. M-am schimbat, Bob. Sunt mai puternică.

– Dacă ești mai puternică, de ce nu refuzi? Doar n-o să lași totul baltă sub pretextul că el îți face semn...

– O uiți pe Allison.

– Nu, dar nu datorezi nimic acelor oameni. Le-ai dat doi ani din viața ta și drept mulțumire, au fost cât pe ce să te facă să-ți pierzi încrederea în tine.

– Nu crezi că dramatizezi puțin?

– Nu! replică Bob, simțind că o tulburase. Poate ai ascuns asta în adâncul ființei tale, dar eu nu.

– N-am ascuns nimic. Orgoliul meu și tendința de a vedea viața în roz au avut de suferit, asta-i tot.

– Încrederea în sine este lucru fragil și Clay Spencer a reușit să te lipsească de ea.

– Clay nu mă va mai răni, nu mai are puterea, afirmă tânăra femeie. Oricum, pe Allison vreau s-o vizitez. Ea n-are nici un amestec în ceea ce s-a petrecut între noi.

– Pentru ea, fiul ei este desăvârșit, nu? El n-a greșit niciodată? Sarah schiță un surâs amuzat și-și strânse mai tare degetele.

– Și mama ta are o părere bună despre tine.

Bob roși. Mama lui căuta să-l copleșească întotdeauna cu grijile ei atente, ceea ce-l stânjenea mult. Se grăbi să revină la subiectul discuției:

– Ea vedea bine că erai nefericită.

– Desigur, recunosc Sarah.

– Atunci?

– Ca soacră inteligentă cum este, nu s-a amestecat cu nimic.

Răspunsul acesta îl exasperă pe Bob. Cum s-o facă să înțeleagă?

– Vrei să te arunci într-o expediție ridicolă. Este o prostie.

– Mulțumesc! făcu ea, hotărâtă să nu-l lase să vadă cât o afectau criticile lui.

Bob își trecu mâna prin păr. În lipsă de argumente, se aplecă și luă mâna tinerei femei.

– Mă gândesc la tine, Sarah. Nu vreau să ți se facă rău. Dacă mi-ai da voie, aș avea grijă de tine până la sfârșitul zilelor tale. Eu te...

– Oprește-te, Bob! exclamă Sarah, retrăgându-și repede mâna.

Bob nu insistă. Ea nu era pregătită să-l asculte. Aștepta totuși de atâta timp, cu atâta nerăbdare. Și scrisoarea asta blestemată...

– Și dacă ai pretinde că n-ai primit nimic? stăruie el. Sunt scrisori care se pierd. Nimeni nu va avea nevoie să știe adevărul.

– Ba da, eu.

Bob tăcu. Ea era hotărâtă să se ducă acolo. Tânărul bărbat oftă și întrebă, resemnat:

– Când pleci?

– Allison i-a cerut lui Clay să mă invite în săptămâna Paștelor. Voi pleca în vinerea dinainte.

– Săptămâna viitoare, aşadar.

Sarah încuviinţă cu un semn din cap. Bob simţea că n-ar trebui să adauge nimic. Nu-şi putu reţine o ultimă întrebare:

– Când îl vei vedea... îi vei cere divorţul?

Sarah rămase o clipă surprinsă, apoi îşi scutură de la dreapta la stânga părul castaniu-roşcat. Regreta că-l luase pe Bob drept confident. Dar când revenise la New Orleans, avusese nevoie de prietenie şi Bob o ascultase cu simpatie.

– Nu voi lua o hotărâre în privinţa asta acum. Înţelege? Nu...

– Iartă-mă, o întrerupse el, deoarece regreta că o pusese în încurcătură şi totodată că nu primise răspunsul sperat. Nu voiam să te grăbesc şi n-am să repet. Eu... ţin la tine, Sarah.

Tânăra femeie fixa, fără să-l vadă bine, un tablou agăţat pe peretele din faţă. O pisică era culcată acolo la umbra unui copac, lângă un iaz şi o tânără așezată în iarbă îi mângâia blana mătăsoasă.

De ce oare viaţa ei era răvăşită? Nu se putea bucura de pacea pe care o exprima acest tablou? Îşi făcuse din nou viaţa agreabilă, la New Orleans. Ocupa un post de răspundere, la agenţie. Clay şi toate amintirile legate de el i se păreau ieşite dintr-un vis urât. Dacă legal rămânea legată de soţul ei, în mintea şi în inima ei, ruptura era înfăptuită. În momentul acela sosise scrisoarea, prima pe care i-o adresase Clay. De ce acum?

Sarah ar fi vrut să strige cele trei cuvinte pentru a scăpa de această idee. Îşi regretă imediat atitudinea egoistă. Deocamdată, problemele cele mai acute le priveau pe Allison. Or, mai presus de orice, soacra ei ar fi meritat să fie scutită. Simţi că o sufocă spaima la gândul mesajului neliniştitor al soţului ei: Allison era bolnavă, ea nu cunoştea gravitatea stării ei şi aceasta cerea s-o revadă. Sarah n-o putea refuza.

Bob oftă din nou. Trebuia s-o lase să plece. Ce risc nesăbuit îşi asuma!

– Nu vei absenta decât o săptămână?

– Da.

– Îmi vei lipsi.

Sarah privi raportul înmânat de el. Doritoare să regăsească terenul solid al relațiilor profesionale, parcurse textul și-l felicită pe Bob.

– Cred că acest client va fi mulțumit de propunerile tale.

Bob continua să reziste. Simțea că alerga spre catastrofă. După ce își făcuse atâtea planuri... O aștepta pe Sarah de ani de zile. O dorise drept soție cu mult timp înainte să i-o smulgă Clay Spencer. Făcu un efort să pară vesel. În următoarele cincisprezece zile, Sarah trebuia să-i păstreze o imagine pozitivă și nu una a unui bărbat iritat.

– Crezi că vor accepta sistemul de încălzire? întrebă el pentru a reveni la raport.

– De ce nu? Este o idee bună.

Bob continua să-și apere proiectul. Sarah îl asculta, clătina din cap în semn de aprobare, dar îi era greu să se concentreze, deoarece gândurile ei se îndreptau spre viitor, un viitor pe care voia să-l înfrunte cu încredere și curaj, simțind că se apropia prea repede pentru pacea sufletului ei.

Clay Spencer își schimbă poziția, incapabil să-și găsească odihna. I se părea că încerca să adoarmă de ore întregi în patul mare, simțind că-l cuprinde exasperarea față de el însuși, de saltea și cocoșele ei, sau față de problemele care-l asaltau cu mai multă putere în liniștea nopții.

Îndepărtă cearșaful de bumbac cu care era învelit și se ridică în capul oaselor, transpirat. Ce căldură! Sistemul de aer condiționat al hotelului nu mai funcționa sau avea un acces de febră? Totuși, dacă nu era în apele lui, n-avea impresia că este bolnav. Vru să aprindă veioza de la capul patului. În zadar. Înjură și-și caută ceasul.

Uimitor, își spuse el când apăsă butonul care lumina ecranul și descoperi că era trei și jumătate dimineata. Oftă. Cum să-și treacă timpul? Nu putea nici să doarmă, nici să citească. Se duse la fereastră și îndepărtă draperia groasă. De la camera lui aflată la unul din etajele superioare, vedea că pana de curent privea tot sectorul. Clădirile vecine erau cufundate în întuneric. Bineînțeles, farurile albe și becurile roșii de poziție ale autovehiculelor brăzdau încă străzile și o șalupă mare, luminată toată, lupta împotriva unui curent rapid pentru a urca Mississippi. Sirena lui răsună în acel moment, obsedant.

Clay rămase nemișcat în întuneric, deoarece cerul nopții era acoperit. Urmărea înaintarea șalupei. Corpul lui gol semăna cu cel al unei statui de bronz, cu o constituție de o mare eleganță: picioare lungi musculoase, șolduri înguste și ferme, abdomen plat, umeri largi. Numai ochii rămâneau însuflețiți.

Cu un pas hotărât, reveni la pat, ridică receptorul și formă un număr. După o lungă așteptare, auzi o voce iritată:

– Recepția, vă ascult!

Clay își strânse buzele auzindu-l pe recepționar manifestându-și proasta dispoziție. Nu era obișnuit să i se vorbească pe acest ton.

– Aici Spencer, apartamentul 1205. Ce dracu' se întâmplă?

Recepționarul luă imediat un ton respectuos pentru a răspunde:

– Oh, domnule Spencer, iertați-mă. Nu știam...

Dacă omul acesta ar fi lucrat pentru el, Clay l-ar fi admonestat imediat. Nu-i plăceau oamenii slugarnici.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule? reluă omul, pe un ton mios.

– Îmi dau seama că este o pană de curent, zise Clay, iritat. De ce nu folosește hotelul un grup electrogen? Oakcliff are unul, nu?

– Bineînțeles, domnule. Din nenorocire, nu funcționează. Am încercat să-l pornim și... dar cei de la întreținere se ocupă de asta. Vom redeveni foarte rapid stăpâni pe situație, vă asigur. Noi...

Clay nu era convins. Totuși, mulțumi tăios recepționarului și închise telefonul. Apelul lui fusese inutil. Trebuia să se înarmeze cu răbdare. Se gândi că-i rămânea posibilitatea să fumeze. Se deplasă cu precauție în întuneric spre locul unde știa că se afla mobila pe care-și pusese țigările; cel puțin așa credea. Îi scăpă o înjurătură când lovi cu piciorul un scaun aflat în cale. Reluă cercetarea locurilor, șchiopătând. Faptul că-și trecuse furia asupra unui obiect, îl calmase totuși puțin.

Căutarea țigărilor și a brichetei de aur îi luă mai mult timp decât scontase, deoarece pe comodă nu găsi decât cheile, o batistă împăturită cu grijă, portofelul și niște mărunțiș. Își lărgi câmpul investigațiilor în salonul învecinat și fu recompensat. Pe o măsuță joasă, țigările rămăseseră abandonate lângă un pahar gol, care conținuse whisky cu sifon. Ridică paharul, îl miroși cu regret și-l puse la loc. Scoase o țigară din pachet și o aprinse. Știa că fumatul era un obicei care-i dăuna sănătății, și în urmă cu câțiva ani, renunțase. Apoi...

Încercă să alunge amintirea dezagreabilă care-i veni în minte. Nu! N-o să reînceapă să se gândească la ea. O asemenea evocare

i-ar fi insuportabilă. Luaseră amândoi o hotărâre și se țineau de ea. Căsătoria lor fusese o greșeală, o greșeală acum corectată.

Clay strânse din dinți și se întoarse la pat. Sprijinit cu spatele de două perne, se sili să se gândească la afacerea care-l adusese în acest oraș. Dorea să obțină un contract, prin licitație. Nu că întreprinderea lui risca să fie în dificultate, dacă nu-l obținea. Clay asigurase de mult timp reputația întreprinderii lui de echipamente pentru platformele de cercetare petrolieră submarină pe care o dezvoltase, apoi o menținuse în activitate, chiar dacă trebuise să facă un considerabil efort de voință. Contractul i-ar asigura totuși menținerea unei anume stabilități financiare.

Strivi țigara din mână și aprinse alta, răspândind fumul cu plăcere. Acei ani de muncă dură îl răsplătiseră. Dăduse dovadă de intuiție în privința cercetării platformei continentale și acum își vedea visul realizat. Desigur, trebuise să facă sacrificii în timpul drumului.

Clay scutură din nou din cap pentru a alunga un alt gând supărător. Stinse țigara abia aprinsă. Doamne, ce se întâmpla cu el? N-avea totuși nevoie de complicații! Trecutul era trecut. Nici soția lui, nici el nu-l puteau schimba. Dacă evoca perioada furtunoasă care urmase după separarea lor, n-ar folosi la nimic. Sarah avea un suflet de copil într-un corp de femeie, în timp ce el avea nevoie de o consoartă. Se îndoia că va ajunge vreodată la suficientă maturitate pentru a înfrunta lumea, deoarece știa că asta o speria.

Cu un gest mașinal, Clay luă o altă țigară. Când s-o aprindă, observă că mâna cu bricheta îi tremura și trebui s-o țină cu cealaltă pentru a reuși. Dumnezeu! Trebuia să-și revină. Oare New Orleans, orașul în care trăia a sa soție-copil era răspunzător de tulburarea lui?

Hotărî să facă un duș. Nu va mai răsuci pe toate părțile asemenea ideii în capul lui. O apă rece îl stropi curând din cap până-n picioare, dar nu protestă. Avea nevoie de o activitate care să-i ocupe mintea.

Când ieși din baie, simți cu plăcere sângele alergându-i mai repede sub pielea pe care o freca viguros.

Își regăsi patul, tot pe dibuite. I-ar fi plăcut să schimbe cearșafurile încă umede de transpirație, dar serviciul pe etaj cu siguranță nu-i va răspunde. Se întinse cu un oftat de oboseală și cum temperatura corpului său scăzuse, fu mai puțin sensibil la defectele saltelei.

Înainte de a adormi, se întrebă dacă n-ar fi făcut mai bine s-o contacteze pe Sarah ca s-o întrebe dacă se va duce s-o vadă pe mama lui. Da, dar dacă va refuza tocmai pentru a-l indispune, mama lui va avea de suferit. Era așadar preferabil să n-o influențeze pe Sarah. Făcuseră bine că se separaseră și că fiecare putea trăi cum îi plăcea, fără complicații inutile.

Puțin mai târziu, Clay se întoarse pe o parte și întinse brațul ca pentru a îmbrățișa zvelta siluetă care se modela atât de bine după corpul lui, dar brațul nu întâlnește decât vidul. După lungi luni solitare, soția lui Clay nu mai era acolo.

Capitolul 2

Sarah coborî cu o mână nervoasă apărătoarea de soare de deasupra parbrizului pentru a se examina în oglinda încastrată acolo; nu-i plăcu ce văzu în ea. Bogatul ei păr castaniu era strâns într-un coc la ceafă. Adoptase această coafură, care-i dădea o înfățișare îngrijită, anul trecut. Lăsa de altfel adeseori această impresie... Astăzi, însă, era mai puțin sigură de ea. Gura ei părea foarte vulnerabilă, gata să tremure sub efectul tensiunii. Nesiguranța și teama îi întunecau ochii, de obicei limpezi și liniștiți, în care se citeau cu ușurință emoțiile care o tulburau.

Sarah ridică apărătoarea de soare la locul ei. Odată hotărârea luată, pornise la drum spre Galveston și acum oprea mașina în fața casei care aparținea de câteva generații familiei Spencer. Când își va fi adunat curajul, va deschide portiera, va urca treptele peronului și va suna la ușă. Numai că simțea că nu are puterea s-o facă. Nu imediat.

Își netezi fusta și-și umezi buzele uscate. Clay era cauza ezitărilor ei. Era oare prezent? Aștepta în spatele ușii? Dacă da,

ce-și vor spune? Și Allison? Boala ei era gravă? Clay nu spusese nimic despre asta, dar faptul că-i scrisese o scrisoare era semnificativ...

Tânără femeie își trecu din nou limba peste buze și încercă să-și învingă teama care-i strângea gâtul. Nu mai putea rămâne acolo. Cei din casă vor sfârși prin a arunca o privire afară. Nu voia ca ei s-o creadă nehotărâtă. Va părea destinsă, sigură de sine. În cazul în care Clay era acolo, va vedea că nu mai era tână neexperimentată de odinioară. Se maturizase, se schimbase; devenise independentă.

Respiră adânc și se sili să coboare din mașină. Îndată ce fu afară, o pală de vânt venind din Golful Mexic îi învălui silueta zveltă, îi ridică fusta și-i ciufuli părul. Făcu tot posibilul să-și pună în ordine ținuta, dar fără rezultat. Ajunsă pe peron, se simți apărută mai bine. Vru să prindă la loc șuvițele de păr scăpate din coc, apoi renunță și scoase toate agrafele. Voia să scoată un pieptene din poșetă când auzi balamalele ușii scârțâind.

Se întoarce rapid și simți că i se oprește inima în loc. Recunosc silueta înaltă și zveltă a bărbatului aflat în pragul ușii: era Clay.

Tânără femeie nu-și putu împiedica privirea să treacă de la picioarele lungi la șoldurile înguste, apoi la umerii puternici ai soțului ei, înainte de a se opri pe figura lui. Ghici o licărire ironică în ochii lui negri. Sprijinit neglijent de tocul ușii, Clay exprima încredere în sine. El nu fusese expus vântului și părul lui nu era ciuflit. Și o judeca după înfățișarea ei dezordonată.

Sarah avu impresia că se întoarce cu multe luni în urmă, în timp ce dorința de a se apăra cu vehemență îi urca pe buze. Se stăpâni la timp. Își va păstra calmul. Nu va lăsa un incident neînsemnat să distrugă chiar de la început imaginea pe care voia s-o dea despre ea însăși.

În fața examenului lui Clay, își ridică bărbia și strânse din fălci. El nu păru să observe că se încordase. Se mulțumi să murmure:

– Mă întrebam cât timp îți va trebui până să te hotărăști să intri. Cred că ai rămas un sfert de oră în mașină.

De ce se străduia s-o irite? Ca s-o facă să-și piardă răbdarea și să-și consolideze părerea negativă care o avea despre ea?

Sarah numără în gând până la cinci.

– Bună, Clay, zise ea roșind ușor.

Clay rămase tăcut, ocupat cum era s-o examineze. Ochii cenușii ai lui Sarah îi întâlneau pe ai lui fără să clipească. El constată:

– Pari în formă.

– Mulțumesc. Și tu.

Tăcerea căzu între ei. În cele din urmă, Clay făcu un gest spre interiorul casei și zise:

– Dacă vrei să-ți dai osteneala să intri...

Era atât de ceremonios! Nu, răspunse în sinea ei.

– Da, se auzi rostind. N-am mers atâtea ore ca să rămân aici.

Figura lui Clay nu exprima nimic. Sarah trecu prin fața lui și se forță să-i ignore prezența, ceea ce nu-i era ușor, deoarece el o făcuse întotdeauna să-și piardă siguranța.

Camera de zi în care intrase era foarte încărcată. Cea mai mică suprafață era ocupată. Allison colecționa cam de toate, la fel de bine o frumoasă piesă de ceramică, precum și un capăt de panglică.

Rămăsese liberă numai canapeaua, ale cărei brațe erau acoperite cu milieuri croșetate în locurile unde tapițeria se uzase. Întreaga încăpere evoca timpuri trecute, amintiri.

Sarah nu știa cum să reînceapă discuția, cum să se comporte. Cu multe luni în urmă, fugise, lăsând o scrisoare. Clay și cu ea nu-și vorbiseră de atunci. El o scoase din încurcătură, anunțând:

– Mama este în grădină.

Tânăra femeie vorbea rar, ca să nu-i tremure vocea:

– Mi-ai scris că este bolnavă?

– Este adevărat.

– Ce are?

– Te interesează într-adevăr?

Sarah era stupefiată. Cum putea să-i pună o asemenea întrebare? Nu știa cât de mult ținea la Allison?

– Bineînțeles.

– N-ai arătat-o.

– Eu n-am...!

El o întrerupse:

– Nici nu i-ai scris, nici nu i-ai telefonat.

– M-am gândit că n-ar vrea.

Vocea lui Clay, sarcastică, evoca certurile și suferințele din trecut.

– Nu te-ai gândit! Ai încercat vreodată să gândești?

Sarah își spuse că greșise făcând această călătorie. N-ar fi trebuit să se expună unei asemenea scene. Ar fi putut să-i telefoneze lui Allison și să inventeze o scuză. Pentru că era acolo, îi va ține piept lui Clay. Ca să-și recapete calmul, se îndreptă spre canapea și se așeză, cu geanta drept scut pe genunchi.

– N-am venit să-ți ascult reproșurile, Clay. Vorbeam despre mama ta, nu despre mine.

Soțul ei traversă încăperea, se opri în fața unei ferestre, îndepărtă perdeaua de dantelă și privi afară. Fără preambul, spuse:

– Mama are un anevrism.

Sarah avu o strângere de inimă, dar o parte din încordarea ei se risipi.

– Este grav?

– Da, destul de grav.

– Ea știe?

Clay scutură din cap.

– Nu va ști, dacă pot evita. Și pentru asta, voi face imposibilul.

Sarah vru să protesteze, dar el o opri imediat:

– Nu te amesteca, Sarah. Nu te privește pe tine. Nu ești aici decât pentru o scurtă ședere.

Îi aruncă o privire de avertisment și-și reluă supravegherea de la fereastră.

– Găsesc că totuși mă privește, spuse Sarah.

Tânăra femeie își plecă ochii. Nu știa ce să adauge și se simțea în poziție dezavantajoasă. Clay părăsi fereastra și se îndreptă spre o ușă care dădea spre spatele casei.

În clipa următoare, o femeie înaltă și slabă ieșea din bucătărie și intra în încăperea unde se găseau. Sub masa de păr alb, figura ei arăta tot atâta forță de caracter ca cea a lui Clay. Totuși, dacă trăsăturile fiului aveau fermitatea pe care o dă ambiția, cele ale mamei erau îmblânzite de șaiszeci și șapte de ani de devotament și de generozitate.

Clay arătă canapeaua și anunță cu voce scăzută:

– A sosit Sarah.

Tânăra femeie așteptă într-o nemișcare totală. Soacra ei îi ceruse prezența, dar o iertase oare? Clay conta mai mult ca orice pentru Allison. Numai el îi mai rămăsese. Or, nora ei îl părăsise; abandonase căminul lor.

Inima lui Sarah începu să bată mai repede în timp ce Allison îi întindea pălăria de soare lui Clay, îndreptându-și privirea spre tânăra femeie. Când bătrâna doamnă făcu un pas înainte și-și deschise brațele, Sarah sări în picioare și se apropie pentru a reduce distanța dintre ele. Allison o strânse în brațe și exclamă:

– Ah, Sarah, Sarah, cât mi-ai lipsit!

În ochii tinerei femei urcară lacrimi. Pentru ea Allison fusese mai mult decât o soacră. Se simpatizaseră din ziua când se întâlniseră. Sarah sesiza o uimitoare vigoare în brațele lui Allison. Era greu de crezut că aceasta din urmă nu era sănătoasă.

– Și dumneata mi-ai lipsit! răspunse Sarah, cu mâinile pe talia bătrânei doamne.

Allison exclamă:

– A trecut prea mult timp de când nu ne-am văzut!

Sarah încuviință cu un semn din cap.

Allison se dădu puțin înapoi ca s-o cerceteze pe tânăra femeie și citi pe trăsăturile ei delicate evoluția care se produsese în ea în ultimele luni. Ea întreabă:

– Totul a mers bine pentru tine?

– Oh, da, zâmbi Sarah, lăsând mâinile să-i cadă încet pe lângă corp.

Allison părea tentată să insiste să afle mai mult. Tensiunea care domnea în încăpere era totuși prea sesizabilă. Se mulțumi să bată ușor unul din brațele lui Sarah, pentru a păstra un ușor contact cu ea, apoi o asigură:

– Sunt foarte mulțumită că ai venit. Clay îmi spusese că poate nu vei reuși să-ți iei liber... că serviciul tău este mai presus de orice. Dar pentru noi, Paștele a fost întotdeauna o mare sărbătoare. M-am gândit prin urmare că ar trebui să te convingem să-l petreci cu noi.

Sarah îi aruncă o privire lui Clay. O pregătise oare pe mama lui să suporte un refuz din partea ei? Era așadar atât de puțin sigur de reacțiile ei... Numai dacă n-o considerase încă prea instabilă.

Se sili s-o liniștească pe soacra ei cu un surâs:

– Ei bine, sunt aici, și sunt fericită că am venit. Agenția va supraviețui fără să ajungă la faliment din cauza absenței mele de câteva zile.

– Numai câteva zile? se miră Allison. Credeam că vei rămâne toată săptămâna...

Sarah se grăbi să rectifice:

– Oh, nu. În fine, da... Este exact. Nu era decât un fel de a vorbi.

Allison își puse ușurată o mână pe inimă și exclamă bucuroasă:

– Slavă Domnului! Acum că ești în puterea mea, îți va fi greu să pleci.

Își dădu seama de felul cum puteau fi interpretate cuvintele ei în atmosfera atât de încărcată de emoții și schimbă imediat subiectul:

– Unde sunt bagajele tale? Clay ți-a arătat camera ta?

– Am lăsat totul în mașină.

– Ai venit cu mașina?

– Da, zâmbi Sarah.

– Este o călătorie lungă... Pentru o femeie singură, vreau să spun.

– Nu mi s-a părut dificilă.

– Trebuie să fii obosită. Vrei să te odihnești înainte de cină? Venisem să văd cum stă peștele pe care l-am pus la cuptor. Este aproape gata. Dacă micșorez focul, mai putem aștepta puțin.

– Aș vrea să mă aranjez puțin.

Allison se adresează fiului ei:

– O conduc pe Sarah în camera ei. Vrei să te duci să-i aduci lucrurile?

– Portbagajul este încuiat? Întrebă el apropiindu-se de Sarah.

Ei nu-i plăcea să-l simtă atât de aproape. Instinctul îi șoptea să păstreze întotdeauna o ușă între ei.

– Da, răspunse ea deschizând poșeta. Am cheile.

Nu reușea totuși să le găsească... Ceru un răgaz:

– O secundă, sunt cu siguranță aici, zise ea, conștientă de atenția cu care el îi urmărea căutările.

Totuși, numai în caz că-și golea poșeta, ceea ce ar fi jenat-o, Sarah n-avea impresia că le va găsi. Și chiar dacă scotea totul...

Clay o întrebă, pe un ton repezit:

– Nu le-ai lăsat în mașină?

Sarah simți că era cuprinsă de mânie.

– Nu, nu cred. Eu...

– Mă duc să văd.

Sarah fixă ușa pe care ieșise. La naiba! O făcuse întotdeauna să simtă că era o copilă extrem de stângace, incapabilă să facă cel mai mic lucru fără să-i încurce pe cei din jurul ei. Or, ea nu era așa și nu fusese niciodată. Numai Clay avea acest efect asupra ei.

Desigur, totul era altfel când se cunoscuseră. Încerau atunci o intensă, arzătoare nevoie unul de celălalt. El nu părea să se sinchisească de lipsa ei de maturitate, sau de ignorarea problemelor vieții cotidiene; știa că părinții ei o avuseseră târziu și își consacraseră sfârșitul vieții protejării ei. Disprețul lui pentru ea se precizase treptat, până când începuse să se îndoiască de ea însăși, la rândul ei.

Allison îi atinse din nou brațul ca s-o încurajeze.

– Nu te neliniști, Sarah. Le-ai uitat probabil pe tabloul de bord, deși nu este un lucru bun în acest cartier. Să-l lăsăm pe Clay să se descurce. Este punctul lui forte. Vino mai bine să-ți arăt camera pe care ți-am pregătit-o. Mi-ar plăcea să rămâi mai mult.

Trecu în antreu, continuând să discute cu Sarah, care o urma. Tânăra femeie cunoștea camera unde o conducea Allison. Când murise tatăl lui Clay, își petrecuseră aici câteva nopți ca să n-o lase singură pe soacra ei.

Sarah cuprinse cu privirea marele pat cu baldachin și covorul oriental decolorat de sub picioarele ei. Allison arunca rareori obiectele pe care le mai putea folosi. Lipsurile îndurate în timpul crizei din anii treizeci o învățaseră să nu risipească nimic. Allison ridică storurile aparent fără motiv, apoi remarcă:

– Sunt mulțumită că s-a sfârșit iarna. Anul ăsta mi s-a părut grea. Îmi place mult să privesc afară când strălucește soarele. Am tendința, atunci, să cred că mai rămâne speranță.

Sarah simți un șoc. Speranță? Pentru ce? Allison avea oare bănuieli privind starea ei? Poate că unele simptome... Ce explicații găsisese oare Clay?

– Speranță? repetă ea, pândind reacția bătrânei doamne.

Allison îi întâlni privirea, apoi se întoarse la contemplarea peisajului.

– De fiecare dată când aud o pasăre cântând, îmi recapăt speranța, Sarah. Trebuie să fiu dintre acei oameni puțin naivi care nu renunță niciodată.

– La ce? La ce nu renunți?

Sarah întrevedea o explicație când Clay intră în încăpere cu valiza și cu trusa ei de machiaj. Tânăra femeie avu impresia că se sufocă.

– Iată cheile tale. Erau pe tabloul de bord.

Puse bagajele pe pat și agită cheile în fața ochilor lui Sarah. Ea le luă și-i mulțumi, cu dinții strânși.

Allison rupse tăcerea:

– Mă duc să dau focul mai încet la cuptor, n-aș vrea să stric peștele.

După plecarea soacrei ei, Sarah trecu în partea cealaltă a patului, urmărită de ochii negri ai lui Clay. El îi reproșă pe un ton agresiv:

– Credeam că ai învățat să nu-ți lași cheile în mașină, la New Orleans.

Sarah oftă. S-o atace, întotdeauna s-o atace. Nu se schimbase deloc.

– Bineînțeles. N-o fac niciodată. Am uitat, asta-i tot.

– Ajunge o dată.

– Mă îndoiesc.

– Mai ales aici. Am vrut s-o fac pe mama să se mute. Nici nu vrea să audă. Nesiguranța a crescut mereu în ultimul an.

Sarah nu răspunse. Clay oftă, își plecă ochii asupra patului și-și înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor. Soția lui se întrebă dacă el își amintea ultima dată când dormiseră împreună. Se iubiseră cu o pasiune dezlănțuită. Clay continuă:

– Nu eram sigur că vei veni.

– Mama ta înseamnă mult pentru mine.

– Trebuie să discutăm. Nu aici, ar putea să ne audă.

– Înțeleg.

– Crezi? spuse el.

– Da, cred.

– Nu te-ai schimbat.

Ea nu luă această constatare drept un compliment.

- Nici tu.
- S-ar spune că suntem întotdeauna de acord că nu ne înțelegem, zâmbi el ironic.
- Așa se pare.
- Atunci, totul va fi simplificat, constată el.
- Totul?
- Divorțul nostru.
- Tânăra femeie se simți din nou tulburată, de data asta mult mai profund.
- Ce spui?
- Divorțul. D-i-v...
- Știu să-l silabisesc... Și biserica? Credeam că tu niciodată...
- Ar fi trebuit să precizez. Ruptura legală este divorțul. Pe plan religios, se vorbește despre anulare.
- Și Allison? Nu va fi oare contrariată?
- N-am intenția s-o fac în viitorul apropiat. Numai dacă nu ești grăbită.
- Eu... nu.
- N-ai un curtezan care arde de dorință să te ducă în patul lui? Sarah simți că roșește. Își ridică sfidător bărbia.
- Nu știam că trebuie să aștepti să fii căsătorit ca să împarți patul cu cineva.
- Alertat, Clay își miji ochii.
- Nu este obligatoriu.
- Atunci, nu-i nici o grabă.
- Nici pentru mine.
- Te cred. Nu ți-a fost fără îndoială niciodată greu să duci o femeie în patul tău.
- O femeie, nu.
- Sarah înțelese foarte bine aluzia privind lipsa ei de maturitate. Se prefăcu însă că a înțeles greșit, îl privi cu un aer nevinovat și se miră:

– Mă surprinzi, Clay. De când te interesezi de bărbați?

Ar fi vrut să-l înfurie, cum făcea el cu ea. Clay își strânse pumnii, își încheștă fălcile, își înăspri privirea și reuși să se stăpânească suficient pentru a-i trimite mingea înapoi.

– Iată o reflecție demnă de tine, Sarah. Dacă am crezut un moment că te-ai schimbat, că ai crescut puțin, această remarcă îmi risipește toate iluziile.

Sarah, care nu voia să se scuze, protestă:

– Ei bine, te înșeli Clay. Nu mai sunt tânăra femeie pe care ai cunoscut-o; am evoluat și n-am intenția să mă mai las tratată cum făceai tu odinioară. N-aș suporta.

– Tu ești singura care crezi că te-ai schimbat.

– Sunt obosită, Clay, spuse ea ridicându-se. Aș vrea să mă odihnesc puțin înainte să cobor ca s-o ajut pe mama ta pentru cină.

– Îmi ceri să plec?

– Îți ordon.

– De când dai ordine?

– Am învățat că este preferabil să dai decât să primești.

Clay o urmări cu o privire bănuitoare în timp ce ea se duse și deschise ușa, așteptându-l să plece. N-o credea capabilă să-l dea afară! Renunță totuși să se opună. Ultimul lucru de care avea nevoie mama lui era să-i audă certându-se.

Părăsi totuși încăperea cu o încetineală deliberată și se opri în pragul ușii ca să adauge:

– Vom mai discuta. Deocamdată, nu-i vorbi mamei despre divorț. Ai dreptate, emoția ar fi prea violentă pentru ea.

După plecarea lui puțin jenată, Sarah începu să-și refacă machiajul și să se pieptene.

Capitolul 3

A doua zi dimineată, Sarah se trezi devreme și coborî să pregătească micul dejun. Dacă Allison își păstrase același ritm de viață, se va trezi curând; voia să-i facă o plăcere și s-o servească la pat.

Căuta o tavă când soacra ei apăru cu un capot roz asortat cu pijamaua de bumbac, cu părul alb ciufulit de somn. Căscă, o descoperi pe Sarah și se miră:

– De ce te-ai trezit atât de devreme?

Văzu bolul cu fulgi de ovăz calzi, sucul de portocale, pâinea prăjită și se apropie.

– Ai pregătit micul dejun? N-ar fi trebuit. Ești invitata mea, ar fi preferabil să consideri această săptămână drept o vacanță.

– N-am făcut mare lucru. Mă trezesc întotdeauna devreme, deoarece îmi încep serviciul la șapte și jumătate.

– Atât de devreme?

Sarah clătină din cap și-și plecă ochii asupra celor pregătite.

– Voiam să-ți fac o surpriză și să ți-l aduc sus.

– Aș fi fost într-adevăr foarte surprinsă, râse Allison. Nu sunt obișnuită să fiu tratată ca o invalidă.

– Oh, dar nu-i asta, Allison! exclamă tulburată Sarah. Mă gândeam doar să te răsfăț puțin.

Soacra ei o bătu ușor pe obraz.

– Un gând foarte gentil, îți mulțumesc.

Sarah îi zâmbi cu timiditate. Allison îi întoarse zâmbetul, apoi redeveni serioasă și-i mărturisi:

– Mi-ai lipsit mult. Când ai plecat, am avut impresia că-mi pierd propria fiică.

Sarah își mușcă buza. În ultimele luni, gândul la efectul pe care-l avusese acțiunea ei asupra bătrânei doamne îi provocaseră cele mai vii remușcări. Allison o adoptase fără să-i dea niciodată impresia că era doar datorită fiului ei. S-o păărăsească pe această femeie fără un cuvânt, o costase aproape la fel de mult pe Sarah ca despărțirea de Clay. De aceea, nu putu rosti o vorbă. Nici nu se punea problema să se plângă de Clay lui Allison. Aceasta îi atinse obrazul cu blândețe. Era mângâierea unei mame care ierta și totodată încuraja.

– Nu-i nimic. Ține de trecut, acum. Sunt încântată că te-ai întors, chiar dacă nu este decât pentru o săptămână. Și nu te voi întreba ce s-a întâmplat între tine și Clay. Asta nu mă privește. Vreau numai să profit de prezența ta.

Sarah își puse cu blândețe mâna peste cea a lui Allison și-i spuse:

– Știam că dacă te iubeam atât, era dintr-un motiv întemeiat.

Allison tuși, stânjenită. Ochiul ei strălucea când remarcă:

– Dacă continui, voi fi prea emoționată pentru a-mi înghiți fulgii de ovăz.

– Mai bine stai jos, deoarece riscă să se răcească.

– Și tu, nu iei nimic?

– Un ceai.

Allison clătină din cap. N-o să-i țină un discurs despre avantajele unui mic dejun copios. După părerea ei, adulții sunt capabili să vegheze asupra nevoilor lor.

Sarah se așează și ea la masă. Vorbiră puțin mâncând, dar Sarah simțea totuși că soacra ei rămânea curioasă. Se întreba cât timp va trece până când subiectul căsătoriei ei să revină în discuție.

Spre marea ei surprindere, în loc s-o întrebe de ce părăsise Galveston, Allison îi ceru amănunte despre cum fusese viața ei după aceea.

– Te-ai întors să lucrezi la agenția de publicitate unde erai angajată înainte, nu-i așa?

– Da.

– Ce îți place acolo?

– Varietatea, provocarea, necesitatea de a veni mereu cu idei noi.

Allison clătină din cap în semn de înțelegere, apoi își continuă ancheta:

– Ai pe cineva în viața ta, acum?

Tânăra femeie se încordă. Allison își puse lingurița pe masă și reluă:

– Îmi dau seama că asta nu mă privește. Tu nu ești catolică, astfel că nu ești legată de aceleași reguli precum Clay. Doar mă întrebam.

Sarah se gândi că soacra ei avea poate un alt motiv pentru care-i ceruse prezența. Și de data asta Clay nu era acolo să-i alunge acest gând. Răspunse:

– Nu. Deocamdată, nu doresc să-mi împart viața cu nimeni. Mă descurc foarte bine așa.

– Mi-e greu să înțeleg tinerele femei de astăzi. Pe vremuri, căutam să ne bizuim pe un bărbat pentru a împărți cu el problemele vieții, și era plăcut.

– Am umeri solizi.

– Nu suferi niciodată de singurătate? întrebă Allison, cu sinceră curiozitate.

– Ba da, bineînțeles.

– Cum o combați?

– Fac cumpărături, mărturisii Sarah cu un surâs malițios.

Allison izbucni în râs.

– Așadar, nu ești atât de diferită cum credeam de femeile generației mele!

– Nimic nu echivalează cu o rochie sau o pereche de pantofi pentru a-ți ridica moralul.

Allison sorbi din cafea și reluă discuția de unde o începuse:

– Nu pot să-ți spun cât de fericită sunt că ai venit, Sarah!

– Și eu sunt mulțumită, răspunse ea, sperând că înăbușise din fașă orice încercare de intrigă din partea soacrei ei.

Între ea și Clay, totul se terminase. Întâlnirea lor de ieri o confirmase. Clay era mereu același: nerăbdător, indiferent la ce putea simți ea. Era mulțumită că nu mai simțea nimic pentru el.

Clay era așezat la biroul lui, cu raportul lui Thomas în față. Era redactat clar și concis. Lui Clay îi era totuși greu să se concentreze. Gândurile lui erau la câțiva kilometri de acolo, în casa mamei lui. Se întreba ce făceau. Soția lui îi făcea oare praf

reputația? Îi povestea mamei lui că avusese un soț detestabil? Nu credea că-și va ține gura, dacă mama lui punea întrebări. Va proceda ca un copil care se răzbună astfel.

Se lăsă pe spate în scaun. Ce plictiseală! Dacă cel puțin ar fi putut să nu se ducă acolo, seara asta. Cina din ajun fusese deja o încercare. Îi era greu să asculte lucrurile neînsemnate pe care mama lui și Sarah erau încântate să și le spună. Plecase îndată ce putuse, dar mama lui îl condusese până la ușă și-l rugase să revină seara asta.

Nu se putea ascunde în spatele unei urgențe profesionale; ea știa foarte bine că adjunctul lui, Thomas Garcia, era capabil să facă față oricărei probleme. Clay ar fi putut pretinde că are întâlnire cu altă femeie, dar ar fi provocat mamei lui o emoție inutilă. Pentru ea, când un cuplu era căsătorit, mai ales la biserică, rămânea căsătorit, orice s-ar întâmpla. Cuvintele „divorț“ și „anulare“ nu intrau în vocabularul ei. Chiar dacă asemenea măsuri erau justificate. Cât despre a ieși cu altcineva, când încă erai căsătorit, era în ochii ei cel mai mare păcat.

Clay își prinse brațele la ceafă. Involuntar, gândurile lui se întoarseră la Sarah, așa cum o văzuse ieri. Rămăsese una dintre cele mai seducătoare femei pe care le cunoscuse, cu masa ei de păr arămiu și cu ochii ei de un cenușiu-fumuriu, o nuanță ieșită din comun. Când o cunoscuse, avusese impresia că picioarele lui nu-i vor atinge niciodată pământul. Și când zâmbea – Dumnezeu, acel zâmbet jumătate înger, jumătate demon! Mai târziu, își dăduse seama că Sarah nu era conștientă de temperamentul ei. Nu era deloc conștientă de puterea ei de seducție. I se păruse și mai irezistibilă. Îi făcea impresia că și acum se degaja din ea aceeași senzualitate inconștientă. Totuși,

după altercația lor din camera de oaspeți a mamei lui, se întreba dacă lucrurile nu se schimbaseră puțin. Sarah i se împotrivise, ca și cum dobândise obișnuința de a lupta pe plan emoțional. Și, reacție neașteptată din partea ei, nu ezitase să-l respingă când vruse să profite de forța lui.

Se întoarse cu gândul la surprinderea plină de spaimă pe care o arătase când el rostise cuvântul divorț. Ar fi fost preferabil, fără îndoială, să nu se abordeze subiectul. Nici nu avusese intenția, dar fraza îi scăpase. Acum că remarcase reacția soției lui, nu era sigur că știe s-o interpreteze. Aproape recunoscuse că făcea dragoste cu un alt bărbat și această mărturisire îl stupefiasse și totodată îl revoltase. Era încă soția lui! Pe de altă parte, nu mai era. Îi era greu s-o judece. Totuși, s-o audă pe Sarah recunoscând cu atâta ușurință abaterile comportării ei. . .

Ușa biroului se deschise și intră Thomas, fără să bănuiască emoțiile care-l frământau pe Clay.

– Iată finalul raportului financiar pe care mi l-ai cerut, patroane.

Contrastul dintre părul negru ca smoala al lui Thomas și ochii lui de culoare deschisă bătând spre galben, era frapant. Chiar dacă avea câțiva ani mai puțin decât Clay, înclinația pentru bere îi îngroșase prematur talia. Clay luă foaia de hârtie și-i mulțumi. Thomas, care se îndrepta deja spre ușă, răspunse:

– Pentru nimic. Întotdeauna la dispoziția dumată.

Clay se încruntă. Unde alerga Thomas atât de repede? De obicei, petreceau împreună o jumătate de oră în fiecare dimineață pentru a trece în revistă problemele apărute în timpul nopții. Și astăzi, avea nevoie de el. Voia să se gândească la altceva. De aceea, își opri colaboratorul.

- Ești grăbit?
- Am o întâlnire, îi explică Thomas.
- Cu cine?
- Cu un doctor.
- Un doctor?

Clay era uluit. De cinci ani de când îl cunoștea, Thomas nu fusese niciodată bolnav.

– Da. Nu-ți amintești? Ți-am vorbit despre asta. Trebuie să fac niște analize pentru a afla de ce Angela și cu mine nu putem avea copii. Ea le-a făcut, acum este rândul meu.

– Ah, este adevărat, își aminti Clay. Iartă-mă prietene, uitasem.

– Nu-i nimic, zâmbi Thomas. Voi pune asta pe seama distracției tale...

Clay simulă că vrea să sară în picioare pentru a-l lua de urechi pe insolent.

– Sper că vei avea tripleți, Thomas.

– Ai putea să ne dorești cvatrupleți. Angela și cu mine te vom săruta, dacă se realizează.

Clay făcu o grimasă.

– Angela, accept; tu, nu.

– Vei fi naș?

– Promit.

Thomas redeveni serios. Profitând de prietenia care-i lega, îi mărturisi lui Clay:

– Sunt puțin îngrijorat.

– Crezi că analizele vor fi dureroase?

– Nu. Dacă este necesar, voi suferi bucuros puțin. Angelica mă neliniștește mai mult. Este atât de dornică să aibă un copil...

Clay își privi prietenul fără să găsească un cuvânt de încurajare. Sarah și cu el nu luaseră niciodată în considerare ideea de a avea copii. Nici nu știa ce credea despre asta.

Thomas ridică din umeri în semn de resemnare și adăugă:

– În fine, nu vom ști niciodată cum stăm dacă nu mă duc acolo. Mă întorc peste vreo oră.

– Foarte bine. Ne revedem atunci. Noroc!

– Sper că nu voi avea nevoie, zise Thomas ieșind pe ușă.

Clay își urmări cu privirea prietenul și rămase un timp nemișcat.

Spre sfârșitul după-amiezii, Sarah se surprinse așteptând sosirea lui Clay. În ajun, așa ceva nici nu i-ar fi trecut prin minte. Stătea în camera sa, Allison se odihnea în a ei, în timp ce din bucătărie urca un miros delicios de jambon. Privindu-și ceasul, văzu că era aproape șase. Soțul ei va fi curând acolo.

Lui Sarah nu-i plăcea să-și piardă timpul și coborî fără zgomot. Știa că Allison pusese la frigider o salată de cartofi și fragii care vor însoți prăjitura de la desert. Rămăsese de pregătit o salată asortată. Deschise frigiderul și când se pregătea să scoată morcovi, ridichi, ceapă, lăptucă și varză roșie auzi o mașină apropiindu-se pe alee. Se trânti o portieră și Sarah se crispă. Era cu siguranță Clay.

Clay păru puțin surprins s-o găsească acolo. O măsură încet înainte de a-și căuta mama cu privirea.

– Se odihnește, îl anunță Sarah.

Tânăra femeie inspiră adânc și-i reaminti:

– Clay, trebuie să vorbim.

Soțul ei purta un costum elegant. Sarah își amintea vremurile când se considera prea sărac pentru a-și cumpăra un costum ieftin. Atunci, sacrificase totul afacerii lui: timpul, banii, căsătoria.

– Bineînțeles.

– Când?

– Ce te grăbește? o privi el în ochi.

– Mama ta a fost cât pe ce să leșine, astăzi. Părea că se simte foarte bine și brusc, a avut o amețală.

– A căzut? întrebă el, neliniștit.

– Nu. Eram destul de aproape de ea ca s-o rețin.

– Sunt mulțumit că erai aici, Sarah.

Ea îi respinse cu un gest mulțumirile.

– M-am speriat, Clay.

– Tăcere! îi ceru el aruncând o privire neliniștită spre ușă.

– Iartă-mă. Trebuia să vorbesc mai încet. Aș vrea totuși să-mi spui mai multe. Nu știu nici măcar unde este situat acest anevrism... nici ce este de fapt...

– Oprește-te! o întrerupse Clay. Vei afla destul de curând. Deocamdată, nici un cuvânt. Sunt hotărât ca viața să continue pentru ea ca și cum nu s-a întâmplat nimic.

Sarah citi în ochii soțului ei o hotărâre de neclintit. Insistă pentru ultima dată:

– Când vom avea această discuție?

Dacă rămânea o săptămână în casa asta ținea să fie informată, pentru a se face utilă.

– Puțin mai târziu, seara asta. Este destul de curând pentru tine?

Ultima întrebare fusese pusă cu un sarcasm evident. Sarah îi susținu privirea și remarcă:

– Da, pentru că nu poți face mai bine.

Clay se închină în fața ei cu un aer ironic:

– Încântat să vă fiu agreabil, doamnă.

Sarah se prefăcu că nu sesizase ironia. Se mulțumi să-i comunice:

– Dă-i drumul, murmură el.

Masa n-a fost veselă pentru nici unul dintre cei trei comeseni. Allison mânca fără poftă. Sarah se silea s-o smulgă din preocupările ei și nu prea reușea, iar Clay răspundea monosilabic.

Apoi, Allison spuse că dorea să se culce devreme, simțindu-se obosită. Îl întrebă pe Clay dacă voia s-o ducă pe Sarah la plimbare cu mașina până la plajă; îi explică fiului său că nora ei rămăsese în casă toată ziua și puțin aer îi va face bine.

Sarah acceptă, deoarece vor putea vorbi fără riscul de a fi auziți. Altfel, ar fi pretextat și ea oboseala și Clay s-ar fi putut întoarce la activitățile lui obișnuite de sâmbătă seara. Se întrebă în treacăt dacă se interesa serios de altă femeie. Poate din acest motiv abordase problema divorțului. Scutură din cap. Considerațiile despre viața privată a soțului ei n-o vor duce nicăieri, cu atât mai mult cu cât aceasta n-o mai privea.

Clay opri mașina lângă digul construit pentru a apăra țărmul de furtuni, după ce fusese măturat de un uragan, în 1900. În timp ce Clay încuia mașina, Sarah se întoarse spre apele Golfului Mexic. Era încântată să regăsească ritmul regulat al valurilor. New Orleans, considerat unul din orașele golfului, este întors cu totul spre Mississippi și nu este supus violențelor largului mării. Galveston, unde natura își păstrează drepturile, se află expus capriciilor acestora și numai ingeniozitatea omului îl apără.

Când Clay se alătură tinerei lui soții, coborâra scara care ducea la plajă. Porniră apoi pe nisipul umed. Plimbările erau mai puțin numeroși decât în cursul zilei. Un grup improviza o partidă de volei, în timp ce, la umbră, o pereche întinsă pe nisip uita de restul lumii. Balonul descrie o curbă spre Clay, care o retrimise jucătorilor.

– Nu știu dacă a fost o idee bună să venim aici, murmură el scuturând nisipul căzut pe cămașă.

Sarah nu răspunse. Refuza să asculte vocea interioară care voia să-i amintească timpurile când veneau amândoi pe această plajă.

Ajungând într-un loc mai puțin frecventat, Clay se rezemă de o stâncă. Sarah își ridică gulerul vestei pentru a se apăra de răcoarea serii.

Clay văzu mișcarea și remarcă:

– Am uitat că suntem la începutul primăverii. Dacă ți-e frig, putem merge în altă parte.

– Nu, refuză ea. Îmi place apropierea apei.

Clay nu răspunse. Memoria lui se trezi brusc și-i aminti o anumită noapte din luna lor de miere, când se iubiseră pe nisip, pe una din insulele din Antile, unde trăiseră două săptămâni de fericire deplină. Pentru a-și ascunde emoția, spuse:

– Voi ai să-ți vorbesc despre mama. Ce ai dori să știi?

Sarah cercetă fața sumbră a soțului ei și se mulțumi să răspundă:

– Totul.

Clay se împotrivi o clipă înainte de a se hotărî.

– Acum circa șase luni, Simon a descoperit prezența unui mic anevrism în abdomenul mamei. Nu s-a neliniștit, deoarece ea nu i-a menționat nici un simptom. Mi-a vorbit totuși despre el. Luna

trecută, s-a plâns de o ușoară indispoziție. A fost supusă unor examinări și s-a observat că umflătura există încă în peretele unei artere, cu diferența că era mai importantă.

– Este periculos?

– Da, admise Clay.

– Trebuie să se poată face ceva! O intervenție chirurgicală?

– Este posibilă.

– Atunci, de ce...

Clay o întrerupse:

– După plecarea ta, s-a descoperit că este cardiacă. O operație ar fi riscantă.

– Totuși, Clay...

– N-o voi lăsa să-și riște viața, Sarah. O iubesc prea mult.

– Și eu o iubesc mult. Nu crezi că ar trebui pusă la curent? În locul ei, eu aș vrea să știu...

– Fac ceea ce mi se pare că este mai bine, îi aruncă el iritat.

– Pentru cine? Pentru tine?

Clay trebui să-și stăpânească iritarea. Ar fi vrut s-o scuture. Cum putea să-l acuze de așa ceva?

– Nu... pentru ea. Dacă i s-ar spune, nu va mai aștepta decât un lucru, ca Dumnezeu s-o cheme la el... O cunosc, Sarah. Știu că dacă se neliniștește, este rău pentru inimă. Nu. Totul este mai simplu astfel. Mai simplu și mai caritabil.

– Ce i-ai spus despre rezultatele examinărilor?

Clay își duse o mână obosită la ceafă și o masă.

– Că a fost o indigestie. N-a mai avut supărări de atunci... până astăzi. Trebuie să vorbesc despre asta cu Simon.

– El este de acord cu atitudinea ta?

Clay și Simon crescuseră împreună. Simon făcuse studii de medicină și revenise la Galveston. Când Sarah îl cunoscuse, era

un generalist respectat. Familia Spencer îl consulta din prietenie, dar ea avea încredere în aptitudinile lui.

Sarah se încruntă:

– Te-a sfătuit să nu-ți asumi riscul unei operații?

– Ți-am spus. Am vorbit despre eventualele pericole și am căzut de acord.

– Nu răspunzi în întregime întrebării mele.

– Facem față cum putem unei situații riscante, Sarah. Nu ți-am cerut să vii aici ca să ne contești hotărârile. Ți-am scris deoarece mama dorea să te vadă. În ceea ce mă privește, din ziua când ai plecat, tu n-ai mai existat pentru mine. Era o minciună, el o știa.

Sarah susținu șocul. Își lăsă privirea să rățăcească peste întinderea apei și simți pe față stropii de apă aduși de vânt. Își spusese, la vremea aceea, că soțul ei va fi mulțumit să scape de ea. Își va putea consacra astfel tot timpul afacerilor lui; nimeni nu i-o va mai reproșa. Își strânse buzele, apoi întreabă:

– Ce vom face?

– Vom continua ca până acum.

– Nu va fi ușor.

Porniră spre mașină și Sarah se gândi la modul sever în care vorbise despre despărțirea lor. Își iubea mama, fără îndoială, deoarece era în stare de orice ca s-o apere, dar avea în inima lui un loc pentru altă dragoste?

Îi aruncă soțului ei o privire și nu se putu împiedica să-l provoace puțin.

– Nu te-ai descurcat prea rău, în ultimul an și jumătate.

– Cu compania mea, vrei să spui? Este adevărat. Ne descurcăm bine, acum. Cred chiar că am devenit primii.

– Nu sunt surprinsă. Secretul reușitei, este spiritul de decizie pe care l-ai avut întotdeauna.

– Ești cumva geloasă?

– Nu, și eu m-am descurcat bine. Mi-am făcut drumul meu. Crezi sau nu, dar și eu am reușit.

– În patul cui ai ajuns pentru a reuși?

Fraza plecase fără voia lui și o regretă prea târziu.

Lui Sarah i se strânse inima. De ce era întotdeauna gata să creadă ce era mai rău despre ea? Ripostă:

– Și tu? Sunt sigură că nu ești un sfânt.

Clay nu găsi de cuviință să răspundă. Continuă să meargă ca și cum Sarah și părerea ei despre el nu conta.

În drum spre casa lui Allison, Sarah aruncă o privire spre soțul ei și deveni conștientă de un nou sentiment. Situația trebuia să fie penibilă pentru el, chiar dacă ea nu bănuise frământările care-l chinuiau. Tânăra femeie nu-i aproba hotărârea de a-și proteja mama fără să se întrebe dacă ea ar fi preferat într-adevăr să rămână în ignoranță. Desigur, numai afecțiunea îi dicta comportarea. Fusese de asemenea foarte legat de tatăl lui și de fratele lui mai mare, Michael, mort în Vietnam, pe care ea nu-l cunoscuse. Se îndoia că încercase vreodată pentru ea sentimente la fel de calde. Odinioară, așa crezuse, dar timpul îi arătase că se înșală.

Tănăra femeie își aminti o altă seară când rulase cu el în mașină. Se cuibărise atunci lângă el, urmărind cu degetul nasul, gura și bărbia soțului ei, minunându-se de perfecțiunea trăsăturilor lui. Pentru a râde, se aplecase spre el și-l sărutase. Îl provocase astfel să-i oprească gestul, deoarece îi blocase o clipă câmpul vederii. Pe vremea aceea, privea viitorul cu încredere și se lăsa ispitită de asemenea elanuri de tinerețe. Apoi, neînțelegerile săpaseră între ei o prăpastie din ce în ce mai adâncă.

Evocând acea seară îndepărtată, simți lacrimi în ochi și-și mușcă buzele ca să le rețină.

Capitolul 4

A doua zi, Sarah o însoți pe Allison la biserică. Luă loc discret pe bancă și ascultă slujba. Minte ei evada adesea. Își amintea că venise aici cu o altă ocazie. Altarul era înconjurat de flori, ea era în rochie de satin alb, cu un minunat buchet de orhidee în brațe și Clay lângă ea, ardea de o asemenea dorință încât tremura de teamă ca preotul să nu-și dea seama.

Tânăra femeie închise ochii. I se părea că toate astea se petrecuseră într-o altă viață și nu doar în urmă cu patru ani. Atâtea schimbări surveniseră după aceea, apoi despărțirea lor... Și cât de rece și de distant devenise Clay... Ce se întâmplase oare cu ei?

Când se întorsese la New Orleans, fusese prea bulversată ca să se gândească la asta. Mai târziu, respinsese aceste întrebări de teamă să nu sufere din nou. Acum, în biserică unde fusese celebrată căsătoria lor, nu se putea împiedica să reflecteze.

În timpul primelor luni fericite ale vieții lor comune, se descoperiseră fizic cu uimire și admirație. Fusese astfel aproape de la început, din ziua când se întâlniseră. Clay se repezea spre

un lift, dintr-un imobil din centrul New Orleansului, în momentul când Sarah sosea în fugă din direcția opusă. Ajunseseră cu respirația tăiată când ușile liftului se închideau. Clay își vârâse un umăr între ele și-i oferise un zâmbet triumfător. Urcaseră împreună la etajul cinci, ceea ce le acordase timp să se prezinte și să-și dea întâlnire.

Clay puna atunci bazele societății lui de echipamente pentru platformele petroliere. De fiecare dată când putea, venea să-și petreacă împreună cu ea momentele libere. O lună mai târziu, erau căsătoriți.

Sarah înțelegea acum că totul mersese prea repede. Zilele pe care și le acordau treceau ca un vârtej și nu le ajungeau. Pasiunea alungase orice rațiune. Nu-și puseseră întrebări, nu rezolvaseră problemele. De fapt, nu bănuiseră existența unor probleme.

Se ridică în momentul când adunarea intona ultima rugăciune, alăturându-și vocea celei a vecinilor. Continua totuși să acționeze din reflex, încă pradă amintirilor. Dificultățile apăruseră foarte repede. Afacerea lui Clay, aflată la început, era la originea majorității acestora. La început, Sarah nu fusese conștientă decât de o vagă insatisfacție cotidiană. Apoi, Clay păruse că prefera să răspundă provocărilor care-l așteptau la birou și pe teren. Lucra șaisprezece ore pe zi, șase zile pe săptămână și își consacra duminicile scriptelor. Sarah devenea o străină, pentru el. Se întreba de ce se căsătorise cu ea, de ce crezuse că găsise cu el o strânsă legătură trup și suflet. I-ar fi plăcut să se maturizeze alături de el, dar Clay o ținea deoparte de viața lui. O privea cu dispreț, acuzând-o că este prea pretențioasă. În cele din urmă fugise, cât timp mai păstra încă destulă stimă pentru ea însăși ca s-o facă.

Allison îi atinse brațul ca să-i atragă atenția. Biserica se golea. Amintirile i se păruseră atât de reale! Suporta greu faptul că eșuase în importanta încercare care este căsătoria, chiar dacă nu era singura răspunzătoare de acest eșec.

Acasă, le aștepta Clay, împreună cu Simon Tucker.

– Oh, Doamne, Simon! exclamă Allison.

Se întoarse imediat spre fiul său:

– De ce nu m-ai anunțat, Clay? Ne-am fi dus mai devreme la slujbă.

I se adresa apoi lui Simon, pe un ton îmblânzit:

– În fine, ceea ce contează, este că ai venit. Regret că n-am fost aici să te primesc.

Îi făcu apoi semn nurorii ei să se apropie și-i spuse:

– Sarah, îți amintești de Simon, nu-i așa?

Sarah îi aruncă o privire soțului ei. Îi vorbise oare Clay prietenului său despre leșinul mamei lui? Apoi îi zâmbi timid tânărului medic:

– Bună, Simon. Aproape nu te-ai schimbat, exceptând un fir de păr alb, ici și colo.

Simon râse și-și trecu o mână prin părul scurt și creț.

– Cel puțin, încă rezistă. Cum nu amenință să cadă, nu mă plâng.

– După părerea mea, îți dă un aer distins.

– Cum nu aveam înainte!

Sarah regăsea cu plăcere tonul vechilor lor replici prietenești. Simon fusese întotdeauna un apropiat al lui Clay și o adoptase repede pe soția acestuia.

– Și tu te-ai schimbat, constată medicul la rîndul său. Pari mai în vârstă.

- Ești prea amabil.
- Vreau să spun mai matură, preciză Simon. Rămâi una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am cunoscut.
- Și tu, mincinos înrăit, tot celibatar? Sau ai convins o femeie să accepte căsătoria?
- Tot celibatar, mă tem.
- Clay îi întrerupse, iritat:
- Simon și cu mine am luat bilete pentru un meci de base-ball, la Huston. Vreți să mergeți? Vom încuraja „Stelele“ să ajungă în fruntea campionatului.
- Allison exclamă imediat:
- Base-ball! Sunt ani de zile de când n-am fost la un meci de base-ball. Pe vremuri, îmi plăcea la nebunie. Îți amintești că tatăl tău protesta întotdeauna când îi ceream să mă ia cu el și cum se pasiona apoi pentru partidă?
- Clay clătină din cap zâmbind:
- Așadar, ești de acord?
- Allison își privi nora și obiectă:
- Poate că lui Sarah nu-i place base-ballul.
- Mi-ar plăcea mult să merg, se grăbi să răspundă tânăra femeie, prea politicoasă pentru a refuza.
- Sportul acesta n-o interesa, dar înțelegea că soțul ei voia să-i facă o plăcere mamei lui.
- Atunci, mergem! exclamă Allison, vizibil încântată. Aș vrea totuși să mă schimb cu ceva mai comod. Dar... nu prânzim aici înainte de a pleca?
- Nu, mamă, răspunse Clay hotărât. Astăzi este o zi deosebită și o vom sărbători cum se cuvine. Vom prânzi la un restaurant... sau vom lua ceva la stadion. Știu că-ți place să mănânci hot dog la stadion.

– Este adevărat, recunosc Allison. Nu știu de ce, hot dog-ul are cel mai bun gust la stadion.

– Ei bine, ne vom mulțumi cu hot dog.

Fără ca Allison și fiul ei să remarce, Simon îi aruncă o privire greu de definit lui Sarah. Aceasta se întrebă dacă încerca s-o facă să înțeleagă ceva sau voia să obțină o informație.

O jumătate de oră mai târziu, părăseau casa. Allison purta un pantalon alb și o bluză lila, care-i puneau în valoare tenul și părul alb. Arăta cam slabă, dar părea hotărâtă să nu cedeze oboselii. Sarah alesese o rochie de plajă din bumbac galben pal, cu bretele fine legate pe umeri.

Clay îi conduse la mașina lui. Simon optă pentru bancheta din spate pentru a-i ține companie lui Allison și poate pentru a-i pune întrebări abile, astfel că Sarah ajunse în față, lângă Clay, stânjenită.

Tulburarea ei spori când nu reuși să-și prindă centura de siguranță și Clay se aplecă s-o ajute. Măinile lor se atinseră ușor și, în retragere, el îi atinse cu vârful degetelor curba sânilor. Era primul lor contact fizic după ce-l părăsise. Sarah reacționează cu o intensitate care o surprinse. Ar fi vrut să dispară sub scaunul ei, sau chiar să sară din mașină și să fugă. Totuși, reuși să-și ascundă tulburarea.

Își regăsi calmul când se angajară pe șoseaua care lega Galveston de continent. N-avea nici o idee despre ce se vorbise în jurul ei, deoarece nu ascultase nimic.

Îl privi direct pe Clay. Părea destins. După ce-și netezi cu grijă fusta, întoarse capul spre portieră și remarcă:

– Marea este agitată, astăzi.

– Vântul acesta blestemat, răspunse Simon. A suflat mai tare decât de obicei toată săptămâna trecută. Și pentru a pune capăt, mi s-a spus că există avertizări de furtună pentru această după-amiază.

Clay examinează partea de cer vizibilă prin parbriz. Norii se adunau.

– Cel puțin, dacă plouă, declară Clay, nu vom fi udați. Arhitectul Astrodromului știa ce făcea când l-a acoperit.

– A trăit fără îndoială destul timp în sud-estul Texasului ca să știe cât de schimbător este timpul, râse Allison.

– Timpul este întotdeauna instabil în zona golfului, interveni la rândul ei Sarah.

Simți că era urmărită de Clay. Îl privi și ea și avu impresia că se cufundă într-un puț fără fund. Dar Clay rupse farmecul, întorcându-se să supravegheze drumul.

Sarah nu știa ce i se întâmpla. De ce era dintr-o dată atât de sensibilă la prezența lui Clay, care, în ajun încă, îi era indiferent?

Clay fixa cu încăpățănare drumul. La naiba! Trebuia să termine cu asta. De două ori, în câteva minute, fusese tulburat până în adâncul sufletului. Nu avusese intenția s-o atingă. Totuși, accidental sau intervenție divină, se produsese. Și-i fusese greu să controleze explozia de dorință care-l cuprinsese. Prezența soției sale lângă el îl obseda dintr-o dată complet. Când îi întâlnise ochii cenușii, încărcăți de o provocare inconștientă, îl cuprinsese o emoție subtilă. Sarah nu semăna cu nici una din femeile pe care le cunoștea. Pielea ei, foarte catifelată, avea o strălucire aparte, accentuată și mai mult de această rochie de vară. Cât despre felul cum se mișca... Gesturile ei erau grațioase, stăpânite, senzuale. Se surprinsese uneori gândindu-se că ar fi fost foarte fericit mulțumindu-se s-o privească.

Clay scutură din cap pentru a-și limpezi gândurile. Își reaminti unele dintre momentele neplăcute trăite împreună. La ziua când o explozie îl acaparase pe o platformă de foraj încât uitase de cina de aniversare plănuită de mult de Sarah. Când ajunsese în sfârșit acasă, epuizat de oboseală și dornic să

găsească puțină dragoste și înțelegere, ea nu vruse să audă nimic. Se comportase ca o copilă, îl privise cu un aer rănit și el se simțea chinuit de remușcări pentru că nu-i telefonase. Ca o copilă egoistă, îl acuzase că ține mai mult la întreprinderea lui decât la ea, că nu găsea niciodată timp pentru ea. De altfel, nu-i făcea prima dată acest reproș. Și totuși, el încercase să-i consacre timp. Adeseori, chiar. Dar ea nu înțelesese că nu putea fi la dispoziția ei douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. El avea o afacere pe care se străduia s-o mențină pe val, fără să țină seama de prețul enorm pe care trebuia să-l plătească. Îi repeta adesea că i se va consacra mai târziu, că totul se va schimba. Dar ea era atât de puțin adultă, încât nu făcuse nici un efort să aștepte.

După un timp, preferase să se ocupe de angajații lui și de nenumăratele probleme ale întreprinderii decât să se întoarcă acasă.

Asemenea unui vechi prieten, trecutul îl ajuta așadar pe Clay să suporte prezentul. Degetele lui se descleștară pe volan și mușchii rigizi ai spatelui își recăpătară suplețea. Din nou stăpân pe el, va veghea să rămână așa.

Clay își conduse invitații la locurile lor, într-o zonă situată exact deasupra băncii echipei locale. Era încă foarte devreme. Numai o parte din scaunele imensului stadion era ocupată. Sarah mai fusese o dată aici, la începutul căsătoriei. Veniseră să asiste la întrecerea anuală de rodeo. Terenul bine întreținut pe

care-l avea sub ochi era atunci acoperit cu rumeguș și praf, ca să amortizeze căderile călăreților. Mirosul se schimbase și el. Acum, în aer pluteau arome de alune prăjite, pop-corn și mâncare, în timp ce la rodeo totul mirosea a grajd.

– Cozile n-ar trebui să fie prea lungi, deocamdată, zise Clay. Cine vrea hot dog?

– Eu vreau, răspunse Simon.

– Și eu, făcu Sarah.

Allison nu spuse nimic. Clay știa la ce să se aștepte.

– Merg cu tine, hotărî Simon.

Sarah oftă ușurată când îi văzu îndepărtându-se. Allison îi adresă un zâmbet fericit, apoi urmări cu privirea oamenii care veneau să-și ocupe locurile. Puțin după aceea, îi destăinui nurorii ei:

– Știi că fiul meu, Clay, a fost cât pe ce să devină jucător profesionist?

– Adevărat? se miră Sarah.

– Era cel mai bun apărător de bază din regiune. Când a terminat colegiul, i s-au făcut mai multe oferte, dar le-a refuzat.

– De ce?

– Presupun că aștepta altceva de la viață. Pentru el base-ballul nu era decât un joc. Nu se vedea făcând carieră în sport.

– Alegerea trebuie să fi fost dificilă.

– Este adevărat, încuviință Allison. Pentru un băiat de șaptesprezece ani, era tentant să câștige bani. Totuși, sunt mulțumită că a preferat o altă activitate. Nu cred că sportul l-ar fi făcut fericit.

– De ce?

– Lui Clay îi plac provocările. Afacerea pe care o conduce în acest moment, este una dintre ele. Nu i-ar fi plăcut deplasările

permanente, întreruperile vieții cotidiene. Michael era altfel. El dorea să cunoască aventura, să călătorească. Clay, în schimb, semăna mai mult cu tatăl lui. Lui Bill nu-i plăceau surprizele.

Clay, sedentar? Sarah nu putea să-și creadă urechilor... Dar Allison încetă cu confidențele și tânăra femeie se întoarse la trecut. Își amintea cât de neștiutor era soțul ei în arta bucătăriei și surprinderea lui descoperind că ea nu știa mai mult decât el în acest domeniu. Mama lui, apoi un birtaș, îl scutiseră pe Clay de grija meselor; cât despre Sarah, ea fusese servită întotdeauna de părinții ei. Într-o zi, Clay îi cumpărase o carte de bucate și răsese:

– Știi că ar trebui să trăim cu dragoste și apă rece, dar se va întâmpla totuși să avem nevoie de lucruri mai substanțiale. Să ne dea forța de a ne săruta din nou.

Auzea și acum râsul nebun care o cuprinsese. Avea în urechi vocea lui Clay care-i spunea râzând:

– Iată o rețetă faimoasă! Cum crezi că se prepară „Puiul jubileu?”

– N-am idei! Îl voi întreba pe specialistul în rețete de bucătărie de la televiziune, când îl voi vedea.

– Dar nu-l cunoști. Nimeni nu v-a prezentat.

– Este adevărat.

– Pe mine, în schimb, mă cunoști și te-am învățat deja lucruri foarte importante.

– Vorbim despre bucătărie sau trecem la alt subiect? Întrebă Sarah cu falsă inocență.

– La alt subiect... răspunse el cu o voce răgușită.

Și abandonaseră studiul cărții de bucate.

Mesele pe care le pregătiseră zilele următoare îi amuzaseră mult. Apoi, situația se degradase. Clay fugise de bucătărie, nu

mai râseră împreună și sfârșiseră prin a mânca separat. Când îi cerea să-i țină companie, de n-ar fi decât pentru a sta la aceeași masă, el pretindea că este ocupat.

Revenirea lui Simon și a soțului ei întrerupse cursul gândurilor lui Sarah. Aduceau farfurii de carton cu hot dog, băuturi răcoritoare și pungi cu chipsuri. Curând, începură să mănânce, cu excepția lui Sarah, căreia nu-i mai era foame. Jucătorii se încălzeau acum pe teren, exersând aruncări și atacuri.

Sarah nu se va alege din partidă decât cu o profundă plictiseală. Nouă tururi de bătaie păreau să fie pentru ea un supliciu. Și hot dogul rămas neatins era o tortură. Stomacul ei se revolta la ideea de a primi hrană. Se sili totuși să ia o îmbucătură, de teamă să nu atragă atenția asupra lipsei ei de apetit. Apoi încă una. Nu era atât de rău cum se temea. Totuși, nu reuși să-l termine.

Ca și cum se coalizaseră toți împotriva ei, se impuseră prelungiri. „Stelele” și „Vitejii” din Atlanta erau la egalitate, șase la șase.

Sarah crezu că se prăbușește la sfârșitul celui de-al doisprezecelea joc. Abia ajunseseră la mașină când începu să plouă. De data asta, Sarah se așează în spate. Simon avusese tot timpul s-o examineze pe Allison.

Pe drumul care-i ducea la Galveston, cei doi bărbați discută despre diverse faze ale partidei, în timp ce femeile rămâneau tăcute. Sarah privea pe geam când o ușoară mișcare a soacrei îi atrase atenția. Bătrâna doamnă își mușca buza inferioară, avea fața bulversată, se ținea de pânțe și respira greu. În fața aerului neliniștit al lui Sarah, Allison o rugă din privire să tacă, apoi reuși să articuleze:

– Nu-i nimic.

Sarah nu știa ce să facă. Era pe punctul să-și exprime cu voce tare îngrijorarea, când o văzu pe Allison scoțând din poșetă un flacon de medicamente, înghițind o parte din conținutul lui, aplecându-și capul spre spate și închizând ochii. Treptat, trăsăturile ei se destinseră. Peste câteva minute se redresă și-i adresă un surâs palid lui Sarah, care o întrebă din priviri. Allison o liniști cu un semn.

Întoarsă acasă la ea, Allison își regăsi vioiciunea obișnuită. Sarah o ajută să prepare cafea și să taie câteva felii de prăjitură înainte de a se hotărî s-o întrebe:

– Te-ai simțit foarte rău, adineauri?

– Adineauri? repetă Allison vrând să câștige timp.

Hotărâtă să nu abandoneze subiectul, Sarah se sprijini cu spatele de bufet, cu mâinile încrucișate la piept.

– Da, zise ea.

– Puțin. Nu era decât o indigestie.

– Mi s-a părut mai mult decât atât.

– Sarah, știu despre ce este vorba!

Își dădu seama că vorbise cu bruschete și continuă pe un ton mai blând:

– Sunt impresionată de interesul pe care mi-l porți. Trebuie să fi părut mai bolnavă decât eram. Hot dogul de la stadioane mi-a provocat întotdeauna indigestie.

– Simon este la curent?

– Bineînțeles. Cine altul mi-ar fi dat acest medicament?

– Pentru indigestie?

Allison reluă, cu un aer iritat:

– Este un produs pe care mi l-a dat cam acum un an. Mă ușurează. Sarah se redresă și repetă:

– Simon este la curent, în legătură cu hot dogul?

– Va fi curând. Ești mulțumită? I-am promis să trec să-l văd mâine sau poimâine pentru un examen general. Îi voi spune despre indispoziția mea.

Sarah se destinse. Nu voia cu nici un preț s-o neliniștească pe bătrâna doamnă. Se apropie de ea, îi prinse umerii cu un braț și o strânse lângă ea ca s-o liniștească.

– Iartă-mă, Allison. Nu voiam să fiu indiscretă. Țin mult la tine, asta-i tot.

– Știu, Sarah, spuse Allison mângâindu-i mâna. N-ar trebui să fiu atât de irascibilă. Cred că sunt puțin obosită. A fost o zi lungă. Amuzantă, dar lungă.

– Înțeleg.

– Nu-i povesti lui Clay ce mi s-a întâmplat, îi recomandă Allison. Îmi promiți? Și-ar face griji pentru nimic.

O văzu pe Sarah ezitând, apoi acceptând. Soacra ei avea o întâlnire cu Simon, asta era esențialul. În plus, nu era grăbită să aibă o nouă discuție cu Clay.

– Foarte bine, nu-i voi spune nimic. Dar spune-i totul lui Simon, când îl vei vedea.

Liniștită, Allison promise:

– Nu voi uita.

Sarah o privi îndreptându-se spre masa unde totul era pregătit pentru servirea cafelei. Acordându-i încredere, tânăra femeie spera să nu se fi înșelat.

Capitolul 5

A doua zi, ajuns în biroul lui, Clay se simți profund nemulțumit. Nimic nu mai funcționa. O încărcătură de apă potabilă destinată unei platforme de foraj fusese invadată de apă de mare; un alt bastiment specializat în aprovizionarea cu alimente avea o problemă la motoare și aștepta să fie remorcat. Două din elicoptere erau în revizie. Totul părea să meargă pe dos. Până și în birou, aparatul de fotocopiat refuza să primească vreo foaie de hârtie. Aplecat deasupra lui, reparatorul se scărpină în cap, incapabil să înțeleagă de ce nu reușea să rezolve problema.

Clay ar fi putut să-i furnizeze motivul paniei. Folosise aparatul la sosire, în loc să lase această grijă secretarei, și fără îndoială îi făcuse farmece. N-ar fi fost surprins să afle că plantele verzi întreținute de Barbara în biroul vecin se ofiliseră brusc la trecerea lui.

Nu trebuia să caute departe cauza tuturor acestor nenorociri. Responsabila, s-o ia naiba, era Sarah! De când se întorsese, era

prezentă în toate gândurile lui. În pofida tuturor eforturilor, nu reușea s-o alunge din mintea lui. Mai ales după cele petrecute în ajun...

Clay se duse la ușă, o deschise și strigă:

– Barbara!

Femeia căreia i se adresa abia măsoara un metru cincizeci. Demnitatea ei naturală compensa totuși statura mărunță. Își ridică ochii de la masa unde lucra.

– Da, domnule Spencer?

Barbara avea un simț foarte exact al regulilor locului de muncă; nu s-ar fi abătut niciodată de la respectul datorat patronului ei. Sprâncenele încruntate ale lui Clay îi trădau agitația.

– Unde ați pus contractul cu firma Johnson, din Freeport.

– Pe biroul dumneavoastră. Chiar în această dimineață.

– Ei bine, nu-l găsesc.

– V-ați uitat bine?

– Da, m-am uitat bine, răspunse el la fel de răbdător ca un leu în cușcă.

Știa că se arăta dezagreabil.

Barbara îi aruncă o privire piezișă. Cu un aer de falsă resemnare, înconjură masa și se îndreptă cu pași măsoarați spre biroul patronului ei. Cu vârful degetelor, găsi imediat documentul în teancul pregătit pe mapa de birou a lui Clay; i-l întinse fără un cuvânt.

Clay mormăi niște mulțumiri. Făcu un gest spre o ceașcă de cafea goală aflată pe colțul biroului:

– Mai este cafea?

– Îmi cereți cumva să vă aduc?

– Hm... da, răspunse Clay, care începea să se simtă stânjenit.

– Ei bine, cereți-mi-o deschis! Știți că detest aluziile.

Barbara vrusese să fie învățătoare. După șase săptămâni de la ocuparea primului ei post, înțelesese că nu era făcută pentru această meserie. După ani de zile, păstra arta de a impune disciplina. Clay replică tăios și în același timp ironic:

– Iertare! Voi încerca să nu uit, pe viitor.

Barbara luă ceașca și ieși, spatele ei țepăn marcându-i dezaprobarea mută. Clay se îndreptă spre fereastra care domina portul, unde vase din lumea întreagă se aflau la chei. Modul în care Barbara îl pusese la locul lui îl adusese la sentimente mai bune. Inutil să se lege de altcineva, sub pretextul că avea probleme. În special de secretara lui. Lucra pentru el de la înființarea întreprinderii și la începuturile dificile ale acesteia, se întâmplase să-și aștepte salariul zile întregi, și chiar săptămâni.

Când reveni, cu o ceașcă de cafea aburindă în mână, Clay își ceru scuze:

– Regret, Barbara. M-am purtat ca un bădăran.

Secretara puse ceașca pe birou și încuviință:

– Ei bine, nu se poate spune că ați avut o viață ușoară în ultimul timp. Știu că aveți necazuri.

– Regret sincer, Barbara.

Ea își înclină micul cap roșcat și spuse:

– Scuzele sunt acceptate. Nu știu exact ce vă frământă, dar dacă pot să vă ajut. . .

Un șir de întrebări apăru imediat în mintea lui Clay. Puteți să mă învățați mai multe despre femei? Nu, despre o femeie în special. . . Știți de ce nu reușesc s-o alung din gândurile mele, chiar dacă îmi dau seama că nu suntem făcuți unul pentru altul? Că n-am fost și nu vom fi niciodată? Se mulțumi să răspundă:

– Nu, mă voi descurca singur.

– Dacă aveți nevoie de mine, nu ezitați.

Clay îi mulțumi. După plecarea ei, luă contractul pe care-l ceruse și se strădui să-l studieze, fără a reuși să se concentreze. Se gândea din nou la Sarah și răspundea singur la una dintre întrebările pe care și le pusese mai devreme. Dacă soția lui îl obseda, era pentru că înțelegerea lor fizică fusese excepțională... chiar de la început. Avuseseră impresia că erau făcuți unul pentru altul. Din instinct, știuseră să găsească gesturile care le dădeau cea mai mare plăcere. Raporturile lor, care mergeau de la tandrețe la pasiune, avuseseră o calitate aproape magică. Clay nu trăise niciodată înainte, nici după aceea, o asemenea experiență; pielea ei catifelată, răspunsurile corpului ei...

Lupta de un an și jumătate să-și șteargă amintirile. Întoarcerea tinerei femei îl făcuse să înțeleagă cât de greu era să-i uite corpul. Degetele lui Clay, lipsite de putere, abandonară documentul. Cu câțva timp în urmă, s-ar fi bucurat să obțină un contract de această importanță și acum...

Sarah era așezată lângă soacra ei și balansoarele pe care le ocupau se legănau aproape la unison. Cele două femei se aflau pe verandă pentru a profita de soarele cald de la sfârșitul dimineții.

Allison întreabă:

– Ești sigură că vrei să mă însoțești la Simon, după-amiază?
N-aș vrea să te plictisesc.

– Nu mă plictisești deloc.

– L-aș putea chema pe Clay. Știe că sunt examinată la intervale regulate. Va crede că este o întâlnire obișnuită... ceea ce este adevărat, de altfel.

Când auzi numele lui Clay, Sarah tresări. Îl visase și visul îi lăsase o impresie neplăcută. De aceea, protestă puțin cam repede:

– Oh, nu-i nevoie! El este... ocupat. Eu, nu. Pentru el, ar fi o pierdere de timp.

Allison o privi cu mai multă atenție și Sarah nu se putu împiedica să roșească. Pentru a tăia scurt orice comentariu, se ridică și se duse să se sprijine de balustradă.

– Îi vei povesti lui Simon ce ți s-a întâmplat ieri, nu-i așa?

– Da, îi voi spune. Nu cred că trebuie să-și facă griji în legătură cu asta.

– Nici eu nu cred. Semnalându-i, nu va fi totuși nimic rău.

Allison își încrucișase mâinile pe genunchi. Pe fruntea ei apăruse o cută, care dispăru când ridică brusc capul și exclamă:

– Am o idee! De ce n-am merge să-i facem o vizită Isabelei, după ce-l voi fi văzut pe Simon? Îți amintești de ea? Nașa lui Clay. Întreabă mereu de tine.

Sarah n-o uitase pe cea mai bună prietenă a lui Allison. Încă o femeie care-l credea pe Clay infailibil.

– A avut inima frântă când Clay și cu tine... reluă Allison. Dar să nu mai vorbim despre asta. Știu că va fi încântată să te revadă. Îi voi telefona... s-o anunț că venim. Dinspre partea mea, detest să vină cineva să mă vadă fără să anunțe. Unii au talentul de a sosi într-un moment nepotrivit. La a zecea aniversare a lui Clay,

niște prieteni ai lui Bill au sosit pe nepusă masă. Grătarul era prevăzut pentru opt persoane și am avut de servit paisprezece. Am fript tot ce aveam în frigider! Doamne, ce apetit aveau oamenii aceia! Cât despre tortul lui Clay, când toată lumea a fost servită, feliile nu erau mai groase de un deget. Dar nimeni n-a protestat, cu atât mai puțin Clay, care s-a distrat teribil. A fost una dintre cele mai frumoase aniversări ale lui Clay.

Sarah o urmă pe Allison în interiorul casei, afișând o bună dispoziție de suprafață. Nu avea nici o dorință să audă vorbindu-se despre Clay copil. Avusese destul de-a face cu dificultățile pe care i le provoca adultul.

Bătrâna doamnă se așează pe canapea ca să-și sune prietena. Sub pretextul că merge să-și retușeze machiajul, Sarah se îndreaptă spre camera ei. Simțea nevoia să se izoleze. Odată ușa închisă, se sprijini de ea. Ar fi vrut să se întoarcă la New Orleans. Să plece și să nu-l mai revadă niciodată pe Clay. Și apoi, viața ei luase o turnură atât de favorabilă acolo. Progresă în munca ei și reușea acum să se intereseze de ceilalți, nu numai de meseria ei. Se simțea bine, pentru că soțul ei nu mai era pentru ea decât o imagine vagă, confuză, care putea fi a oricui. Amintirea lui se estompase.

Revenirea la Galveston o pune la grea încercare. Împinse ușa băii, deschise robinetul de apă rece și-și stropi fața, dar din stângăcie, își udă corsajul rochiei. Nu-i mai rămânea decât să se schimbe. Își scoase rochia și o puse pe spătarul unui scaun de epocă, un model pe care Allison îl găsisese în compania ei, în timpul primului an de căsătorie, la talcicul local. Sarah închise ochii. Totul era în zadar. În pofida eforturilor ei, în această casă nu va reuși să fugă de trecut.

Deschise ochii și se examinează fără complezență într-o oglindă. Se silise să nu evalueze adâncimea capcanei sentimentale în care urma să cadă, din ziua când primise scrisoarea lui Clay. Inutil s-o nege. Ar fi rezistat cu toate puterile situației, dacă n-ar fi căzut în capcană. Chiar dacă pleca, nu va putea face ca și cum această săptămână nu existase, odată regăsită siguranța apartamentului ei din New Orleans. Allison era în pericol. Și Clay, Clay...

Respiră adânc de câteva ori, reușind să-și recapete puțin siguranța de sine.

Răsfoia fără mare interes o revistă de modă. Nici unul din modelele prezentate n-o impresionă. Închise revista, oftând. I se părea că Allison era în cabinetul lui Simon de ore întregi! Oare cât timp va dura această vizită? Ușa sălii de așteptare se deschise și apărură silueta zveltă a soțului ei.

Tânăra femeie făcu ochii mari și Clay păru la fel de surprins. O femeie în vârstă, care aștepta, le aruncă o privire curioasă. O tânără mamă, căreia îi era greu să-și țină copilășul liniștit, abia le acordă o secundă de atenție. Pentru Sarah, totuși, din cauza prezenței lui Clay, încăperea se încălcase cu electricitate. Cu mâinile strânse pe genunchi, se sili să-și domine tulburarea.

— Bună, Clay, zise ea cu calm.

Dorința de a fugi în toată graba spre New Orleans, care pusese mai devreme stăpânire pe ea, o asaltă din nou.

Clay se încruntase imediat ce o văzuse și rămăsese încordat.

– Ce faci aici? se miră el.

– Am însoțit-o pe mama ta. Simon ți-a spus fără îndoială că a convins-o de necesitatea unei noi examinări.

– Bineînțeles. Dar nu știam când va avea loc. Eram prin apropiere și venisem să văd dacă Simon poate prânzi cu mine. Aruncă o privire prin sala de așteptare și reluă: mă tem că nu se poate elibera. Îl voi vedea altă dată. Nu-i spune mamei că m-ai văzut.

– N-o voi face.

Dacă vocea îi tremura puțin, spre marea ei ușurare, Clay nu păru să fi remarcat. Imediat după plecarea lui, se destinse.

Putin după aceea, Allison ieși din cabinet, însoțită de medicul ei. Simon o salută:

– Bună, Sarah. Tocmai îi spuneam lui Allison că ar trebui să mergem curând să vedem un meci de base-ball. N-am asistat la o asemenea partidă de ani de zile și uitasem cât de pasionant este.

– Ar fi suficient să mă viziteze mai des. M-am săturat să-l văd doar cu aparatul ăsta agățat de gât, zise Allison arătând stetoscopul. Îmi amintesc vremurile când veneai acasă la mine să ceri prăjituri, tinere.

Doctorul obiectă, cu un licăr amuzat în ochi:

– Acum sunt prea bătrân pentru asta și este păcat.

– Nu spune prostii! Nimeni nu este prea bătrân pentru a aprecia prăjiturile făcute în casă, protestă Allison.

Simon își frecă bărbia, cu un aer gânditor:

– Seamănă cu o tentativă de corupție. Allison îmi cunoaște obiceiurile, îi spuse el lui Sarah.

– Bineînțeles că le cunosc. Îmi amintesc chiar de timpul când erai, ca și Clay, la biberon!

Doctorul începu să râdă și ridică mâinile în semn de supunere:

– Foarte bine, foarte bine. Renunț să rezist. Când vreți să vin?

– Nu vreau să te oblig...

– Mi-ați descoperit punctul vulnerabil, acum trebuie să remediați asta... Când?

– De ce nu în seara asta? Clay va veni puțin mai târziu. M-a anunțat că are o ședință. Vino să cinezi cu Sarah și cu mine. În fine, dacă ești liber...

– Sunt liber. La ce oră?

– Șase și jumătate?

– Voi fi acolo. N-ai nimic împotriva, nu-i așa? o întreabă el pe Sarah.

– Nu, nu, bineînțeles, răspunse ea roșind.

Sarah se întreabă dacă Simon era la curent cu motivele rupturii ei cu Clay. Acesta i se destăinuise oare? Dacă o făcuse, ce părere avea medicul despre ea?

– Rămâne stabilit, zise Simon. Trebuie să vă părăsesc. După consultații, trebuie să fac vizitele, la spital. Dacă întârzii diseară, voi telefona.

În timp ce rula de-a lungul coastei, spre micul sat de pescari unde trăia prietena lui Allison, aceasta se întoarse spre nora ei și remarcă:

– Ești foarte tăcută.

– Găsești? se miră Sarah.

– Da, după ce am părăsit cabinetul lui Simon.
– Nu mi-am dat seama.
– Îți displace ceva? Ai fi preferat să nu-l invit pe Simon la cină, diseară?

– Oh, nu, nicidecum.
Bătrâna doamnă încercă o altă apropiere:
– Dacă vrei, pot să-mi amân vizita la Isabel...
– Nu, nu mă deranjează...
– Dacă aveam puțin curaj, telefonam la o școală de șoferi și învățam să conduc! Deranjez pe toată lumea cerând să fiu transportată astfel.

– Allison, ți-am spus că nu mă deranjează!
Dar bătrâna doamnă își continua ideea, din ce în ce mai nervoasă:

– Știu că fiul meu, Clay, s-a săturat să-mi servească drept șofer. Și când este prea ocupat, depind de vecini. Când trăia Bill, totul mergea bine. Îi plăcea să conducă și când s-a pensionat, era la dispoziția mea.

Sarah încetini și opri la marginea șoselei. Apoi își privi pasagera în față. Ceva nu era în ordine cu ea. Nu mai era vorba doar de probleme de transport.

– Allison, oprește-te. Încetează să-ți faci reproșuri.
Ochii negri ai bătrânei doamne se umplură de lacrimi. Cuprinsă de simpatie, tânăra femeie o luă în brațe. Allison rezistă câteva secunde, apoi începu să plângă. Simon îi spusese în sfârșit adevărul despre starea ei? se alarmă Sarah. Hotărâse oare să nu țină seama de dorințele lui Clay?

După un timp, Allison se redresă pentru a lua o batistă din poșetă și murmură cu o voce răgușită:

– Îmi pare rău, Sarah.

– N-are nici o importanță.

– Mi se întâmplă, uneori, să mă simt atât de singură!

Bănuielile lui Sarah sporiră. Ochii bătrânei doamne cereau înțelegere în timp ce explica:

– La moartea lui Bill, am înțeles că viața mea se schimba. Mi se întâmplă totuși să regret atât de mult... Clay a făcut eforturi pentru mine, dar nu este același lucru.

Plină de compasiune, Sarah încuviință cu blândețe:

– Știu.

Într-adevăr, într-un fel diferit, cunoștea și ea povara singurătății. Bărbatul pe care-l considerase ca o parte din ea însăși părea să nu-i acorde nici cel mai mic interes.

– Mă port copilărește, se dojeni Allison. Vei regreta că ai acceptat să vii la mine.

– Nu spune prostii. Oricine poate să-și ofere din când în când o criză de plâns. După aceea, ai impresia că găsești mai ușor soluția problemelor.

Allison negă imediat:

– N-am cu adevărat o problemă. Mi se întâmplă să mă simt foarte singură, fără Bill, asta-i tot.

Sarah o privi insistent. Spunea oare adevărul?

– Ești sigură? Amintește-ți că am umeri solizi. Sunt gata să te ajut, dacă este altceva.

– Mă simt bine, te asigur! răspunse bătrâna doamnă cu o privire inocentă.

Sarah se încruntă și, după o scurtă tăcere, întreabă:

– Ce a spus Simon despre... indigestia aceea?

– Nu mare lucru. N-a părut îngrijorat.

Sarah trebui să se arate mulțumită de acest răspuns și să treacă la alt subiect:

- Mai vrei s-o vizitezi pe Isabel?
- Mi-ar plăcea mult. N-am văzut-o de cel puțin două luni.
- Atunci, să continuăm.

Allison își șterse obrazii și-și trecu o mână prin păr ca să-l pună în ordine.

- Se vede că am plâns? întrebă ea.
- Nu se va mai vedea, când vom ajunge acolo.
- Ești sinceră cu mine, Sarah.
- Nu-mi place să fiu mințită; încerc așadar să nu mint.
- Îmi voi aminti, murmură soacra ei, privind-o lung.

Vizita la Isabel se desfășură exact cum se temuse Sarah. Și ea părea hotărâtă să vorbească despre Clay, să-i laude calitățile și să-i ignore defectele.

Când reveniră în sfârșit la vila lui Allison, Sarah se prăbuși pe pat, fericită că după-amiaza trecuse. Se întreba dacă va mai putea suporta mult timp această situație.

Pentru a-i spori indispoziția, se auzea încă spunându-i soacrei ei: „Nu-mi place să fiu mințită; încerc așadar să nu mint“. Această afirmație o urmărea încă, deoarece dacă va continua să păstreze tăcerea în privința anevrismului, se va face vinovată de minciună prin omisiune.

Sarah gemu și-și ascunse capul în pernă. Să dezvăluie adevărul lui Allison era mai greu decât părea.

Clay n-avea oare dreptate susținând că nu trebuia s-o neliniștească? Totuși, lui Sarah nu-i plăcea această lipsă de

sinceritate față de soacra ei. Simțea multă afecțiune pentru ea. Își dădu în sfârșit seama cât de dificilă trebuia să fie situația pentru Clay.

Nu se putu împiedica să nu se gândească la el, amintindu-și momentul când mâna lui îi atinsese în trecut sânul și felul în care corpul o trădase. Și împotriva voinței ei, alte momente îi reveneau în memorie... din timpuri atât de îndepărtate încât aproape le uitase.

Capitolul 6

Clay fu reținut mai mult ca de obicei, după cum se temuse. De regulă, nu prevedea ședințe seara, deoarece respecta viața particulară a angajaților săi. Astăzi, nu putuse face altfel. Înainte de a porni mașina, își frecă fruntea. Capul îi răsună de toate dificultățile discutate. I-ar fi plăcut să meargă acasă, să facă un duș și să se culce. În ultimul timp, dormise foarte neregulat. N-avea nici un chef s-o întâlnească pe Sarah. Totuși, ca om de cuvânt, se va duce la mama lui, deoarece îi acceptase invitația. Tatăl lui insistase întotdeauna să dea dovadă de mare probitate.

Tatăl lui. Nu-i acordase un gând de săptămâni de zile. Bill Spencer ar fi aprobat oare modul cum privea situația? I-ar fi ascuns soției lui că avea un anevrism? Fără îndoială. El se mândrea să fie un soț bun, un om care nu-i lăsa pe ai lui să le lipsească ceva, un protector pentru familia lui. Insuflase fiului său toate principiile lui. Astăzi, la treizeci și cinci de ani, Clay proceda așa cum ar fi făcut-o bărbații generației precedente, în tot ce o privea pe mama lui. Bill nu mai era acolo s-o apere? Clay va lua totul asupra lui și va face tot posibilul, atâta timp cât se va dovedi necesar.

În seara aceea, la cină, Allison nu mănăcă mult. Sarah și Simon nu remarcară și nu făcură nici un comentariu. Li se păru doar puțin mai tăcută decât de obicei.

Sarah dorea să discute cu Simon în particular. Chiar dacă Allison pretinsese că nu trebuia să se îngrijeze pentru durerea care o simțise, tânăra femeie nu era convinsă. Se dovedi totuși imposibil să se izoleze cu doctorul. Allison nu ieși deloc din încăperea. Când Clay sosi în sfârșit, dispăru orice speranță de a reuși. Allison își regăsi veselia și tot restul serii domni buna dispoziție.

Sarah avea impresia că se află pe o scenă de teatru. Râdea, vorbea, asculta și în tot acest timp își dădea seama că juca un rol. Se întrebă dacă era singura care făcea eforturi, apoi remarcă buzele strânse ale lui Clay, tensiunea care-l stăpânea. Îl examinează după aceea pe Simon. Dacă părea cel mai calm dintre toți, privirea lui rămânea vigilentă.

Allison nu arăta prea bine, chiar în ochii puțin exersați ai lui Sarah. Era foarte palidă, iar pielea ei părea transparentă. Cearcănele de sub ochi îi dezmințeau râsul forțat. După un timp, bătrâna doamnă cedă oboselii. Îi rugă pe cei trei invitați să nu se despartă imediat, sub pretextul că ea se retrăgea.

După ieșirea ei, Clay își aprinse o țigară și degetele îi tremurară puțin. Simon oftă adânc. Pentru a se destinde, se legă de Clay:

– Ar trebui să abandonezi acest obicei dezagreabil.

Clay ripostă pe același ton:

– Am nevoie, în acest moment. Să mergem mai curând afară.

Simon acceptă imediat și Sarah îi urmă pe verandă. Clay se rezemă de balustradă și întreabă:

– Este grav?

Sarah înțelese că făcea aluzie la amețeala mamei lui de duminica precedentă, dar medicul răspunde:

– Este mai important. La palpare, nu mi-am dat seama.

– Ea ce a spus? întreabă Clay aruncând țigara în iarbă.

– Puține lucruri. Suferă puțin mai mult de indigestie, în ultimul timp. Aș vrea să facă examene suplimentare.

– De ce?

– Pentru a ști cu precizie cum stăm... pericolul în care se află.

– Nu vreau să știu.

– Clay, nu spune prostii.

– Cum îi vom explica aceste examene? exclamă Clay. Nu-i putem înșira minciuni la nesfârșit. Îi vom trezi bănuiele. Nu, pentru că nu putem face nimic pentru ea, să n-o torturăm.

Simon se supără. Încăpățânarea lui Clay îl făcea să-și piardă orice răbdare.

– N-am spus niciodată că nu putem face nimic pentru ea!

– Da, desigur...

– Clay, toți cei care suportă o intervenție își asumă un risc!

Clay se întoarse spre fereastră, păstrând o tăcere elocventă.

Sarah se hotărî să se amestece în conversație:

– Simon, crezi că va suporta o operație?

– Așadar, ești la curent! se miră medicul.

– Da, Clay mi-a spus.

– Și ce crezi despre asta?
– Cred că Allison ar trebui informată, ca să poată face o alegere.

Răsucindu-se pe călcâie, Clay aruncă soției sale o privire plină de ostilitate.

– Nu, am luat o hotărâre și ne vom ține de ea! exclamă el.
– Dacă n-ai încredere în mine, interveni Simon, ai face mai bine să consulți un alt medic.

– Oh, am toată încrederea când îmi spui că mama își asumă un risc și că șansele ei de a nu supraviețui unei intervenții sunt considerabile.

Simon respiră adânc pentru a se calma. Ochii lui îi căutară pe cei ai lui Sarah. Ea îi simți tristețea, îngrijorarea. În cele din urmă, el murmură:

– Poate nu suntem la ora alegerii. Ea n-are dureri. Când va ajunge acolo, va fi timpul să ne neliniștim.

Sarah încremeni. Ce spunea Simon? N-avea dureri? Așadar, Allison nu-i spusese? Privirea ei o întâlni pe cea a medicului, care părea uimit. Clay urmări acest schimb de priviri și se enervă și mai mult. Scos din sărite, plecă în trombă. Îl văzură ajungând rapid la mașină și demarând furios.

Tânăra femeie se simți cuprinsă de amețeală. Allison nu-i spusese nimic lui Simon. Or, acesta tocmai spusese că apariția durerilor era indiciul unei agravări a stării ei!

Se pregătea să-i povestească totul, când îl auzi înăbușind o înjurătură.

– E preferabil să-l urmez. În starea în care se află, este în stare să aibă un accident!

Mercedesul se avântă curând după aceea în urmărirea mașinii lui Clay și Sarah rămase singură.

În noaptea aceea, orele trecură chinuitor de încet. Se sucea și se răsucea în patul ei, chinuită de gânduri. Când urcase, avusese intenția să-i vorbească lui Allison, dar nu îndrăznise să bată la ușă: lumina era stinsă și domnea liniștea.

Îi rămânea totuși capacitatea s-o determine pe Allison să i se destăinuie lui Simon. Și dacă soacra ei nu accepta, îl va pune ea însăși pe doctor la curent. După ce hotărâse calea de urmat, se simți puțin mai bine, dar tot nu-și găsi somnul. O îngrijora Clay. Nu-l văzuse niciodată într-o asemenea stare nervoasă: tulburat, iritabil, neliniștit. Era așadar mai vulnerabil decât bărbatul pe care credea că-l cunoștea înainte de separarea lor...

Noaptea, chiar slabe, zgomotele se aud de departe. Sarah aluneca în sfârșit în somnul care o ocolise până atunci, când sesiză ceva anormal și se trezi tresărind. Ținându-și respirația, se întreba dacă nu visase când ajunse la ea un geamăt înăbușit.

Sărind din pat, se repezi spre camera lui Allison. Aceasta era în picioare pe culoar, sprijinită de un perete, cu fața crispată de durere.

– Dumnezeu, Allison! exclamă Sarah cu o voce tăiată de emoție.

Își susținu soacra, care se prăbușea. Allison murmură:

– Veneam să te caut.

– Lasă-mă să-l sun pe Simon.

– Nu!

- Allison, te rog, trebuie!
- Nu! Ajută... ajută-mă să-mi găsesc poșeta.
- Poșeta?
- În ea este medicamentul meu.
- Îți amintești unde ai văzut-o ultima dată?
- Undeva pe acolo, făcu ea un semn slab spre camera ei.

Când ajunseră la pat, Allison căzu greu pe el. De efort și neliniște, respirația lui Sarah devenise neregulată. În lumină, își vedea mai bine soacra; era mai palidă decât la cină și-i apăruseră noi riduri în jurul gurii.

Fără să spună un cuvânt, găsi poșeta pe podea, între un secreter și un teanc de modele de broderie. Trebuie să fi căzut acolo după ce Allison o pusese pe micul birou. Degetele lui Sarah tremurau când scoase flaconul.

- Câte capsule iei? întrebă ea.
- Dă-mi-le pe toate.

Sarah se supuse, apoi își spuse că ar fi trebuit să citească instrucțiunile, dar Allison înghițise deja capsulele. Sprijinindu-se apoi de perne, rămase tăcută și așteptă. Încetul cu încetul, când medicamentul începu să-și facă efectul și-i permise să-și domine durerea, respirația bătrânei doamne se regulariză și figura ei se liniști. Deschise ochii, o fixă pe Sarah, schiță un surâs, apoi șopti:

- Îți mulțumesc, Sarah.

Tânăra femeie era copleșită de emoții contradictorii. Teama n-o părăsise; îi tremurau mâinile și picioarele. Simțea o profundă ușurare văzând suferința regresând și în același timp o incontestabilă ranchiună, atât față de Allison, care nu-i descrisese lui Simon criza precedentă, cât și față de Clay, care se credea Atotputernicul.

– Allison, de ce nu i-ai spus nimic lui Simon?

Bătrâna doamnă rămase tăcută un timp, înainte de a se hotărî să răspundă:

– M-am temut.

– Tăcând, nu elimini problemele, îi spuse Sarah cu blândețe.

– Știu.

Când o văzu redevenind tăcută, Sarah vru s-o încurajeze. Simțea că n-avea dreptul să nu țină seama de hotărârea lui Clay.

– Dacă te temi de un ulcer...

– Nu este ulcer, o întrerupse Allison.

– Atunci, ce este?

– Sunt sigură că ai fost pusă la curent de Clay ca să accepți să vii, Sarah. Prin urmare, nu vei fi surprinsă dacă te anunț... că am un anevrism. Și cred... cred că starea mea se agravează.

– Așadar, știi! exclamă Sarah, lăsându-se să cadă pe marginea patului.

– Da, știu.

– Și Clay...

– Nu bănuiește că știu.

– De... când?

– Cam de o lună.

– Și cum?

– L-am întrebat pe Simon. Simțeam că ceva nu era în ordine. Nu sunt proastă.

– Nu... știu ce să spun, zise Sarah forțându-se să-și revină în fire.

– Clay ți-a vorbit despre asta, nu-i așa?

– Da.

– Acesta este motivul care te-a determinat să vii?

– Da, recunosc Sarah după o lungă ezitare.

Își reveni repede și adăugă în grabă:

– Aș fi venit oricum, dacă mi-ai fi cerut-o.
– Nu-ți cer decât această săptămână, Sarah. Doar o săptămână.

– Și durerile...

– Țin totuși la săptămâna mea. Este foarte important, pentru mine.

– Nimic nu contează mai mult decât sănătatea dumatăle, Allison!

– Unele lucruri sunt mai importante... în ochii mei.

Sarah scutură din cap.

– Ba da, fericirea fiului meu! preciză Allison.

Abia îi scăpaseră aceste cuvinte, că le regretă. Totuși, continuă:

– Ți-am cerut să vii pentru că voiam să te văd... și totodată pentru că îmi spuneam că dacă tu și Clay vă revedeați...

Sarah se ridică și se întoarse cu spatele.

– Nu ți-am criticat niciodată hotărârea de a pleca, Sarah. Nici măcar o dată. Cred că motivele separării voastre vă privesc numai pe voi.

Fixă spatele încordat al nurorii sale și mărturisi:

– Totuși, n-am înțeles-o niciodată. Știu că-l iubeai pe Clay și că el te iubea. Mi-am spus... Mi-am promis că chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care-l fac pe pământ...

Vocea ei se pierdu.

Sarah era incapabilă să răspundă, deoarece avea un nod în gât. Așadar, Allison era conștientă, în parte cel puțin, de sănătatea ei șubredă.

Tânăra femeie făcu un efort să-și revină. Trebuia să vorbească, dar cum să-i explice? Se întoarse, cu vederea încetoșată de lacrimi.

– Allison... Allison, sunt incapabilă să... Eu nu...

– Nu-i nimic. Nu spune nimic. Îmi dau seama că a fost o greșeală din partea mea. Să nu mai vorbim despre asta. Promite-mi că nu-i vei spune lui Clay că știu. Cunosc poziția lui în legătură cu o intervenție chirurgicală, pe care n-o împărtășesc. Măine, când voi vorbi cu Simon despre aceste crize dureroase, îi voi cere să mă interneze în spital, duminică seara. Prefer să-mi asum riscul unei operații, dar nu vreau să-i dau lui Clay ocazia să mă convingă de contrariul.

Cum Sarah nu protestă, Allison continuă:

– Înțeleg de ce vrea Clay să-mi ascundă adevărul. Totuși, se întâmplă să greșească, atât de mare este dorința lui să mă protejeze. Acesta era cazul, uneori, și cu tatăl său... dar regret că Bill nu mai este aici...

Și încheie cu o voce răgușită:

– Îmi lipsește atât de mult...

Sarah se repezi spre pat și o îmbrățișă. Amândouă plângeau.

Capitolul 7

Clay era așezat pe colțul biroului lui Simon, jucându-se cu un prespapier din sticlă. Îl arunca și-l prindea, până când proprietarul i-l luă.

– Sparge ce-i al tău, dacă vrei, Clay; eu țin la lucrurile mele.

– Ai terminat pentru astăzi?

– Da.

– Vii să facem o partidă de squash?

– Mai vrei încă să te măsoari cu mine? Doar ai recunoscut că sunt cel mai bun.

– A fost într-un moment de slăbiciune.

– Astăzi te simți mai puternic? râse Simon.

– Bineînțeles. De ce nu? se redresă Clay în toată înălțimea lui.

– Nu pari atât de sigur pe tine.

Clay părea incapabil să stea locului. Se apropie de fereastra care dădea spre parkingul centrului medical. Cu mâinile în buzunare, se legănă de pe tocuri pe vârfurile picioarelor, apoi declară:

– N-am dormit prea mult, în ultimul timp, asta-i tot.

– Te împiedică ceva să dormi?

Clay se întoarse brusc.

– N-am venit aici în calitate de pacient, Simon. Așadar, uită de sănătatea mea mentală.

Simon puse prespapierul pe birou și remarcă:

– În unele zile, regret că nu m-am specializat în psihiatrie. Oamenii au uneori reacții incredibile.

Clay îi aruncă o privire întunecată prietenului său:

– Pentru mine spui asta?

– Pentru tine, pentru mine, pentru oricine! răspunse Simon, agasat.

– Trebuie să fi avut o zi grea, râse Clay. Remediu de care ai nevoie este o partidă de squash.

– Bun... Las câteva indicații pentru mâine și te urmez.

– Foarte bine.

Simon luă un blocnotes din sertarul biroului. Scrise câteva rânduri, nu fără a urmări cu coada ochiului deplasările prietenului său înapoi și-ncolo. Trânti blocnotesul în sertar și-l închise cu zgomot.

– Dacă vei continua, vei sfârși prin a face hipertensiune, îl avertiză el.

– Încă nu ești gata? întrebă Clay, oprindu-se.

– Ba da.

– Perfect, să mergem. Putem lua mașina mea, dacă vrei. Te voi aduce înapoi.

– Nu, iau mașina mea și te găsesc acolo. Sunt așteptat în altă parte, puțin mai târziu.

– O întâlnire galantă?

– O întâlnire interesantă, mai curând.

Ieșiră în stradă. Se înnopta. Clay reflecta la această întâlnire misterioasă. De când se cunoșteau, adică dintotdeauna, Simon colecționa aventurile. Clay nu și-l putea imagina mulțumindu-se cu o singură femeie. Doctorul aprecia legăturile durabile atâta timp cât nu-i amenințau libertatea. Un ideal la care ar fi trebuit să adere și el...

Totul se întorcea la subiectul care nu înceta să-l preocupe: Sarah, se gândi el cu amărăciune. Era pe cale să înnebunească. Se forță să revină la planul lui Simon.

– S-ar spune că este ceva serios.

– Poate.

– Cine este fericita aleasă? O cunosc.

– Cred că da. Este Sarah. O scot în oraș, la cină.

Clay se simți ca paralizat. Violența reacției îl încremeni locului. Cu o voce aspră pe care cu greu și-o recunosc, repetă:

– Sarah?

– Presupun că n-ai obiecții spuse Simon, deschizând portiera Mercedesului său.

– Nu, nici una, se auzi Clay răspunzând.

– Perfect, zise Simon, pregătindu-se să urce la volan.

Cum Clay rămânea nemișcat, Simon se opri, se încruntă și-și întrebă prietenul:

– Mai mergem la club? Ai un aer bizar...

– Oh, nu... Vreau să spun da. Da. Doar...

– Ne întâlnim acolo într-un sfert de oră. Trec să pun benzină.

– Foarte bine.

Clay își privi prietenul îndepărtându-se. Simon ieșea cu Sarah! Soția lui! Rămase nemișcat câteva minute, pradă unui veritabil acces de furie. Își recăpătă treptat stăpânirea de sine, urcă în mașină și demară.

Partida de squash n-a fost o reușită. Incapabil să se concentreze, Clay pierdu toate seturile. La sfârșit, gâfâind, trebui să admită din nou că Simon juca mai bine decât el. Simon, naiba să-l ia, părea să exulte de umilința lui. Clay trecu sub duș și se lăsă biciuit de jetul de apă fierbinte. În cabina vecină, Simon cânta. Clay suportă cât putu vocea de falset a vecinului său, apoi strigă:

– Hei!

Cântecul continuă vesel.

– Hei!

Vocea tăcu. Simon aruncă, pe un ton inocent:

– Mi-ai spus ceva?

– Nu, încetezi să ne spargi urechile cu miorlăiturile tale?

Simon începu să râdă, ceea ce-l revoltă pe Clay.

– Nu văd ce este nostim!

– Bine, mă opresc.

– Nu mi-ai spus ce este nostim, insistă Clay, jignit.

Simon își puse capul sub duș și dădu un răspuns de neînțeles. Clay strigă:

– Ce tot îndrugi acolo?

– Am spus că erai tu.

Clay înlemni. Nu-i plăcea turnura pe care o lua discuția.

– Ce este amuzant la mine?

– Pretinzi că eu miorlăi, când știi foarte că tu nu cânti mai bine.

Explicația îl mulțumi în parte pe Clay. Dar bănuia că prietenul său nu-i spusese întregul adevăr.

– E nu-mi impun vocea altora.

– Da, dar eu sunt o ființă independentă și sunt fericit.

Clay înjură încet. Odată apa închisă la dușul vecin, își auzi prietenul fredonând în timp ce se ștergea. Vru să-i ceară să tacă, dar se stăpâni.

– Ai făcut o partidă bună, Clay, zise Simon când ieșiră din vestiar. Regret că ai pierdut din nou. Poate mă vei bate data viitoare.

Clay răspunse cu un murmur care nu-l angaja la nimic, iar Simon continuă, cu un zâmbet larg:

– Ei bine, trebuie să te părăsesc. I-am promis lui Sarah să trec s-o iau spre ora nouă. O voi saluta din partea ta.

Zâmbetul palid schițat de Clay îi îngheță pe buze.

Simon își luă rămas-bun cu un semn din cap, împinse ușa de sticlă a clubului și ieși. Clay îl urmări cu privirea în timp ce se îndrepta sprinten spre parcare și această imagine îi lăsă un gust amar.

Sarah își netezi fusta pe genunchi în timp ce Simon se așeza în fața ei, apoi cercetă cu o privire circulară mica sală în care cinau câteva cupluri.

Simon îi șopti:

– Sper că n-ai murit de foame așteptându-mă.

– Nu, zâmbi ea. Nicidecum. De fapt, nici măcar nu mi-e foarte foame.

Simon o privi insistent. Ea își dădu seama că o cerceta cu ochi de medic.

– De ce? întrebă el.

Sarah râse încet. Simon mergea întotdeauna drept la țintă și ei îi plăcea această trăsătură de caracter.

– Mă neliniștește Allison, mărturisi ea. Știu că astăzi a trecut pe la tine, pentru a fixa o întâlnire cu chirurgul. Asta a făcut, nu-i așa?

Tânăra femeie se întrebă brusc dacă Allison nu fugise, încă o dată, de responsabilitățile ei. Soacra ei nu fusese foarte vorbărească la ieșirea din cabinetul medical. Și la întoarcerea acasă, urcase direct în camera ei ca să se odihnească.

– Este adevărat, recunosc Simon.

– Și atunci?

– Ei bine, iau măsuri în acest sens. Cunosc un specialist în acest gen de intervenții.

– I-ai vorbit despre asta lui Clay?

– Nu.

– De ce? oftă ea.

– Allison mi-a cerut să n-o fac.

– Se comportă la fel, și unul și celălalt!

– Și el are în proprietate exclusivă o doză bună de încăpățănare!

– Este atât de ridicol! Toate secretele astea, toate aceste intrigi... De ce nu-și spun ce se petrece, pentru a face față situației? Clay nu vrea să-și anunțe mama că are un anevrism ca să n-o alarmeze, și ea nu vrea să-i spună că știe, că starea ei se înrăutățește și că a hotărât să se opereze, oricare ar fi riscurile, deoarece nu vrea să-l supună la chinuri. Toate astea sunt o prostie.

Simon luă mâna lui Sarah, ca pentru a o liniști, apoi constată:

– Procedează așa din dragoste unul pentru celălalt, pur și simplu.

– Și cum să ne putem mulțumi să stăm deoparte și să-i urmărim?

– Nu putem lua o hotărâre în locul lor.

– Ei bine, am ales o atitudine necinstită.

– Nimeni n-a spus vreodată că în viață onestitatea are întâietate, Sarah.

Tânăra femeie inspiră adânc pentru a încerca să se calmeze și remarcă:

– Clay va fi furios că n-a fost pus la curent.

– Nu va avea posibilitatea să se plângă.

– Nu văd cum voi putea să tac, de vreme ce sunt în dezacord cu amândoi, mărturisi Sarah.

– Eu o fac de mult: de șase luni pentru secretul lui Clay și de o lună pentru cel al lui Allison.

– Da, dar acum ea ține să nu vorbești despre operație.

– Într-adevăr.

– Și-i vei respecta această dorință?

– Este o chestiune de câteva zile. Aș prefera ca operația să aibă loc mai repede, dar Allison este hotărâtă să aștepte până săptămâna viitoare.

– În ce măsură își asumă Allison un risc?

– Starea ei nu este bună.

– Nu ești totuși de părerea lui Clay, care preferă ca ea să nu facă nimic.

– Nu, răspunse Simon după o mică pauză.

Tânăra femeie spuse, oftând:

– Ea are mult curaj.

– A dovedit-o întotdeauna.

– Nu știu cum aș reacționa în locul ei, deși i-am spus lui Clay că aș fi vrut să fie avertizată. Este ușor să iei poziție, când nu ești tu însuți în pericol.

Vocea chelnerului o făcu să tresară pe Sarah, care nu-l auzise apropiindu-se. Acesta întreabă:

– Sunteți gata să comandați, acum?

Simon cercetă atent fața fină a lui Sarah și ghici că nu-i era foame.

– Nu, ne-am schimbat părerea, nu vom comanda. Plecăm.

Surprins, chelnerul îl privi pe Simon câteva secunde, apoi îl asaltă cu întrebări:

– V-a dispăcut ceva? Eu sunt acela care v-a făcut să vă schimbați părerea? Am venit adineauri și am crezut că nu voiăți să comandați imediat. Dacă am înțeles greșit, scuzați-mă. Nu se va mai întâmpla...

– Nu te neliniști, îl întrerupse Simon. Sunt doctor, și am fost chemat la un bolnav.

– Ah, bun... sunt mulțumit... În fine, vreau să spun... se încurcă chelnerul, ușurat.

Simon se ridică și-i zâmbi:

– Înțeleg. Regret...

Chelnerul răspunse zâmbetului și-l asigură:

– Nu-i nimic, domnule. Reveniți oricând doriți și promit să vă servesc cu multă atenție.

Sarah se ridică la rândul ei. Simon ghicise bine. N-ar fi putut înghiți nimic. Aerul nopții îi răcori plăcut fața, când ajunse afară. Clipi din ochi pentru a se feri de farurile mașinilor. Restaurantul, situat pe dig, era în poziție transversală față de plajă. Șirul de mașini se rări și Sarah își imaginează că este în altă parte, departe de toate...

Simți degetele lui Simon prinzându-i brațul. Îl privi și el îi propuse cu blândețe:

– Vrei să mergi puțin?

– Da.

Simon îi zâmbi cu bunăvoință și traversară șoseaua. Coborâtă pe plajă, Sarah își aminti ultima plimbare pe care o făcuse în acest loc. Cu Clay.

Cei doi prieteni merseară câțva timp în tăcere. Se mărgineau să evite bucățile de lemn aruncate de mare pe țărm. Simon se opri și se întoarse spre larg. Un gând îl făcuse întotdeauna să viseze: plonjând în acest loc și înotând drept spre sud, nu va întâlni pământ înainte de statele meridionale ale Mexicului.

Atenția lui reveni la femeia de lângă el. O cercetă din nou. Se schimbase, în ultimul an și jumătate. O forță nouă o stăpânea și se simțea că viața ei luase un alt curs. În loc să-i diminueze frumusețea, fața de înger, înaintarea spre maturitate i-o sporise. Cu o voce gravă, o întrebă:

– De ce l-ai părăsit pe Clay, Sarah?

Tânăra femeie rămase tăcută.

– Nu ești obligată să-mi răspunzi, continuă el. Am intervenit întotdeauna în locul îngerilor păzitori. Ca un prost ce sunt, m-am amestecat mereu în treburile altora.

Ironia lui Simon o scoase pe Sarah din gândurile ei. Râse și ea, apoi se întoarse spre apele golfului, fericită că noaptea era atât de întunecată.

– Am fost nevoită, explică ea ridicând din umeri.

– Ai încetat să-l iubești? Întrebă el după un timp.

– El a încetat să mă iubească.

– Ești sigură?

– Sunt sigură.

– Cred că te înșeli, oftă Simon.

– Nu cred. Eu trăiam cu el, Simon. Nu tu.

– Nu, dar sunt cel mai bun prieten al lui.

Sarah îl privi:

– Ți-a spus vreodată că-i lipseam?

– Nu era nevoie! O știam... Toată lumea își dă seama.

Îi aruncă o privire tinerei femei pentru a vedea efectul cuvintelor lui, apoi îi mărturisi:

– În timpul lunilor care au urmat plecării tale, părea răătăcit, Sarah, ca și cum nu înțelegea ce i se întâmpla, ca și cum cea mai bună parte din el însuși îl părăsise și nu știa cum să-și continue viața.

Sarah, care nu analiza trecutul în felul acesta, părea neîncrezătoare. Simon era totuși hotărât s-o convingă:

– Nu, te asigur! Îl cunosc pe Clay de când mă știu. El nu exprimă cu ușurință ce simte; cu toate acestea, simte lucrurile intens și durabil.

Sarah reacționează cu o tristețe amestecată cu ciudă:

– Numai asta îmi mai lipsea... Un alt aliat al lui Clay Spencer!

Simon o reținu hotărât pe tânăra femeie, care voia să se îndepărteze. El îi spuse cu fermitate:

– Nu, Sarah, sunt prietenul lui, asta-i tot. De altfel, sunt și al tău, și sunt mâhnit să vă văd despărțiți.

Sarah îi aruncă o privire bănuitoare. Se întreba dacă eforturile lui de convingere făceau și ele parte din complotul soacrei ei. Vru să afle.

– Allison ți-a spus de ce m-a făcut să vin aici, săptămâna asta?

– Nu, dar ghicisem, răspunse el strângându-și buzele.

– Nu va merge.

– Nici eu nu cred.

– Atunci, de ce îmi vorbești pe acest ton?

– Încă n-ai admis în fața mea că nu-l mai iubești.

– Ceea ce simt nu te privește, Simon.
– Ba da, în măsura în care îi privește pe oamenii pe care-i iubesc.

Tânăra femeie se încapățână să rămână tăcută.

– Tu faci parte dintre acești oameni, Sarah, o asigură el.

Ochii tinerei femei se măriră. Simon zâmbi și completă:

– Oh, nu, liniștește-te, nu sunt îndrăgostit de tine. Ești totuși foarte frumoasă și femeile frumoase mă atrag mult, dar tu îi aparții lui Clay. Voi vedea întotdeauna în tine pe soția lui Clay.

– Clay, vrea să divorțeze, Simon.

– Ce spui? se miră el, stupefiat.

Sarah repetă.

– Nu cred. Când ți-a spus asta?

– În ziua când am sosit.

– Este nebun! Nu cred nimic! Îl cunosc...

– Ei bine, revizuieste-ți părerea.

– Nu-i va face niciodată așa ceva mamei lui.

– Spune că... mai târziu. Nu este grăbit.

– Ai înțeles greșit, Sarah. Sau a râs de tine.

– Este pregătit să aștepte.

– Moartea lui Allison? făcu Simon, neîncrezător. Clay n-ar lua în considerare așa ceva. Nici măcar n-ar vorbi despre asta, de teamă să nu-i aducă ghinion.

– Atunci, de ce mi-a vorbit despre asta?

– Nu știu... Dar mă voi lămuri, fii sigură.

Sarah mai rămase un timp nemiscată, apoi, fără să se gândească, porni înapoi, pe urmele pașilor ei pe nisip. Nu mai voia să vorbească despre Clay, nici să se gândească la el. Refuza mai ales să analizeze sentimentele care păreau că vor să se trezească în ea.

Capitolul 8

A doua zi dimineată, Clay ajunse mai târziu decât de obicei la birou. Era într-o dispoziție sumbră. N-o menajă pe Barbara, se arătă sarcastic cu Thomas și trânti telefonul în nasul unuia dintre principalii lui concurenți. Ar fi fost preferabil să rămână în pat. De fapt, își căutase în zadar somnul. Noaptea precedentă, măsurase camera în lung și-n lat, ca stăpânit de diavol. Gândul că Simon și Sarah ieșiseră împreună îi era insuportabil. De câte ori se gândea la ei, îl copleșea furia. Acum, se simțea mai bine.

Ușa biroului vecin se deschise și Clay văzu apărând o batistă legată de vârful unui creion. Pe urma ei apăru capul brunet al lui Thomas, cu un zâmbet poznaș pe figură.

– Se poate intra, patroane? Este fără pericol?

Clay își dădea seama că se purta ca un bădăran. Răspunse:

– Bineînțeles. Intră.

În timp ce traversa încăperea, Thomas desfăcu drapelul și întrebă:

– Aveți probleme?

Clay reținu la timp o remarcă tăioasă și se mulțumi să remarce:

- Da, așa am impresia.
- Aveți nevoie de mine?
- Nu, este ceva personal.
- Și important, s-ar spune.
- Ai intrat ca să vezi dacă vei supraviețui, sau aveai intenția să-mi ceri ceva? Nu te credeam cutezător.
- Nu, domnule, râse Thomas. Am venit să vă anunț o veste bună.
- Ce veste?
- Thomas, în al nouălea cer, măsura încăperea cu un mers maiestuos și anunță triumfător:
 - Pot să am copii. La examen n-a apărut nici o anomalie.
- Până în clipa asta, Clay uitase că și alții aveau probleme.
- Minunat! spuse el ridicându-se și strângând mâna adjunctului său.
 - Sunt de aceeași părere!
 - Asta înseamnă că tu și Angelica...?
 - Doar că nu există nici o imposibilitate pe plan fizic, cum ne temeam.
 - Ei bine, iată un lucru pozitiv, nu-i așa?
 - Nu există nici o îndoială, zâmbi larg Thomas.
 - Așadar, cu puțină practică... zâmbi Clay la rândul lui.
 - Practica nu ne lipsește, dragă domnule.
 - Poate vă trebuie ceva mai mult timp? Nu sunteți căsătoriți decât de un an.
 - O perioadă destul de lungă pentru ca părinții noștri să-și pună întrebări. Ei vor nepoți.
 - Spuneți-le că încercați să le dați.
 - Am făcut-o, dar nu dau dovadă de înțelegere. Angelica are nouă frați și surori și în familia mea suntem nouă. Suntem primii care ne-am căsătorit, din ambele părți.

Clay nu știa cum să-l ajute. Thomas își dresese glasul și explică:
– Doctorul ne-a spus că ne-ar putea ajuta dacă scăpăm de presiunile de tot felul. Că ar trebui să ne luăm un concediu.

– Bună idee.

– Asta este și părerea mea. Ați putea să vă lipsiți puțin de mine?

Clay văzu prea târziu capcana. Simți că se înfurie. Detesta să fie manipulat. Apoi se gândi la Thomas și la importanța care o aveau pentru el copiii și reuși să se stăpânească. Dacă nu era în măsură să schimbe majoritatea evenimentelor din viața lui, putea interveni să-l ajute pe Thomas.

– Pleci la sfârșitul săptămânii și te întorci când vrei.

– Vorbiți serios?

– Da, mă voi descurca singur.

– Știu, dar...

– Nu voi reuși să mă lipsesc de tine, dar în acest moment, dacă lipsești puțin, nu vor fi multe consecințe.

– Așa gândeam și eu, dar...

– Pleacă!

– Și problema dumneavoastră? întrebă Thomas.

– Mă voi ocupa eu de ea.

Adjunctul înțelese că era preferabil să nu insiste. Un surâs fericit îi lumina față. Își frecă mâinile.

– Angelica va fi atât de mulțumită! Nu vom lipsi mai mult de două săptămâni. Vă promit.

– Stai cât va trebui. Barbara cunoaște rutina aproape mai bine decât noi. Într-un caz limită, dacă am absenta amândoi, aproape nimeni nu și-ar da seama.

– Este puțin ofensator pentru noi, zise Thomas, dar exact.

– Atunci, n-ai de ce să regreti. Duceți-vă în Hawaii sau unde vreți și distrați-vă.

– De fapt, vom revedea Colorado. Angelica și cu mine iubim mult muntele.

Clay aprobă cu un semn din cap și Thomas se retrase după ce mulțumise încă o dată.

Rămas singur, vru să lucreze, dar nu reuși să se concentreze. Avea nervii prea înținși. După un timp, renunță și ieși. Barbara nu făcu nici o remarcă. Dacă revenea, cu atât mai bine. Altfel, Thomas și cu ea vor ști să facă față. Poate nu la fel de bine cum o făcea Clay, dar mai bine totuși ca atunci când era prost dispus. Ochii secretarei urmăriră cu tristete spatele țeapăn al patronului ei.

Pentru Sarah, ziua trecea greu. Allison era deprimată și starea ei de spirit o afecta. Soacra ei se întorsese spre trecut, pe care-l examina și se forța să-l re trăiască. Sarah se străduia să-i vină în ajutor, dându-și seama că cel mai mare serviciu pe care i-l mai putea face era s-o asculte.

În cursul după-amiezii, Allison vru să-l sune pe Clay. Nu era nici la birou, nici acasă la el. Încercă din nou puțin mai târziu: fiul ei rămânea de negăsit.

Seara, înainte să se retragă, Allison se opri lângă fotoliul ocupat de Sarah și se aplecă s-o sărute pe obraz, spunându-i:

– Îți mulțumesc că m-ai suportat astăzi, Sarah.

– Cum? N-am suportat nimic!

– Oh, ba da, zâmbi Allison. Știu că n-am fost foarte veselă.

Sarah ridică ușor din umeri pentru a-și ascunde îngrijorarea.

- Nimeni nu poate rămâne mereu într-o dispoziție veselă.
- Ești drăguță. Noapte bună, mă duc la culcare.

Rămasă singură, Sarah zări un album de fotografii pe măsuta din fața ei. Îl luă și-l răsfoi mașinal înainte de a înțelege că Allison îl lăsase acolo intenționat. Se găseau acolo fotografii de la căsătoria ei și se contemplă în frumoasa rochie albă de mireasă. Își privea soțul, cu un surâs radios pe buze.

Închise brusc albumul, incapabilă să vadă mai mult. Ar fi fost o greșeală să continue. Nu voia să se cufunde din nou în trecut. Puse albumul la loc, se ridică și părăsi foarte repede încăperea. Dacă se îndepărta, poate va reuși să șteargă din minte tot ce o tulbura.

În timpul nopții, își dădu seama că nu se întâmpla așa.

A doua zi, Allison își revenise. Sarah era fericită, deoarece n-ar fi putut suporta mult timp o atmosferă deprimantă, în timp ce ea însăși era descurajată. Pentru a-i face plăcere soacrei, se prefăcu veselă.

Seara, Sarah o însoți pe bătrâna doamnă la biserică, la slujba de săptămâna patimilor. După aceea, Allison se urcă în mașina nurorii ei. Plănuiseră să ia o cină ușoară acasă, dar Allison avu brusc o altă idee:

– Când i-am telefonat lui Clay, mai devreme, mi-a spus că va lucra până târziu. Dacă ne-am duce să-l răpim de la birou? Se surmenează de câtva timp și înțeleg după vocea lui cât este de obosit.

Cum Sarah rămânea tăcută, adăugă:

– Ce părere ai?

Sarah, căreia planul nu-i surâdea deloc, nu îndrăzni să se exprime cu franchețe, deoarece refuzul ei ar fi mâhnit-o pe Allison, ai cărei ochi străluceau deja de plăcere. Se strădui să răspundă pe un ton neutru:

– Nu văd nici un inconvenient.

– Atunci, să mergem! Va fi amuzant, vei vedea. Și dacă pretinde că nu-și poate abandona lucrul, îl vom convinge s-o facă.

Puțin mai târziu, când se angajau în fluxul circulației, Sarah întreabă:

– Biroul se află la aceeași adresă?

– Da.

Sarah clătină din cap. Părea calmă și nimeni nu putea bănui cât era de contrariată. Opriră mașina în parcare a imobilului pe care Sarah îl cunoștea bine, deoarece venise adeseori acolo în timpul căsătoriei; considera atunci întreprinderea pe care o adăpostea drept rivala ei. Uneori, în visurile ei, aceasta lua proporțiile unui monstru care-l devora pe Clay, apoi, o înghițea și pe ea.

Allison intră fără să ezite. Sarah o urmă mai încet. Imobilul era tăcut. Personalul celorlalte birouri plecase deja. Zgomotul pașilor celor două femei răsună ciudat în hol. Ochii negri ai lui Allison străluceau de bucurie când se opri în fața biroului fiului ei, a cărui ușă era deschisă. Pentru ea, expediția era un joc.

Își puse un deget pe buze și înaintă în vârful picioarelor. Sarah rămase pe loc. Allison aruncă o privire în încăpere, apoi intră fără alte precauții. Resemnată, Sarah o urmă.

Cu capul pe hârtiile lui și brațele abandonate pe birou, Clay dormea. Trebuie să-și fi trecut în mai multe rânduri degetele prin păr, care era ciufulit și un început de barbă îi umbrea partea vizibilă a unui obraz și bărbia.

Amintirea dimineților când se trezise lângă el strânse inima tinerei femei. Se întâmpla, într-adevăr, să fie prima care saluta zorii zilei. Întârzia atunci să-și contemple soțul adormit. La început, o făcuse cu bucurie; în cele din urmă, cu neliniște.

– Este atât de obosit! murmură Allison. Aș vrea atât de mult să nu se istovească astfel.

A fost de-ajuns să-l trezească pe Clay. Ridică brusc capul și când văzu cine se afla în fața lui, își trecu o mână peste față, își scutură capul pentru a-și limpezi gândurile și se ridică greoi în picioare, mirat:

– Mamă? Ce...

Allison îl întrerupse zâmbind:

– Am vrut să te surprindem și cred că am reușit.

Cu o mână, Clay își aranjă puțin părul, apoi vru să-și strângă cravata.

Allison îl opri cu un gest:

– Nu. De ce n-o scoți, mai curând? Și de când lucrezi în costum? Credeam că detestai costumele.

Clay îi aruncă o nouă privire lui Sarah. De data asta, intensitatea privirii lui fu cât pe ce s-o facă să dea înapoi. N-ar fi știut să spună dacă îl supărase prezența ei, faptul de a fi descoperit într-o postură atât de vulnerabilă sau dacă avea un alt motiv de preocupare. Se mulțumi să spună:

– Aveam o întâlnire.

– Ei bine, acum ești singur, spuse Allison.

Clay se sili să zâmbească:

– Da, acum nu mai am.
– Sarah și cu mine avem o idee, continuă Allison nepăsătoare.

Tânăra femeie ar fi preferat ca Allison să nu-i atribuie responsabilitate într-un plan la care nu făcuse decât să se supună.

– Despre ce este vorba? întrebă Clay.

– Te răpim!

Zâmbetul lui Clay dispăru.

– Adică?

– Muncești prea mult, de câțva timp. Ieri, am încercat în zadar să dau de tine... toată ziua.

– Am avut treburi de rezolvat la Houston.

Allison nu se lăsă oprită de acest răspuns:

– Îmi mențin părerea că rămâi aici prea târziu. Noi n-am cinat încă... De ce n-ai veni cu noi?

– Nu pot.

– De ce nu?

– Nu de plăcere rămân aici atât de târziu, mamă. Trebuie să pun la punct un plan pentru mâine dimineată.

– Nu-ți va face rău să te oprești puțin pentru cină. Sunt sigură că ai putea, zâmbi Allison. La urma urmei, nu progresai mult, când am intrat.

– Un motiv în plus să nu vă însoțesc, spuse Clay iritat. Am pierdut timp.

Allison se întoarse spre nora ei:

– Sarah, încearcă să-l convingi...

Tânăra femeie întâlni privirea întunecată a lui Clay, foarte asemănătoare cu cea a mamei lui, dar mult mai arogantă.

În alte împrejurări, poate ar fi refuzat să se încline; de data asta, simțea că n-avea dreptul. Dacă ea însăși ar fi avut de pus la punct un dosar care trebuia predat la o dată stabilită, nici ea nu s-ar fi lăsat abătută de la datoria ei.

– Clay știe ce are de făcut, Allison. Poate ar fi preferabil să nu-l împiedicăm.

Decepția pe care o citi pe figura bătrânei doamne o făcu să-și regrete cuvintele. Îi aruncă o privire lui Clay, ca pentru a-i cere ajutor, dar el rămase cu ochii plecați.

– Ai fără îndoială dreptate, remarcă Allison.

Atinse ușor mâna fiului ei și-i spuse:

– Dacă ai o treabă de făcut, du-o la bun sfârșit. Este evident mult mai important. Nu sunt decât o egoistă.

Clay realizează în sfârșit tristețea pe care o provocase hotărârea lui. Păru o clipă nedecis, apoi propuse cu o voce răgușită:

– Măine, voi termina devreme. Dacă aș trece pe la tine?

Fața mamei lui se însenină puțin:

– Excelentă idee! Și vei rămâne la cină?

– Bineînțeles, zâmbi Clay. Ce ne vei oferi?

– Încă nu știu, se încruntă Allison. Ceva ce-ți place.

– Mie îmi place tot ce pregătești.

Când se întoarse spre soția lui și privirile lor se întâlniră, el fu primul care întoarse capul.

Capitolul 9

Clay era într-o dispoziție la fel de proastă ca timpul, când ajunse târziu în apartamentul pe care-l ocupa într-un imobil înalt. Începuse să cadă o burniță care crescuse în intensitate și se transformase în ploaie torențială. Bineînțeles, n-avea umbrelă. Cu tot ziarul din care încercase să-și facă un fel de pălărie ca să-și apere capul și umerii, ajunse ud acasă.

Nemulțumirea nu-i scăzu când îl găsi pe Simon pe culoar, în fața ușii lui.

– Ce faci aici? bombăni el. Este aproape miezul nopții!

– Inutil să-mi amintești. Eu sunt cel care aștept.

Clay deschise ușa, intră fără să-și privească prietenul și comentă:

– Ce ți s-a întâmplat? Nu ți-au mai rămas pacienți de hărțuit? Simon îl urmă râzând.

– Nu, toată lumea este bine îngrijită și în siguranță.

– Și de aceea ai hotărât să vii să te legi de mine?

Așezându-se pe canapea, Simon ignoră aluzia perfidă a lui Clay, aruncându-i în schimb o săgeată:

– Te-ai hotărât să te scalzi înainte să te întorci acasă?

Clay făcu o grimasă:

– Bineînțeles. Am vrut întotdeauna să încerc îmbrăcat.

– Și a fost bine?

Clay trecu în dormitor fără să răspundă. Apăru peste câteva minute, îmbrăcat în pantaloni gri și cămașă albă. Se îndreptă spre canapea și-l întreabă pe Simon, care răfoia o revistă:

– Ce te aduce?

– Poftim?

Clay se lăsa să cadă, cu un aer obosit, pe un fotoliu.

– Haide, Simon. Tu n-ai obiceiul să rămâi în picioare atât de târziu, decât dacă ești interesat de...

Se opri. Pentru câteva secunde, uitase de cina lui Simon cu Sarah. Se sili să încheie:

– ... o femeie.

– Ai știut întotdeauna să ghicești ce se petrece în capul celorlalți, murmură Simon, abandonând revista.

Tensiunea continuă în care trăia Clay, crescuse. Îi va face oare Simon confidențe în legătură cu Sarah? Doamne, oare până unde merseseră? Fierbea de furie. Își uitase oboseala și-i era dintr-o dată greu să stea locului.

Simon îl observa. Toți anii de prietenie împărtășită îi permiteau să înțeleagă cât se stăpânea Clay. Iată un prim semn de încurajare.

– Sarah mi-a spus că vrei să divorțezi.

– Asta nu ne privește decât pe noi doi, răspunse tăios Clay.

– Tu ești prietenul meu cel mai bun, Clay.

– Prietenia are limitele ei.

– Nu și dacă pot să te împiedic să faci o greșală regretabilă!

– Nu fac o greșală.

Simon scoase un suspin exasperat:

– De ce vrei divorțul?
– De ce nu? Oricum, nu-l voi cere imediat.
– Nu mă obișnuiesc cu această idee. N-am crezut-o pe Sarah când mi-a spus și nu cred nici acum.

Clay se încruntă.

– Când rostești o asemenea frază, știi ce poate gândi cineva? Este convins că nu aștepti decât un lucru, moartea mamei tale.

Clay sări în picioare. Cu fața întunecată, se aplecă și prinse unul din reverele hainei prietenului său.

– Poate mă bați la squash, Simon, zise el, dar știu că te pot strivi în oricare alt domeniu.

Amenințarea nu păru să-l impresioneze pe interlocutorul lui. Cu o încetineală deliberată, acesta reuși să-și elibereze reverul, apoi îl netezi.

– Stai jos, Clay. N-o să mă bat cu tine.

– N-o să mă acuzi de asemenea lucruri! Credeam că mă cunoști mai bine.

– Credeam că te cunosc.

– Simon, ești într-o eroare totală.

– Foarte bine, te cred.

Clay începu să măsoare încăperea în lung și-n lat. Brusc, se opri și murmură:

– Nu văd de ce Sarah și cu mine am continua să trăim în felul acesta. Suntem căsătoriți fără să fim.

– Ai luat de mult această hotărâre?

Clay își aminti spontanietatea cu care abordase subiectul în fața lui Sarah și recunosc:

– Nu, nu de mult.

Simon inspiră adânc. Ceea ce avea intenția să spună, îi va aduce poate o lovitură de pumn. N-avea totuși intenția să tacă. Prietenia lui pentru Clay era mai presus de orice.

– Știu că încă o iubești.

În timp ce cuvintele pătrundeau în mintea lui, Clay se gândea: oare câte mici bombe ca asta are în rezervă Simon, seara asta?

– Ce a putu să-ți dea ideea asta?

– Modul cum ai reacționat când te-am anunțat că ieșeam cu ea.

– N-am reacționat în nici un fel deosebit.

– Și încă cum! Recunoaște, Clay, ești gelos.

– Nu-ți voi face nici măcar onoarea să-ți răspund, declară acesta cu răceală.

– Ei bine, ce-ai spune dacă te-aș anunța că după cină ne-am întors acasă la mine, și că am făcut dragoste?

Pumnii lui Clay se strânseseră și tot corpul i se încordă, copleșit de o emoție sălbatică.

Din instinct, tânărul medic făcu un pas într-o parte. De când îl cunoștea pe Clay, era prima dată când părea amenințător. Cu toate acestea, încercă un sentiment de victorie. Venise aici, seara asta, ca să-și oblice prietenul să ia poziție și acesta, fie că admitea sau nu, tocmai răspundea întrebării lui.

Din partea lui, Clay se domina treptat.

– Este adevărat? întrebă el cu o voce albă.

Simon făcu o pauză înainte de a mărturisi:

– Nu.

– Atunci, de ce ai pretins-o?

– Pentru a-ți observa reacția.

– N-am avut nici o reacție.

– Dacă spui tu, remarcă Simon cu ironie.

Clay avea o expresie încâpățânată. Simon se îndreptă spre ușă, deoarece își îndeplinisese misiunea. Anunță totuși, ca și cum regreta că pleacă după o vizită agreabilă:

– Trebuie să plec, acum.

Deschise ușa și-i mai sugeră:

– Ar trebui să înveți să te destinzi mai bine, Clay. Dacă asta poate contribui, îți promit să nu mai ies cu Sarah. Sper că vei aprecia sacrificiul pe care-l fac. Este o femeie de o mare frumusețe și sunt nebun după femeile frumoase.

Acestea fiind zise, ieși repede pe culoar, înainte ca prietenul lui să se lanseze în urmărirea lui.

Sarah avea impresia că stătea pe cărbuni aprinși toată ziua. De fiecare dată când auzea un zgomot, trebuia să se stăpânească să nu tresară. Or, copiii care se jucau în curtea casei vecine îi dădeau adeseori ocazia. Când Clay sosi în sfârșit, era epuizată.

În ceea ce-l privea pe Clay, nu era mai destins. Luptase toată dimineața cu tentația de a-și suna mama ca să se scuze. Prevalase simțul datoriei. În clipa când o zări pe Sarah, ceva se rupse în el și regretă că se deplasase.

În timpul cinei, tânăra femeie rămase aproape tot timpul tăcută. Era mai sensibilă ca niciodată la prezența lui Clay și se gândi că dificultățile cu care se va confrunta la New Orleans în meseria ei și în relațiile cu Bob, nu erau nimic pe lângă ce trăia aici.

După cină, Clay le însoți la slujba de vinerea mare, ca să-i facă plăcere mamei sale. Sarah se strecură prima pe bancă, pentru a-i permite lui Allison să-și păstreze fiul lângă ea. Mirosul de tămâie încărcă atmosfera.

Clay se sili să se destindă. Dacă cel puțin ar putea găsi în acest loc sacru răspunsuri la toate întrebările care-l obsedau, la incertitudinile lui...

O privi pe Sarah în mai multe rânduri, rochia ușoară pe care o alesese și care-i sublinia amestecul de senzualitate și de inocență propriu personalității ei. Părea un înger... Nu se putu împiedica să-i admire profilul delicat și părul des, castaniu cu reflexe arămii.

În adâncul ființei lui, auzi vocea rațiunii. Ar fi preferabil, spunea ea, ca dorința care pune stăpânire pe el să nu fie niciodată satisfăcută, altfel va face o greșală ireparabilă.

Sarah se întoarse și-i întâlni privirea. Pasiunea pe care o citi în ochii negri ai soțului ei o ului. Ea trezi brusc în ea amintirea relațiilor de odinioară. O dorință imperioasă îl stăpânea și iată că Sarah nu se putea împiedica să nu-i răspundă! Imagini ale scenelor de dragoste pe care le trăiseră îi dominară gândurile și simți că o doare corpul, atât de mult creștea dorința ca el s-o atingă.

Numai simțul decenței îl determină pe Clay să rămână așezat. Ar fi vrut s-o ia pe Sarah în brațe și să se repeadă cu ea afară din biserică. Reacția tinerei femei nu-i scăpase. Se sili să privească în altă parte și să respire adânc pentru a se calma.

La ieșirea din biserică, Sarah și Clay evitară să se privească. În mașină, rămaseră tăcuți amândoi. Din fericire, Allison exprimă câteva comentarii care făcură mai plăcut scurtul drum până acasă la ea.

Clay se zbătea într-o extremă confuzie. Când ajunseră, nu se mai putu stăpâni și propuse pe un ton calm:

– Dacă n-ai nimic împotriva, mamă, aș vrea s-o duc pe Sarah la plimbare. Sarah simți că i se taie respirația.

– Ei bine, nu, bâigui Allison, surprinsă și ea.

– Te conduc în casă.

Rămasă singură în mașină, Sarah încercă să deschidă portiera, dar Clay o blocase din exterior. Desigur, ar fi putut coborî pe partea cealaltă, dar n-o făcu.

Când Clay reveni, era pe același loc. El luă absența ei de reacție drept un consimțământ. Mașina începu să ruleze încet pe stradă și tinerei femei i se păru că totul se derula ca în vis. Apoi mașina se opri și coborâră. Stelele străluceau puternic pe cerul nopții, briza golfului o răcorea și valurile veneau să moară încet pe plajă, de cealaltă parte a străzii. Scena avea un caracter ireal. Îl urmă pe Clay într-un apartament din imobilul cel mai apropiat.

El deschise ușa și Sarah intră. Abia se scurse un minut, timp în care descoperi încăperea... sau mai curând ce dezvăluia lumina sifonieră a lunii, vizibilă între perdelele deschise. Clay nu-i mai dădu timp. Ea abia dacă scoase un suspin de uimire când Clay o lipi cu spatele de lemnul ușii, îngrădindu-i corpul cu al lui și punând stăpânire pe buzele ei.

Sarah luptă împotriva lui timp de o secundă. De ce-l lăsa s-o trateze astfel? Gura lui Clay deveni imperioasă, mâinile lui îi încercuiră talia, coborând pe șoldurile ei. Rezistența tinerei femei se topi. Ea înțelese de ce rămăsese în mașină, de ce-l urmăse orbește pe Clay. Luptase împotriva atracției pe care o simțea pentru el chiar din prima zi când se întorsese. Își amintise

că încercase să-l uite. Se convinsese chiar că nu mai simte pentru el decât un fel de milă. Ei bine, nu reușise să se înșele decât pe ea însăși. Îl voia, cum îl vrusese întotdeauna, cu o dorință nerăbdătoare, profundă, brutală, primitivă.

Un val de răspunsuri fierbinți o făcu să vibreze, să perceapă în cel mai mic detaliu îmbrățișarea corpurilor lor, apoi stârni senzațiile atât de familiare odinioară... Dori să se topească în el, cum o făcuse de atâtea ori înainte. Brațele ei înconjură gâtul lui Clay. Fără ezitare, fără să mai gândească, acceptă plăcerea profundă a săruturilor lui, care-i amorteau mintea.

Clay nu mai era capabil să gândească. Nu mai răspundea decât instinctelor lui. O dorea, Dumnezeu, cât o dorea!

Sarah se simți ridicată de brațele lui puternice și degetele ei se strecurară cu fericire în părul des al soțului ei. Clay o depuse pe pat și frumusețea ei îl încântă. Nu putea să creadă că se află din nou atât de aproape de ea, gata să facă dragoste...

Sarah îl ajută s-o dezbrace, deoarece era nerăbdătoare să se unească din nou cu el. Fiecare secundă de separare o chinuia. Fu totuși recompensată când Clay reveni lângă ea, descoperind că pielea soțului ei avea culoarea aurie a mierii. Mâinile ei alergară de-a lungul spatelui și umerilor bărbatului pe care-l iubea, în timp ce buzele lui lăsau o dără fierbinte pe rotunjimea sânilor ei ridicați. Ea își mișcă șoldurile pentru a se potrivi mai bine corpului viril al lui Clay și-l făcu să geamă de plăcere. Și le ridică din nou, pentru a se acorda cu ritmul lui.

Sigur de el, Clay o conduse încet, dar cu ardoare stăpânită, spre paroxismul dragostei. El își strigă, în tăcere, triumful și fericirea. Se priviră, uimiți, pătimași. Apoi totul se șterse în fața

încântării unirii lor. Clay nu se încredea, ca și Sarah, decât în senzații. Armonia finală la care ajunseră corpurile lor atinse aproape perfecțiunea. Se mișcau, se mângâiau, se sărutau... apoi, într-un abandon total, atinseră apogeul.

Când Clay se rostogoli într-o parte, respirația scurtă a lui Sarah abia se auzea. Inima ei bătea să se rupă. Cu ochii închiși, se abandona unei minunate destinderi.

Clay o contempla, cu mintea goală. Nu era pregătit să examineze consecințele faptei lor. El plutea pe un nor.

Încet, ochii lui Sarah se deschiseră. Își păstrasera misterioasa culoare cenușie pe care Clay o admirase atât de mult, odinioară, când se iubeau. După un timp, tânăra femeie începu treptat să evalueze importanța a ceea ce făcuseră.

Capitolul 10

Sarah coborî în grabă din pat și începu să-și caute hainele printre cele răspândite prin încăpere. Apoi fugi spre baie. Ajunsă în siguranță în izolarea relativă a acestei încăperi, își dădu seama că tremura din cap până-n picioare. Rămase în întuneric, ca să nu se vadă într-o oglindă. Lacrimi de mânie îi apărură în ochi în timp ce redevenea conștientă de cele întâmplate.

Ce făcuse? Doamne, ce făcuse? Se lăsase dominată de dorințe pur fizice, fără nici o participare a dragostei în ceea ce trăiseră.

Clay, care se îmbrăca alături cu gesturi automate, se întreba ce demon îl stăpânise. Lăsându-se condus de violența dorinței, acționase orbește, fără să se sinchisească dacă Sarah consimțea. Totuși, se gândi el, Sarah nu exprimase nici cel mai mic protest.

Sarah ieși din baie cu capul sus, așa cum o revăzuse în urmă cu o săptămână, pentru prima oară după un an și jumătate.

– Aș vrea să mă întorc acasă, acum, Clay, spuse ea cu demnitate.

Părul ei rămăsese în dezordine, deși-l netezise cu vârful degetelor. Obrajii ei păstrau culoarea unor anumiți trandafiri roșii.

Clay fu surprins de propria lui capacitate de a părea indiferent, când se auzi răspunzând detașat:

– Foarte bine.

Sarah îi aruncă o privire tăioasă. Clay i-o susținu, fără ca ea să-i poată descifra expresia.

Evitând să arunce vreo privire spre pat, ea ieși din cameră și trecu în camera de zi, unde îl așteaptă. Ar fi vrut să fie departe, foarte departe.

Clay trebui să treacă prin fața ei ca să deschidă ușa. Mâna lui atinse în trecere brațul tinerei femei, care se tulbură violent. Soțul ei se prefăcu că nu remarcase nimic. Fiecare secundă care trecea sporea sentimentul de jenă al lui Sarah. Coborârea cu liftul, instalarea în spațiul restrâns al mașinii, o făcură să se simtă și mai rău. Ar fi preferat să meargă pe jos, deși n-avea nici o idee despre distanța pe care o străbătuseră de la vila lui Allison, sau ce oră era.

Toată atenția lui Clay era îndreptată spre soția lui, așezată cât putea de departe de el. De fiecare dată când un felinar lumina interiorul mașinii, aerul abătut al lui Sarah îl făcea să se simtă cu conștiința încărcată. Se întreba cum va trebui acum să se poarte față de ea. Trebuia oare să-și ceară scuze? Nu! La urma urmei, era soția lui... Și se arătase la fel de doritoare ca el!

Un sentiment de neputință îi arse pieptul. Totul reîncepea ca înainte... ca în ultimul timp al căsătoriei lor. El făcuse un lucru pe care ea îl dezaproba și ținea să se simtă vinovat. Ei bine, nu de data asta, se gândi el mânios. Nu se va lăsa influențat până într-atât încât să se considere drept un criminal.

Sarah fu smulsă din gândurile ei triste de o frână bruscă; mașina se opri. Fără să înțeleagă, se întoarse spre Clay. Dar el o tulbura atât de mult încât își întoarse imediat privirea și se refugie lângă portieră.

Dinspre partea sa, Clay era hotărât să-i spună ceva verde în față. Nu se va lăsa oprit de o atitudine de recul.

– Știi ce admir la tine, Sarah? Felul tău de a înfrunta realitatea.

Când îl auzi adoptând acest ton sarcastic, Sarah strânse din dinți. Nu suportase destul pentru o seară? Sensibilitatea ei era deja greu încercată. Ce mai voia? Răspunse cu o voce încordată:

– Vreau să ajung acasă, Clay. Du-mă acasă la mine.

– Ce înțelegi prin asta, exact? La New Orleans? În patul meu?

– Taci!

– Dă-mi motiv să tac! reacționează el furios. Ajunge, Sarah! M-am săturat să fiu făcut mereu să joc rolul cel rău.

Sarah nu răspunse. Clay găsi această tăcere acuzatoare. Continuă, amar cu voce scăzută:

– Tu ai vrut-o, ceea ce s-a petrecut între noi, seara asta; ai dorit-o la fel de mult ca mine. Această chestiune n-a pus de altfel vreo problemă între noi, nu-i așa? Ești foarte senzuală, în ciuda aparențelor. Este suficient să te ating. . .

Înainta brațul spre ea pentru a-i dovedi veridicitatea teoriei lui, când Sarah sări din mașină. Nu mai avea decât o grijă: să se îndepărteze de el.

Rapiditatea mișcărilor ei îl surprinse pe Clay, apoi se avântă în urmărirea ei. Digul era pustiu și cum la ora aceea nu trecea nici o mașină, nimeni nu asista la urmărirea lor.

Clay aproape o ajunsese pe Sarah, când aceasta schimbă direcția și se aventurează pe una din scările care duceau la plajă. Instinctul o îndemna să se ascundă și scara îi părea singurul ei

refugiu. Coborând treptele, sări pe nisip și-și reluă cursa. Aruncă o privire peste umăr pentru a-și evalua avansul față de Clay. Nu era decât la câțiva metri de ea. Își spori eforturile, dar picioarele lungi ale lui Clay și obișnuința sportului îi dădeau avantaj.

Simțindu-se pierdută, Sarah se întoarse brusc, dintr-un impuls nesăbuit. Ciocnirea îi aruncă pe amândoi la pământ. Nisipul le amortiză în parte căderea. Rămaseră totuși nemișcați câteva secunde, atât de violent fusese șocul care-i ametise.

Sarah vru să se desprindă, dar brațele de oțel ale lui Clay o țineau prizonieră.

– Clay, lasă-mă! îi ordonă ea, indignată și speriată.

Nu voia să rămână atât de aproape de el; trebuia să-și reia fuga!

Gâfâind la fel ca ea, soțul ei îi răspunse:

– Puteam rezolva asta într-un fel agreabil. Tu ai ales metoda.

– Eu n-am ales asta!

Se zbătu împotriva bustului lui Clay și picioarele ei le respinseră pe ale lui.

– Nici eu!

– Atunci, lasă-mă să mă ridic! Este ridicol!

– La fel de ridicol ca fuga ta.

– Îți spuseseam că voiam să mă întorc la mine acasă.

– Și eu te-am întrebat unde era acest acasă la tine.

– Cu siguranță, nu în patul tău...

– Ai fost totuși acolo acasă la tine, aproape doi ani.

Sarah scutură din cap, negând această afirmație.

– Și ai fost fericită în el. La fel cum ai fost seara asta.

Era hotărât s-o facă să recunoască adevărul.

– Nu!

– Ba da!

Clay o scutură puțin. Sarah îl privi cu răceală. Spaima ei făcea loc furiei.

– N-am avut niciodată un cămin în casa ta, Clay. Niciodată! Această acuzație îl opri. Se încruntă.

– Cum?

Sarah simți că lua avantaj:

– Un cămin, este un loc unde găsești tandrețe, dragoste, respect. N-am avut nimic asemănător lângă tine.

– Glumești!

Sarah făcu o grimasă.

– Oh, în materie de dragoste, am fost servită. Cu condiția să vrei să numești asta dragoste. Cred că expresia „raporturi sexuale” în cadrul căsătoriei ar fi mai potrivită. În realitate, nu eram decât un obiect pentru tine, Clay. Atâta timp cât primeai satisfacție pe acest plan, totul mergea cât se poate de bine.

– Ai vrea să mă faci să cred că asta nu-ți plăcea? Dacă asta urmărești, Sarah, îți voi dovedi cu ușurință că minți.

– Nu, nu pretind așa ceva.

– În sfârșit! În cele din urmă, recunoști!

– Cu toate acestea, este tot ce era între noi, Clay. De la început.

Clay îi dădu drumul. Trebuia să reflecteze. Sarah se ridică încet și-și scutură mașinal nisipul ud care i se lipise de piele și de haine. Cu mâinile în buzunare, soțul ei contempla valurile, a căror spumă albă strălucea sub lună. Tânăra femeie îi explică pe un ton blând:

– Eu aștept mai mult de la viața în doi, Clay.

Mânia ei dispăruse. Nu mai simțea decât o stranie tristețe.

– Am fi putut încerca, dacă mi-ai fi spus, vorbi el cu un ton moderat.

– Am făcut-o, dar nu m-ai ascultat. Erai întotdeauna prea prins de munca ta.

Clay se întoarce spre ea, cu ochi strălucitori.

– Trebuia să mă ocup de întreprinderea mea.

– În detrimentul căsătoriei noastre?

El respiră adânc. Suportase tot ce putea să suporte. Dacă ea avea intenția să i-o spună verde în față, îi va răspunde la fel.

– Nici tu nu erai perfectă, să știi. N-ai încercat niciodată să mă înțelegi; nu-mi lăsați nici cel mai mic răgaz. Mă învinovățeai pentru fiecare secundă pe care o petreceam departe de tine. Ca un copilăș, îmi solicitai toată atenția...

– Nu ceream decât o parte.

– O parte? protestă Clay. Pentru tine, asta însemna „tot“, Sarah. Și nu eram în măsură să ți-o acord. Nu, dacă voiam să avem ce mânca.

– Aș fi mâncat pământ, dacă asta mi-ar fi acordat puțin mai mult din timpul tău, în schimb.

– Puteai foarte bine să ajungi la asta, dacă nu salvam întreprinderea de la nimicire. Afacerea mergea foarte prost, la un moment dat. Banca a fost cât pe ce să-mi suprimă împrumuturi în mai multe rânduri.

– Nu m-ai ținut niciodată la curent! Nu mi-ai vorbit despre asta...

– De ce aș fi făcut-o? Nu erai decât o copilă! Cine plictisește copiii cu realitățile vieții? Îi lași să trăiască în ritmul lor, să creadă în basme și în Moș Crăciun.

– Nu eram atât de puerilă! se revoltă Sarah.

– Oh, ba da!

Tânăra femeie era pe punctul să plângă. Clipi din ochi în fața vântului, ca să oprească lacrimile. Discuția asta nu dăduse mari rezultate. Fiecare rezista pe poziția lui.

– Îmi pare rău, se scuza ea.

Nu știa pentru ce. Pentru trecut, pentru prezent sau pentru viitor?

Clay își întoarse din nou privirea. Nu reușea să admită că și el avea regrete. Prea multe emoții contradictorii îl frământau după evenimentele din seara asta, din camera lui, până la plaja asta.

Sarah îi remarcă expresia încăpățânată, apoi, cu capul plecat, porni spre mașină. Nu mai încerca să fugă, deocamdată. Corpul ei, ca și mintea, părea amorțit. În clipa asta, n-avea decât o dorință: să fie singură, în camera ei din casa lui Allison.

Clay rămase câțva timp nemișcat. Simțea că puncte importante se lămuriseră noaptea asta, pe care va trebui să le studieze. Deocamdată, însă, nu dorea decât un lucru: să se izoleze și el. Trebuia mai întâi s-o conducă pe Sarah acasă la mama lui.

Casa lui Allison era cufundată în întuneric, cu excepția unei veioze în salon. Clay și Sarah intrară; se despărțiră fără un cuvânt și Sarah găsi solitudinea pe care o aștepta. Descoperi atunci că aceasta nu era aliatul ei.

Întinsă pe patul ei, auzi tic-tacul orologiului de la intrare, simți amorteala risipindu-se și retrăi în gând fiecare secundă de pasiune încercată în apartamentul lui Clay. Corpul ei se contractă. Bob o prevenise. El se străduise să-i arate că risca să regrete călătoria. Ei bine, se întâmplase! Regretele lui nu mai puteau schimba însă nimic.

Lacrimile pe care le reținuse atâta timp porniră brusc. Plânse în tăcere, ca să n-o trezească pe Allison, dar disperarea ei nu era pentru asta mai mică. Se liniști în cele din urmă și se ridică în capul oaselor, cu genunchii strânși la piept. Își aruncă părul pe spate. Se iuberă. Nu mai putea schimba nimic. Va trebui să trăiască totuși cu această amintire, dar nu va rămâne în acest oraș, cu riscul s-o ia de la capăt! Aceasta era pentru ea realitatea cea mai dificil de acceptat: eventualitatea repetării acestei aventuri.

O cuprinse un val de căldură. Clay o spusese în mașină: era de-ajuns s-o atingă. Uneori, nici măcar n-ar fi avut de făcut un gest...

Avu atunci o revelație. Petrecuse un an și jumătate luptând să se convingă că din trecutul ei Clay nu făcea parte. Asta arăta cu prisosință că eșuase, în ciuda eforturilor ei de a-l uita. Îl iubea la fel de mult. Corpul ei o știa, în timp ce mintea refuza încă s-o admită. Aceasta era puterea pe care Clay o avea asupra ei. Iată de ce nu se opusese la desfășurarea evenimentelor serii.

O chinuia o întrebare: ce să facă, acum? Trebuia să plece. Nu voia să-și asume riscul să retrăiască o asemenea scenă. Îl iubea fără îndoială pe Clay, dar el urmărea doar să-și satisfacă nevoia pe care o avea de ea, și Sarah risca să sufere prea mult din cauza asta. Îi fusese deja greu să suporte această atitudine în perioada lor de viață comună; să cadă din nou în aceeași cursă, cu ochii larg deschiși, ar fi fost o nebunie.

Își consultă ceasul. Era aproape ora două. Neputând să doarmă, se hotărî să-și facă bagajele pentru a fi gata de plecare dimineată. Acest plan se lovi brusc de un obstacol. Allison! Va trebui s-o părăsească pe Allison, în ajunul operației! Intenționase să mai rămână câteva zile, așteptându-i convalescența. Și acum...

Nu, trebuia să plece. Numai că, de data asta, o va anunța pe Allison. Spera că soacra ei va înțelege.

Intră în bucătărie puțin după ce se făcuse ziuă. Allison, care se afla deja acolo, fredona o melodie și pregătea micul dejun. Tresări când o văzu pe Sarah. Aceasta simți că soacra ei avea ceva să-i spună:

– Sarah? Ce-i cu tine? S-a întâmplat ceva?

– Eu... am hotărât să mă întorc la New Orleans.

– De ce? întrebă Allison privind-o cu atenție.

– Pentru că m-am hotărât. Știu... știu că vei fi operată, dar... nu mai pot rămâne.

Allison se apropie de ea, îngrijorată:

– Te-ai certat cu Clay?

– Cam așa ceva, răspunse ea evaziv.

Situația devenea mai grea decât își imaginase.

– Aș putea interveni?

Sarah scutură din cap. Dorea să se destăinuie lui Allison, dar nu era momentul. Operația era prevăzută pentru luna următoare. Clay nu era încă la curent și Allison va trebui să-l prevină. Sarah se scuza:

– Îmi pare rău că îți stric astfel sărbătoarea de Paște.

– Nu strici nimic. Nu sărbătorile au importanță, ci cei pe care-i iubești. Pentru tine mă frământ.

Sarah, cu ochii umezi, își ridică bărbia.

– Nu trebuie. Mă simt bine.

– Atunci, de ce nu rămâi și să vorbești? Uneori treci mai ușor peste probleme, împărtaşindu-le.

Sarah se întoarse, incapabilă să mai susțină privirea soacrei ei. Allison o luă de braț și-i șopti:

– Rămâi, dacă-l iubești, Sarah. Luptă-te pentru el, dacă trebuie. Știu că ține la tine; este încăpățânat, ca tatăl lui. Dar merită osteneala. O știi; am petrecut treizeci și șapte de ani lângă Bill, dar nu i-aș fi schimbat pentru nimic în lume.

Sarah nu putu rezista dorinței de a se arunca în brațele ei.

– Oh, Allison, ești atât de adorabilă... N-aș pleca dacă aș crede că riști cea mai mică problemă cu această operație. Dar vei scăpa cu bine. Trebuie!

Soacra ei zâmbi cu blândețe.

– Nu cunoști niciodată răspunsul, Sarah. Nu înainte de sfârșitul încercării. Așa este voința Domnului.

– El nu va permite să pățești ceva, Allison!

– Nu, cred că nu. Sunt prea colerică. Îi va fi greu să găsească aripi care să mă ducă!

Sarah îi răspunse cu un surâs malițios:

– Nimic nu este mai puțin exact, și va găsi cu siguranță, dar nu-i vom cere să le caute imediat.

– Nu, s-a făcut.

Tânăra femeie privi adânc în ochii negri ai lui Allison și-i transmise cu inima ceea ce buzele ei nu reușeau să exprime. Apoi depuse un sărut pe obrajii bătrânei doamne.

Clay sosi la mama lui la câteva ore după plecarea lui Sarah. Contrar obișnuinței, avea părul în dezordine, nu se bărbierise și ochii lui erau plini de hotărâre amestecată cu suferință.

Nu dormise toată noaptea și ajunsese la concluzia că trebuie s-o revadă pe Sarah cât mai repede. Trebuia amândoi să dea un sens celor petrecute între ei, în ajun. Merita să reflecteze la ce-i spusese Simon. O mai iubea încă pe Sarah? Trezea în el o gelozie atât de sălbatică, îndată ce părea interesată de alt bărbat.

Mama lui era în salon, aplecată asupra unui album de familie, pe care-l închise la apropierea lui. Remarcă imediat tulburarea fiului ei.

— Sarah a plecat, Clay, anunță ea fără înconjur.

— A plecat? se încordă el. Ce vrei să spui?

— A plecat spre New Orleans, dimineată devreme.

Clay simți ceea ce încercase găsimd biletul de adio al lui Sarah, aproape cu doi ani în urmă. Era ca și cum i se împlânta din nou cuțitul în rană.

— De ce?

Allison observă fața răvășită a fiului ei. Invitând-o pe Sarah, încercase să-i reunească. Făcuse poate o gravă greșală. Totuși, încă i se părea că nu era pierdută orice speranță.

— Pentru că te iubește, Clay.

— În cazul acesta, din ce motiv...

— Du-te și caut-o, Clay, îl întrerupse ea. Nu te lăsa orbit de orgoliu. Nu repeta aceeași greșală.

— Dar dacă a plecat...

— Te iubește.

— Ți-a spus-o ea?

Allison zâmbi cu compasiune și trecu o mână prin părul fiului său.

— Nu... O știu.

— Ai putea să te înșeli.

— Nu în privința asta.

Clay începu să măsoare încăperea cu pași mari. Allison, care-l urmărea, își amintea vremea când, copil, era încrezător, afectuos, mai sensibil ca ceilalți. Revedea ziua când își ascundea curajos lacrimile, după ce câinele lui fusese lovit de o mașină; adolescența lui; trecerea la vârsta adultă... Își amintea mai ales râsetele lui, poate pentru că erau atât de rare, și de elanurile lui de drăgălășenie. Știa că nu era perfect, dar merita să fie fericit.

Clay se opri și întrebă:

– De cât timp a plecat?

– Cam de trei ore.

– O urmez, hotărî el.

Trăsăturile lui Allison se înseninară, în timp ce Clay preciza:

– Nu te neliniști dacă lipsesc câteva zile. Și nu te aștepta la miracole pentru bunul motiv că mă duc s-o văd. Știu cum reacționez unul față de celălalt. Nu este decât o încercare.

Allison se posomorâse. Câteva zile! Operația ei avea loc poimăine...

Inconștient de dilema în care se afla mama lui, Clay se încruntă și constată:

– Nu pot să plec. Tocmai i-am dat cincisprezece zile de concediu lui Thomas. Este în Colorado, cu Angelica. Vor să aibă un copil... Îți voi explica... Barbara este capabilă să facă față aproape tuturor situațiilor, dar am programat o ședință importantă în legătură cu un contract și trebuie ca Thomas sau eu să participăm.

– Ce contează mai mult, Clay? Întreprinderea sau viața ta?

Clay îi susținu privirea.

– În anii din urmă, întreprinderea a fost toată viața mea.

– Așadar, vrei să continui așa?

Clay își aminti ce-i spusese Sarah pe plajă. Nici ea nu înțelegea importanța poate exagerată pe care o acorda el reușitei lui.

– Sunt oameni care depind de mine, mamă.

– Ai găsit totuși timp pentru mine, în zilele din urmă. M-ai dus cu mașina ici și colo, ai venit să mă vezi. Ceea ce dovedește că poți face compromisuri, dacă ții la asta.

Clay nu spuse nimic. Allison oftă. În cele din urmă, fiul ei murmură:

– Voi anula ședința de luni dimineață și voi pleca s-o văd pe Sarah la New Orleans.

Cum mama lui continua să-l privească insistent, avu un gest de nerăbdare:

– Asta nu-i de-ajuns? Aș putea încerca să adun persoanele interesate, astăzi. Totuși, cum este sâmbătă, mi se pare dificil. Și mâine, sunt Paștele. În fine, pot încerca...

Allison închise ochii o clipă. Poate va reuși să amâne operația. Câteva zile în plus nu era o mare diferență. Își puse mâna pe abdomen. Se temea și se simțea lașă să se folosească de absența lui Clay pentru a întârzia inevitabilul.

Nu era nevoie ca el să fie prezent pentru operație, dar dacă ar ști adevărul, va refuza să plece. Or, gândul că i-ar putea împiedica pe Clay și pe Sarah să se regăsească îi păru de o cruntă ironie.

În ciuda problemelor lui, Clay sesiză preocupările mamei lui. Neliniștea îi învinse nemulțumirea.

Allison îl privea cu dragoste, cu regret și o umbră de suferință. Bătu cu palma locul de lângă ea și-i ceru:

– Clay, așază-te o clipă.

Ea încerca să zâmbească, dar nu reușea. Clay se supuse. Allison îi luă mâna, îi aprecie forța degetelor și murmură, cu un nod în gât:

– Trebuie să-ți spun ceva...

Capitolul 11

Sarah stătea la biroul ei și fixa peretele din față fără să-l vadă. Se găsea la New Orleans, dar gândurile și inima ei erau la Galveston. Operația lui Allison era prevăzută pentru dimineața asta și nu se putea concentra la ce avea de făcut. Privi pentru a nu știu câta oară ceasul. Se apropia ora zece. Dacă totul se desfășurase cum fusese prevăzut, soacra ei trebuia să iasă din sala de operație.

După câteva minute insuportabile, nu mai putu rezista dorinței de a afla. Ridică receptorul și sună la cabinetul lui Simon.

— Sarah! Era cazul să te hotărăști în sfârșit să mă suni!

Tânăra femeie rămase fără glas de uimire. Simon părea furios. Din ce motiv? Ce făcuse altceva decât să se întoarcă la New Orleans? Și asta nu-l privea!

Simon nu-i lăsă timp să răspundă. Se lansă imediat într-o lungă explicație:

— Allison a fost operată de urgență, sâmbătă. Tocmai îl puneam la curent pe Clay despre intervenția prevăzută pentru astăzi, când a avut o criză mult mai serioasă. A trebuit să acționăm fără întârziere.

Sarah simți că îngheață din cap până-n picioare de teamă. Reuși să bâiguiască:

– Cum... se simte?

Simon oftă, exasperat.

– Situația a fost delicată de-a lungul intervenției și încă mai este. Știam de la început că operația prezenta un risc. Dar lucrurile s-au înrăutățit. Și cu inima ei...

Lui Sarah îi transpirase mâna pe telefon.. Își exprimă uimirea:

– De ce nu m-ați sunat? Tu sau Clay?

– N-aveam numărul tău și nu ești în cartea de telefon. Clay n-avea decât adresa ta de la birou și sâmbătă n-avea inima să facă pe detectivul. Cât despre mine, aveam o altă urgență. Clay a încercat ieri să te găsească. A dat peste un anume Bob Wilson, dar n-a putut scoate nimic de la el, nici măcar când i-a spus că era vorba despre o problemă foarte gravă!

Sarah rămase tăcută. Bob? Clay îl sunase pe Bob pentru a afla numărul ei? Și Bob nu i-l dăduse? Într-un asemenea caz? Murmură:

– Ce pot să fac? Ce pot să spun? Eu nu...

Doctorul luă un ton de comandă:

– Întoarce-te aici cât poți de repede! Sari în primul avion. Clay are nevoie de tine, Sarah. N-a avut niciodată atâta nevoie de tine. Este într-o stare jalnică. Nu l-am văzut niciodată atât de afectat. Își face cele mai amare reproșuri. Refuză să părăsească spitalul, deși nu i se permite s-o vadă decât zece minute la fiecare două ore. Ea nici măcar nu-și dă seama că este acolo. El n-a dormit... și nu cred că a mâncat. Nu reușesc nimic cu el!

Pe obrazii lui Sarah se rostogoleau lacrimi. Simon insistă:

– Dacă ții cât de puțin la el, vino aici. Prezența ta îi este necesară.

– Foarte bine, vin... imediat ce pot... Nu cunosc orarul zborurilor...

În timp ce vorbea, se ridicase, deschisese un sertar al biroului și-și luase poșeta.

– Închiriază un avion, dacă trebuie. Cere să fie trecut în contul lui Clay. Va accepta. Vino, Sarah.

Ea închise fără să răspundă. Era aproape de ușă când Bob intră în încăpere, cu un surâs pe buze. Remarcă expresia ei tulburată și deveni imediat atent. Întrebă, cu un calm prefăcut:

– S-a întâmplat ceva?

Sarah îl privi ca și cum îl întâlnea prima dată. Observă că-și ferea privirea și-i răspunse pe un ton plin de ciudă:

– Trebuie să mă întorc la Galveston! Allison a fost operată de urgență, sâmbătă. Dar erai la curent, nu-i așa? Clay te-a sunat...

Bob roși și bâigui o scuză, dar tânăra femeie îl opri:

– Mă decepționezi mult, Bob. Nu înțeleg de ce ți-ai arogat dreptul de a interveni în viața mea. Te-ai arătat un adevărat prieten, nu uit. M-ai ajutat să-mi revin, să-mi găsesc un serviciu, să-mi continui viața. Toate astea nu-ți acordă totuși nici un drept deosebit asupra mea.

Bob încercă să-i prindă brațul, exclamând:

– Te iubesc, Sarah!

Sarah se feri și ochii ei cenușii aruncară un fulger de avertisment.

– Ai un mod ciudat s-o arăți.

– Mă temeam pentru tine. Când Spencer a telefonat... am crezut că era vorba de un vicleșug. Cunosc genul acesta de bărbați, Sarah. Spunea că ar face orice pentru...

– Ca și tine, în fond? replică ea cu un aer disprețuitor.

Bob o privea cu o expresie abătută. Sarah continuă cu răceală:

– Nu era o manevră din partea lui, Bob. Tocmai am vorbit cu unul dintre doctorii care o îngrijesc pe Allison. Pot să-ți dau numărul lui de telefon, dacă vrei să-l auzi confirmând.

Bob nu scoase un sunet. Sarah îl privi și furia ei slăbi, chiar dacă nu se simțea încă pregătită să-l ierte. Ea afirmă din nou:

– Fac ce vreau cu viața mea. Dacă fac o greșală, n-am să dau vina decât pe mine însămi. Eu hotărâsc, Bob. Nimeni n-o face în locul meu. Nu te mai amesteca niciodată în ceea ce nu mă privește decât pe mine!

Câteva ore mai târziu, Sarah sosea la Galveston. Trecuse pe acasă să-și facă din nou valiza golită în ajun. Nu știa cât timp va lipsi. Câteva zile, poate mai mult. Va vedea.

Luă un taxi și se duse direct la spital. După ce se informă la recepție, se îndreptă spre sala de așteptare de la primiri urgente. Clay nu era acolo. Văzu o familie adunată într-un colț. O femeie cu păr cărunt o văzu și vru s-o ajute:

– Îl căutați pe domnul care era aici?

– Da.

– S-a dus la capelă cu micul meu Paul, zâmbi palid femeia. Acolo, la capătul culoarului.

Sarah îi mulțumi și-i urmă indicațiile. Se opri în fața unei uși decorate cu o cruce discretă. Încă nu știa ce-i va spune lui Clay.

Inspiră adânc și deschise ușa. Îl descoperi pe Clay reculegându-se pe una din băncile instalate în celălalt capăt al încăperii. Lângă soțul ei era îngenuncheat un băiețel.

Copilul îi ghici prezența și se întoarse. Pentru un copilăș de vreo zece ani, avea o expresie foarte gravă. Când o văzu pe tânăra femeie privindu-l pe vecinul lui, trăsăturile lui se îmblânziră. Veni în întâmpinarea ei, îi făcu semn să se aplece și-i murmură la ureche:

– Îi țin companie. Bunicul meu a fost operat. Nu se știe ce se va întâmpla și atunci spun o mică rugăciune pentru el... Sunteți prietena domnului, nu-i așa?

Îi arată spatele nemișcat al lui Clay. Ea încuviință cu un semn din cap. Copilul se îndreptă atunci spre ușă și ieși. Clay încă nu remarcase că soția lui era acolo, nici că ea înainta spre banca lui. Cu cât se apropia, cu atât vedea mai bine umerii lui gârboviți de oboseală, părul încâlcit și hainele șifonate. Inima ei se înduioșă. Se așeză lângă el și-și împreună mâinile pentru rugăciune.

Când Clay se întoarse spre ea și o descoperi în locul băiețelului, pe fața lui apăru cea mai vie uimire.

– Ce naiba faci aici? se miră el.

Pe fața lui, neliniștea, oboseala și amărăciunea săpaseră riduri adânci.

– Mi-a telefonat Simon și m-a anunțat ce i s-a întâmplat mamei tale.

– Simon ar trebui să se ocupe de treburile lui blestemate, se încruntă Clay.

– Clay!

Sarah îi reamintea cu un gest unde se afla. El rămase pe poziții:

– Mențin ce am spus. N-ar fi trebuit să te sune.

– Am înțeles că și tu ai încercat să mă găsești, răspunse ea cu blândețe.

– Da, într-un moment de slăbiciune. M-am gândit că trebuie să știi.

– Bob n-avea dreptul să-ți refuze numărul meu de telefon.

– A procedat ca și cum avea toate drepturile.

– Ei bine, nu este adevărat. Bob nu este decât un prieten sau, mai curând, era până acum.

Clay bombăni, neîncrezător:

– Auzindu-l, erați foarte apropiați unul de celălalt.

– A exagerat. Crede-mă, Clay. N-am nici un motiv să te mint.

Clay se mulțumi să-și apese tâmplele și să-și maseze ceafa. Cu atât mai rău dacă n-o credea. Oricum, părea prea istovit pentru a lua o hotărâre. Știa ce aștepta Simon de la ea. Îl întrebă:

– Când ai mâncat ultima dată?

– Nu știu, ridică el din umeri.

– Vrei să vii cu mine la bufet? Puțină supă ne va face bine.

El clătină din cap a negație, se ridică și ieși. Sarah îl ajunse în sala de așteptare și se așeză lângă el. Păstrară tăcerea până în momentul când o infirmieră veni să-l anunțe pe Clay că putea să-și vadă mama câteva minute. Se întoarse spre soția lui și-i propuse:

– Numai membrii familiei au permisiunea s-o vadă, dar pentru că faci încă parte din ea, vrei să iei rândul meu la vizită?

Sarah rămase o clipă nehotărâtă. Clay adăugă:

– Ea nu-și dă seama că suntem acolo, după spusele medicilor.

Totuși, cred că-mi simte prezența.

Sarah se ridică și o urmă pe infirmieră.

Allison părea atât de slăbită încât abia îndrăzni să-i atingă brațul.

Când reveni la Clay, Simon venise să-i țină companie. Medicul îi remarcă imediat paloarea și lacrimile din ochi. El sugera:

– De ce nu mergeți să vă odihniți în altă parte, amândoi? Eu rămân aici. Dacă se întâmplă ceva, vă telefonez.

– Prefer să nu plec, Simon, răspunse Clay.

– Sarah a făcut o călătorie lungă. Nu cred că a prânzit și dorește fără îndoială să se schimbe.

Tânăra femeie nu protestă. Oricum, nu credem că această manevră va reuși. Clay se sinchisea foarte puțin de nevoile ei. De aceea, fu surprinsă să-l vadă acceptând.

Simon îl mai sfătui:

– Ar trebui s-o duci acasă la tine. Veți putea face un duș și să vă schimbați. Vă veți simți mai bine, după aceea.

El pândi aprobarea lui Sarah, care intră în joc:

– Da, Simon, sunt sigură că este o idee bună.

Clay încuviință la rândul lui, ca un automat.

Când ajunseră la apartament, Sarah își urmă soțul, ca data trecută, dar acum, ea era aceea care dirija operațiunile.

Clay trecu într-o încăpere vecină și reveni cu un prosop în mână; se lăsa să cadă pe o canapea și-și masă mușchii obosiți ai feței. Sarah nu-l văzuse niciodată astfel, cu părul răvășit și hainele șifonate.

Ea propuse, cu compasiune:

– Dacă îmi spui tot ce ți-ar plăcea să mănânci, îmi va face plăcere să-ți pregătesc.

– Nu vreau nimic.

– Trebuie să mănânci, Clay! După părerea lui Simon, nu se știe cât timp va trebui să rămână mama ta sub supraveghere

intensivă. Nu-i vei fi de nici un ajutor, dacă slăbești. Trebuie să-ți păstrezi forțele.

Clay aruncă prosopul, furios:

– Zău? Pentru că-i sunt de mare ajutor, nu-i așa?

– Mi-ai spus că ai avut impresia că-ți simte prezența. Și eu am simțit la fel, când am văzut-o.

– Simon nu crede!

– Simon nu știe totul.

– Destul totuși ca să-mi spună că ar fi trebuit s-o previn de luni de zile. Până și tu ai înțeles.

– Clay, n-am acționat decât din instinct.

El își trecu mâna prin păr.

– Ei bine, instinctul tău este mai bun decât al meu!

Se ridică, făcu câțiva pași și se opri, rățâcit. Sarah se repezi spre el și-l susținu cu un braț în jurul taliei.

– Nu cred că-ți lipsește, vorbind despre clipa de față. Dacă nu vrei să mănânci, vino cel puțin să te odihnești.

El se poticni, agățat de ea, în timp ce-l conducea spre dormitor. Când să-l răstoarne pe pat, nu putu face altfel decât să se lase să cadă cu el. Conștientă de vecinătatea corpului soțului ei, îi fu greu să-și recapete respirația. Se desprinsе de el. Clay avea ochii închiși, dar îi încercuia încă mijlocul; ea îi observă genele lungi, gura sensibilă și vulnerabilă. Continuă să-l privească în clipa când el deschise ochii.

Sarah rămase nemișcată, incapabilă să-și întoarcă privirea. Încercă zadarnic să descifreze expresia soțului ei, apoi un val de căldură urcă în ea, îi tăie respirația și-l văzu zâmbind. Simțea ceva cu totul nou... ca și cum făcuse parte din visul lui Clay!

El îi atinse ușor obrazul cu o mână, apoi surâsul lui de mulțumire deveni vag, pleoapele i se închiseră și mâna îi recăzu.

Îl mai urmări câteva minute, apoi se desprinse și se întoarse în vârful picioarelor în camera de zi, unde se întinse pe canapea să aștepte.

Clay se trezi peste o oră. Sarah era încă pe canapea, răsfoind o revistă, când îl văzu intrând.

– Am crezut că te-am visat, remarcă el cu un aer enigmatic.

– Nu, sunt aici, zâmbi ea timid. Te-ai odihnit? N-ai dormit mult.

– Așa am hotărât.

Sarah evită să-i reamintească faptul că nu era în stare să hotărască ceva.

– Presupun că acum vrei să te întorci la spital?

Ea cunoștea deja răspunsul.

– Imediat după ce fac un duș.

– În acest timp, voi pregăti ceva să mâncăm.

– Încă nu mi-e foarte foame.

Sarah îl reținu pe „foarte“, care marca un progres.

În timp ce se agita în bucătărie, se întrebă ce se întâmplase cu fostul lor apartament. Probabil îl închiriasă și ea regretă.

Când Clay, ras proaspăt, îmbrăcat cu pantaloni albi și cămașă bleu, i se alătură, Sarah pusese masa pentru două persoane și mirosuri îmbietoare se ridicau de pe mașina de gătit. Ea îi zâmbi și el îi răspunse, dar ochii lui rămaseră indescifrabili. O laudă:

– Ai lucrat bine.

Ea ridică din umeri, scoase din cuptor o tavă de biscuiți și o puse pe un suport. Clay întinse mâna să ia unul, dar îi dădu drumul imediat. Sarah nu se putut împiedica să-l tachineze:

– Mereu la fel de nerăbdător! N-ai văzut că era fierbinte?

El nu spuse nimic, dar turnă cafea din filtru în ceștile pregătite de Sarah, le aduse la masă și se așează. Sarah îl urmă cu ouă fierte în suporturi și bacon. Stivui biscuiții pe o farfurie și examinează masa.

Clay, care spărgea coaja oului său, remarcă:

– Cred că n-ai uitat nimic!

Sarah se așează. Unt, dulceață, miere, sirop de arțar, nimic nu lipsea. Odinioară, lui Clay îi plăcea tot ce era dulce.

Își dădu seama că își golea farfuria cu tot atâta zel ca soțul ei. Era o masă puțin bizară, la această oră a după-amiezii, dar știa că programul lui Clay fusese dat peste cap și că va aprecia acest mic dejun complet.

Soțul ei o ajută să strângă masa și să spele vesela. Remarcându-i uimirea, îi explică:

– Am devenit om de casă.

– Vrei să spui că te ocupi de toate tu însuți?

Nu-i venea să creadă. Odinioară n-o ajuta niciodată în casă, disprețuind chiar treburile casnice.

– Nu este atât de greu.

Ea răspunse, surprinsă:

– Aș fi crezut că ai o menajeră. Ai putea să-ți permiți, financiar vorbind.

– Da, dar nu doresc așa ceva.

Clay ridică ochii spre ea, cu o expresie ciudată pe față, și întrebă:

– Nu mă stimezi mult, nu-i așa?

Nu-i așteptă răspunsul, murmurând, ca și cum regreta că vorbise prea mult:

– Vino, să ne întoarcem la spital. Nu vreau să lipsesc prea mult.

Când să iasă, prin minte îi trecu un gând:

– Poate preferi să rămâi aici? Nu pot să-ți spun când mă întorc, dar nu va fi în seara asta.

– Nu, te însoțesc. N-am călătorit de la New Orleans ca să aștept în apartamentul tău.

El o privi insistent.

– Ce ți-a spus Simon ca să te facă să revii?

Sarah răspunse cu prudență:

– Că mama ta a fost operată de urgență și că este sub supraveghere permanentă.

– Și că nu crede că va supraviețui, nu-i așa?

Sarah negă imediat:

– Nu, nu mi-a spus nimic asemănător!

– Haide, Sarah! Sunt destul de matur ca să aud!

– N-a spus nimic asemănător, Clay.

– Atunci, de ce te-ai întors? Când ai plecat, știai că ea stabilise ziua operației. De altfel, se pare că toată lumea știa, în afară de mine...

Enervarea lui creștea. Continuă:

– Nu, Simon este pesimist... Înțelegi, totul este din vina mea. Ar fi trebuit s-o informez pe mama despre maladia ei. Putea fi operată mai devreme. Lucrurile n-ar fi mers atât de rău... Ar fi trebuit să ascult...

Sarah i-o tăie net:

– Nu, Clay, nu! Faci ceea ce crezi că este drept.

– Am acționat întotdeauna cum am crezut că este drept și uite unde m-a dus asta... Fratele meu a murit amintindu-și că am încercat să-l împiedic să plece la acel război; tata a murit fără să fi putut discuta vreodată împreună; căsătoria mea s-a prăbușit și iată că acum îmi omor mama... Ce capacitate de judecată, nu? O judecată inteligentă, bine informată, strălucitoare...

– Clay, nu te mai chinui așa...

Sarah îl prinse de braț. El încercă să se elibereze, dar nu reuși.

Sarah strigă:

– Nu va muri, Clay! Sunt sigură!

– Ai o putere specială, Sarah? Poți să mi-o garantezi?

Tânăra femeie îi susținu privirea.

– Nu. Nu pot să-ți promit nimic. Dar mama ta este o luptătoare. Și ar trebui s-o imităm. Nu trebuie să se simtă înconjurată de gânduri negative, mai ales din partea ta!

– Până acum, nu i-am fost de mare ajutor.

– Ai făcut tot ce ți-a stat în putință. Este tot ce se poate cere cuiva. Simon ți-a spus că mama ta cunoștea starea ei de o lună de zile?

– Nu.

– Acum, ești la curent. Mi-a spus-o ea însăși. Ea este aceea care a hotărât să aștepte. Știa ce anunțau durerile și n-a spus nimănui.

– Durerile? Întrebă Clay.

Sarah scutură din cap.

– Dacă trebuie stabilite responsabilități în această situație, Clay, cred că toți avem partea noastră. Ea a avut crize dureroase de la sosirea mea și m-a rugat să nu spun nimănui. Simon a aflat în cursul săptămânii, dar chirurgul și cu el au acceptat dorința

mamei tale de a amâna intervenția până luni... Nu-i nevoie să mai cauți cine merită să fie blamat. Ar însemna să pierzi o energie necesară pentru a o ajuta să supraviețuiască. Știu că unii doctori resping importanța de a se ști înconjurați, importanța optimismului apropiaților bolnavilor. Și nici tu, altfel n-ai fi insistat să rămâi la spital. Știi că este sensibilă la prezența ta. Și când te duci s-o vezi, chiar pentru câteva minute, îi transmiți energia ta. Eu cred în asta, Clay.

El rămase tăcut un timp, după ce o ascultase cu atenție. Apoi spuse, cu o voce răgușită:

— Știam că te-ai schimbat, Sarah! Nu știam totuși în ce măsură. De altfel, poate și eu am evoluat, dinspre partea mea. Poate că și eu am progresat.

Această declarație enigmatică o tulbură pe Sarah, îi aduse puțină speranță. Și când el îi luă mâna între ale lui, se simți foarte fericită.

Capitolul 12

Bunicul lui Paul fu transferat într-o altă secție, a doua zi dimineată. Clay și Sarah se duseseră să ia o cafea și nu asistară la plecarea lui. Băiețelul, totuși, nu-i uită. El ceru unei infirmiere să spună „domnului acela și soției lui“ că bunicul lui era mai bine și că spera ca și bolnava lor să se vindece.

Așteptarea continuă. O vizitau pe rând pe mama lui Clay. Între două treceri la căpătâiul ei, citeau și reciteau ziare și reviste, mergeau încoace și-ncolo prin sala de așteptare... și vorbeau. Nu abordau nici un subiect deosebit, nici o problemă personală. Se mulțumeau să sară de la una la alta.

Clay nu părea să se mai acuze, dar Sarah ghicea că se considera încă răspunzător. Totuși, sentimentul lui de vinovăție nu mai era atât de violent ca înainte.

La sfârșitul zilei, primiră vești încurajatoare. Chirurgical se arătă optimist și Clay își regăsi zâmbetul spre miezul nopții, Allison fiind considerată suficient de restabilită pentru a fi transportată la secția de cardiologie. Dacă nu era considerată pe deplin în afară de pericol, ce fusese mai rău trecuse.

Sarah izbucni în plâns de ușurare și Clay se prăbuși pe un scaun. Medicul era el însuși emoționat.

Când părăsiră spitalul, conduse Sarah. Ajunși la apartament, se prăbușiră pe canapeaua din salon, epuizați.

– Nu știu ce crezi tu, zise Clay, dar am impresia că aș putea dormi o sută de ani.

– Și eu la fel, răspunse ea căscând. Ultimele două zile au fost obositoare.

– Vrei să spui... ultimii doi ani.

Sarah îl privi cu curiozitate. El se ridică, se întinse și-i întinse mâna.

– Vino să ne odihnim. Ți-aș propune canapeaua, deoarece n-am decât un pat. Totuși, ținând seama de împrejurări, ar fi ridicol, nu găsești?

Pe Sarah o copleși un val de emoție. Ridică bărbia și încuviință.

– Ba da, sunt de aceeași părere.

– De altfel, zâmbi el, sunt prea obosit ca să profit de situație.

– Și eu la fel, zâmbi ea.

Clay o ajută să se ridice, îi trecu un braț în jurul umerilor și o conduse afară din încăpere. Fără să știe de ce, Sarah avu impresia că totul reintra la normal.

Când se trezi, Sarah se sperie o clipă înainte de a-și aminti unde se afla și cine era bărbatul întins lângă ea. Când își aminti, se simți tulburată. Era culcată lângă Clay, care dormea cu bustul gol, iar ea nu purta decât un furou. În somn, își aruncase un braț peste bustul soțului ei și-și sprijinise capul pe umărul lui, în timp ce el îi înconjurase mijlocul cu o mână. El dormea încă profund.

Aproape mașinal, Sarah își lăasă mâna să rățăcească peste pielea bronzată a soțului ei. Degeaba își spunea că trebuia să evite să-l atingă, nu se putea împiedica. La urma urmei, dormea, nu risca nimic. Se strânse mai aproape de el și depuse săruturi pe umărul lui. Când îl simți reacționând, privirea ei se umplu de dragoste. El își păstră ochii închiși.

Mâna lui Sarah își reluă explorarea. Urmă ușor contururile gâtului său, al maxilarului, apoi coborî până la abdomen. Mângâierile tinerei femei se intensificară și Clay se trezi, cu un geamăt înăbușit de plăcere.

Brusc, incapabil să mai suporte această tortură extrem de plăcută, o prinse pe Sarah de umeri și o trase deasupra lui. Buzele lor se uniră cu o asemenea violență încât, după un timp, Sarah trebui să se îndepărteze puțin, pentru a-și recăpăta respirația.

Ochii negri ai lui Clay străluceau. Era frumoasă, mai frumoasă încă decât în amintirea lui. Dorea mai mult ca orice să se abandoneze pasiunii care-i antrena unul spre celălalt. Dar amintirea ultimei dăți când cedase acestei tentații îl opri o clipă: tot aici se abandonaseră unui elan reciproc și totuși, rezultatul fusese distrugător. De aceea, șopti:

– Ești sigură de tine, Sarah? Într-adevăr, sigură?

Sarah își simți inima plină de recunoștință. Observase deja o schimbare considerabilă la Clay; avea acum dovada că nu se înșelase. Avea nevoie de el și nu mai voia să aștepte. Cu ochii strălucitori de dragoste, răspunse cu tandrețe:

– Absolut sigură.

Plutiră amândoi împreună spre piscurile extazului.

Mai târziu, Clay telefonă la spital și află cu mulțumire că mama lui își recăpătase cunoștința. Se pregătiră în grabă și porniră spre spital.

Simon îi întâmpină pe culoar și le confirmă vestea bună.

– Mă pregăteam să vă sun, spuse el.

Observă atunci fețele lor și descoperi imediat o schimbare. Fu mulțumit că o îndemnase pe Sarah să se întoarcă și speră că armistițiul lor va dura.

Clay, care avea nevoie să fie liniștit, își întrebă prietenul:

– Este un semn bun, nu-i așa?

– Arată mult mai bine. Cred că vei remarca tu însuși această ameliorare.

Clay îi zâmbi larg și o conduse repede pe Sarah spre lift.

Allison era încă palidă și suferea. Totuși, de când se trezise, voința și determinarea ei erau din nou remarcabile. Zâmbi fiului și nuroții ei, fără să-și pună întrebări asupra sosirii lor împreună. Sopti cu un ton răgușit:

– Păreți fericiți.

Clay se aplecă s-o sărute.

– Suntem fericiți că te simți mai bine.

– Se vede, nu-i așa? Am avut un moment impresia că plutesc; eram conștientă de prezențe în preajma mea. Era foarte ciudat. Ați venit să mă vedeți amândoi?

Clay îi aruncă o privire lui Sarah:

– Am venit pe rând. Nu puteam intra împreună.

– Îmi amintesc. Era foarte vag, dar îmi amintesc.

Clay apăsă mâna soției lui. Mai vorbiră puțin până la sfârșitul timpului de vizită, apoi o sărutară pe bătrâna doamnă care se abandona unui somn reparator.

După aceea, Clay îi sugera soției lui să meargă să cineze într-un restaurant. Se mulțumiseră cu o ceașcă de cafea și o felie de pâine când se treziseră, spre prânz, și acum mureau de foame. Eliberați de temerile din ultimele zile, profitară în sfârșit de plăcerea de a fi împreună.

Sarah râse mult. Clay știa să se arate nostim, când voia. În ceea ce-l privea, nu mai sperase la o asemenea destindere. Credea că își irosise viața și brusc, totul se schimbase! Sarah râdea cu el.

Încântarea dură până la întoarcerea la apartament. În timp ce Clay deschidea ușa, sună telefonul. El ezită înainte să-l ridice. Se putea oare ca starea mamei lui să se fi schimbat?

Fu aproape ușurat să recunoască tonul profesional al Barbarei, la capătul firului.

– Domnule Spencer? Sunt mulțumită să vă găsesc. Îmi pare rău că vă deranjez într-un asemenea moment, dar s-a întâmplat ceva grav. Un accident la...

Clay strângea receptorul la ureche și o urmărea cu privirea pe Sarah, care traversa încăperea. Ea se opri în fața ușii-fereastră care dădea spre golf și ieși pe balcon. Ar fi vrut s-o urmeze, s-o ia în brațe și s-o acopere cu sărutări.

Vocea Barbarei îi zumzăia în urechi. O opri:

– Lasă-mi o jumătate de oră.

Secretara păru ușurată. El închise și ieși pe balcon. Se opri lângă balustradă și privi apele golfului. Îi plăcea mirosul iodat și clipocitul valurilor. Inspiră adânc.

– Era Barbara. S-a întâmplat un accident. Ea nu se poate ocupa de asta, zise el.

– Și Thomas?

– Este în concediu.

– Atunci, trebuie să te duci acolo?

– Așa se pare..

Clay nu era atât de nepăsător cum lăsau să se creadă răspunsurile lui. El mărturisi:

– N-am nici o dorință să mă duc acolo, Sarah.

Tânăra femeie strânse pumnii. Avea impresia că re trăiește trecutul.

– Ei bine, nu te forța.

Clay se temuse că armonia nu va dura între ei.

– Îmi ceri să aleg?

Sarah reintră în apartament. Era conștientă că este nedrept. Nu puteam trăi într-un vis. Fiecare dintre ei trebuia să reia contactul cu realitatea. Totuși, ar fi dorit ca viața cotidiană să nu reintre atât de repede în drepturile ei. Își căută poșeta, dar Clay o opri.

– Nu reîncepe, Sarah.

O trase spre el.

– Credeam că unele fapte au schimbat lucrurile, între noi. Știu că n-am visat. Ai simțit-o și tu.

– Cred că ar trebui să plec.

– Unde? Te întorci la New Orleans?

Își spori strânsoarea și afirmă:

– Locul tău nu este acolo, Sarah, ci aici, lângă mine.

Sarah își simți pulsul accelerându-se. Voia din toată inima să-l creadă, dar rămâneau atâtea chestiuni de lămurit.

– Părai fericită, înainte de acest telefon.

– Nu este doar telefonul, susținu ea.

Încercă să se desprindă, dar el n-o lăsă.

– Atunci, de ce?

Cum ea nu răspundea, el reluă:

– Am învățat multe, în aceste ultime zile, Sarah. Greșeam în multe privințe. Aveam prea multe certitudini. Eram sigur de mama, de tine, ca și cum îmi aparțineai. Consideram că toată lumea trebuie să se incline în fața sarcinilor pe care le aveam de îndeplinit. Munca mea era pe primul plan... Și apoi, mi-am dat seama că munca nu-ți aduce decât o consolare foarte limitată. Ceea ce dă sens vieții unui om, sunt oamenii. Mă crezi, Sarah?

– Te cred.

Clay nu se considera mulțumit. Sarah îi răspundea pe un ton prea abătut, prea șters.

– Nu știi ce să fac ca tu... Oh, foarte bine, dacă asta dorești, o voi face! Voi vinde întreprinderea. O voi scoate pe piață, chiar

măine. Astăzi, trebuie să mă duc acolo, Sarah. Nu este vorba despre o problemă de rutină, nu sunt singurul pe care-l privește și trebuie s-o rezolv.

Sarah nu-și putea crede urechilor. Clay îi propunea să-și vândă întreprinderea? O copleși un sentiment de culpabilitate: n-avea dreptul să-l forțeze să aleagă. Înțelegea ca el să fie mândru de ceea ce realizase și nu-l putea face să renunțe; se lăsase antrenată de vechea rivalitate care o opunea afacerii lui. Exclamă:

– Nu!

Apoi se zbătu și reuși să se elibereze. Se îndepărtă câțiva pași.

Clay se forța să-și recapete calmul. Voia s-o prindă din nou, să n-o mai lase niciodată să plece. Dar el îi oferise lucrul la care ținea cel mai mult și ea refuzase.

Sarah îl privi drept în ochi, cu toată dragostea ei amestecată cu regrete. În fața acestei priviri, Clay se simți și mai pierdut.

Întinse mâna, apoi o lăsă să cadă. Sarah ardea de dorința să prindă această mână. În loc de asta, spuse:

– Nu suntem în stare de a hotărî ceva, Clay. Totul merge prea repede. De altfel, așa a fost întotdeauna, pentru noi. Nu ne-am gândit decât la prezent. Poate că asta nu este un rău; dar nici un bine. Telefonul n-are nici un amestec. Nu doresc să-ți vinzi întreprinderea.

Se apropie de soțul ei, îi mângâie obrazul și insistă:

– Trebuie să mă întorc la New Orleans, Clay. Știi că am și eu un serviciu, pe care l-am părăsit luni dimineață. Am responsabilități...

Clay întrebă sumbru:

– Pentru cât timp?

Ea ridică din umeri în semn de ignoranță.

– Nu vreau să pleci, murmură el.

La aceste cuvinte, Sarah se ridică pe vârful picioarelor și-i atinse ușor buzele cu un sărut. Clay nu se simțise niciodată atât de puțin sigur pe el. Avea nevoie de un angajament. O singură idee îi trecu prin minte:

– Sarah, aș vrea să devin și prietenul tău.

Inima tinerei femei tresări. Prietenia! Era elementul care lipsea cel mai mult în raporturile lor. Dacă el înțeleșese asta, atunci...

Clay continuă:

– De asemenea, vreau să fiu mai mult decât un prieten, pentru tine. Mult mai mult.

Sarah ar fi vrut să rămână, să se cuibărească la pieptul lui. Dar aveau nevoie să se separe un timp, să reflecteze, să vadă mai bine lucrurile.

Sarah dădu ascultare acestei intuiții.

Capitolul 13

Clay stătea la volanul mașinii lui, la umbra unui stejar bătrân. Aprecia blândețea unei primăveri târzii la New Orleans, originalitatea caselor în stil colonial, liniștea oamenilor din vecinătate care-și îngrijeau plantele luxuriante. Totuși, era mai ales conștient de prezența lui Sarah în casa din față. Tânăra femeie trecuse fără să-l vadă și el o privise urcând treptele înainte de a deschide ușa din stânga; de atunci, rămăsese nemișcat.

Sucea și răsucea în minte o întrebare. Ce va face, dacă refuza să-l vadă? Dacă, în treizeci și cinci de ani, învățase ceva, era tocmai faptul că nimic nu era câștigat dinainte. Ea îl încurajase, când îi vorbise despre prietenie, și-l lăsase să înțeleagă că și ea voia mai mult. Între timp, trecuseră două săptămâni. Mai gândea oare la fel?

Din zi în zi, cu cât se ameliorase mai mult sănătatea mamei lui, cu atât simțise crescându-i nerăbdarea. Ceea ce dorea, de ce avea nevoie, era s-o revadă pe Sarah.

Avea impresia că fericirea lor rămânea în suspensie. Înțelegea că depindea de el ca balanța să se încline într-un sens sau în celălalt. Dar cum să realizeze acest tur de forță?

Mâinile i se crispară pe volan. Tot drumul, figura lui Sarah îl obsedase. Îi auzea vocea chemându-l. De când sosise, totuși, era nehotărât. Își pierduse optimismul și risca să facă stânga-mprejur.

Strânse din dinți și deschise portiera. Să rămână aici nu-i va aduce nimic. Trebuia să acționeze.

Sarah era epuizată. Din fericire, a doua zi era vineri și va profita de week-ndul apropiat ca să se odihnească. Ceea ce, înainte, reprezenta o provocare pentru ea, acum i se părea lipsit de interes. Cât despre Bob... Oh, Doamne, acest Bob! Se purta ca un copil, ca și cum ea, și nu el, era cauza dezacordului lor.

Ea dorise să înfrunte situația ca un adult; se simțise pregătită să vorbească și chiar să ierte. El, însă, nu era la fel de hotărât; prefera să dea tuturor impresia că i se făcuse o nedreptate. De aceea, Sarah era aproape la capătul răbdării.

În timp ce trecea din bucătărie în salon, binecuvântă o dată mai mult caldă intimitate a apartamentului ei. Culori plăcute, bleu sau verzi, câteva frumoase acuarele ale unui artist local pe cale să devină celebru, podele de stejar ceruit, ansamblul se potrivea cu eleganța naturală a vilei de la începutul secolului pe care o considera, ca și ceilalți locatari, drept casa ei.

Când auzi soneria de la intrare, scoase un geamăt. Nu dorea să vorbească nimănui. Dacă era Bob, cu aerul lui de câine bătut...

Întredeschise ușa. Când descoperi vizitatorul, rămase nemișcată. El se forță să zâmbească:

– Bună, Sarah.

Ea îl fixă o secundă fără să se miște, apoi spre marea ușurare a lui Clay, deschise larg ușa.

Tânăra femeie fu uimită să vadă cum prezența soțului ei umplea toată casa, îndată ce intră. Până atunci, Sarah considerase întotdeauna apartamentul spațios. Brusc, totul părea micșorat.

Urmă o tăcere stânjenită. Clay o rupse primul:

– Mama s-a întors de la spital.

– Știu. I-am telefonat ieri și mi-a spus că spera să iasă dimineața asta. Ea... mi-a spus că Isabel vine să se instaleze la ea.

– Da.

Urmă o nouă tăcere. Sarah își dădu seama că ținea încă ușa deschisă. Roși și o închise. Apoi îl conduse pe Clay în camera de zi.

– Ia loc, îl invită ea.

Jenat, Clay clătină din cap și așteptă să se așeze ea mai întâi. Sarah se așează pe un scaun, în timp ce Clay optă pentru canapea. Degetele tinerei femei tremurară puțin când deplasă, fără motiv, ceașca abandonată mai devreme pe masă. Era încă sub șoc. În cele din urmă, vorbi:

– Beau ceai. Vrei și tu?

El scutură din cap, fără s-o slăbească din ochi. Sarah își înghiți greu nodul din gât. În aceste ultime zile, Clay nu-i ieșise din minte. Se întreba mereu ce făcea, ce gândea.

Clay era nervos. Îi părea atât de frumoasă, cum stătea acolo! Rochia ei galben pal îi puneă în valoare pielea albă și reflexele roșcate ale părului. Și ca întotdeauna, seducția inconștientă a

corpului ei era evidentă, în pofida croielii cuminiți a rochiei. Dacă ar mai fi fumat, Clay ar fi aprins cu siguranță o țigară, în acest moment. Dar renunțase de-a binelea la tutun. Se agită pe locul lui, dornic să pună capăt acestui supliciu.

– Eu... hm... Mă întrebam dacă te-ai mai gândit la ce ne-am spus, ultima dată când eram împreună, începu el anevoios.

– Da, Clay, m-am gândit, răspunse ea simplu.

– Atunci?

Tânăra femeie șovăi. Prefera să-i întoarcă întrebarea.

– Și tu?

Se arătă cam puerilă și se rușină în sinea ei. Clay își dădu seama că de răspunsul lui depindea viitorul relațiilor lor. El spuse cu blândețe:

– Da. Și am hotărât că aveai dreptate. N-am vorbit niciodată prea mult. Ne-am grăbit prea tare. Sunt de acord cu tine: avem nevoie de timp să învățăm să ne cunoaștem mai bine, să analizăm unele lucruri... Mă întreb dacă am putea încerca să ne acordăm timp.

Inima lui Sarah era copleșită de emoție, dar se forță să păstreze o aparență de calm. S-ar fi aruncat bucuroasă în brațele lui pentru a-i striga fericirea de a-l revedea și speranțele ei de viitor, dar rațiunea îi ceru să nu strice tot ce se străduiau să edifice cu grijă.

– Da, Clay, am putea încerca, zise ea cu calm.

Un val de ușurare îl cuprinse pe Clay. Câștigase prima manșă. Își dresе vocea și se sili să-și ascundă bucuria. El propuse:

– Dacă am cina împreună, seara asta?

La drept vorbind, Sarah nu mâncase nimic toată ziua.

– De acord. Unde ți-ar plăcea să mergi?

Un surâs apăru pe buzele lui Clay.

– Ce spui despre micul restaurant unde am fost prima dată?

Pulsul lui Sarah se accelerează. Își amintea foarte bine prima lor masă împreună. Își amintea de asemenea noaptea care urmasese...

– Este o idee bună, încuviință ea ridicându-se. Doar să-mi iau poșeta.

Restaurantul era situat în centrul cartierului francez, într-o veche casă originală. Au fost conduși la o masă în curtea interioară, la capătul unei alei înguste și întunecate, în spatele unui portal din fier forjat. Lumina se filtra difuz și de la cluburile învecinate ajungeau până la ei zvonuri de jaz dixieland. Pe masa lor, o lumânare lumina o față de masă albă.

Masa care urmă se desfășură într-o atmosferă dificilă. Cei doi comeseni abia se atinseră de mâncare, deși fusese pregătită cu artă și însoțită de sosuri rafinate. Conversația lor se dovedi delicată.

Fidel promisiunii pe care și-o făcuse, Clay se feri s-o contrarieze abordând direct chestiuni personale. O făcu să vorbească despre munca ei și o întrebă, sincer curios, dacă nu examinase niciodată eventualitatea de a lucra pe cont propriu, să-și deschidă propria agenție de publicitate.

Sarah admise că se gândise la asta; până acum, totuși nu încercase să-i dea urmare. Rămânea un vis pe care spera să-l realizeze într-o zi. La rândul ei, tânăra femeie se interesă de situația afacerilor lui și Clay îi răspunse amănunțit.

După o oră, la terminarea cafelelor, se îndreptară pe jos spre parcare unde Clay își lăsase mașina. Ieșind din barurile însuflețite de pe Bourbon Street, mulțimea se înghesuia în zona pietonală a Royal Street. Clay o luă pe Sarah de mână, pentru a nu fi despărțiți.

Când ajunseră în fața ușii tinerei femei, între ei domnea o oarecare stânjeneală. Sarah nu era sigură de intențiile imediate ale lui Clay. Ultima dată când cinaseră în acel restaurant, ea trăia în afara orașului, în casa lăsată moștenire de părinții ei. Clay nu se opriase la ușă. Intrase în urma ei și-l lăsase s-o facă. Noaptea fierbinte care urmasse dăduse tonul raporturilor lor viitoare.

Astăzi, Sarah se simțea frământată de tot felul de emoții. Era soțul ei. Îl iubea. Voia ca el să intre, să-și împartă patul cu el, dar își ascunse dorințele.

Clay știa și el să reziste tentației. Era hotărât să procedeze altfel, de data asta. Își amintea noaptea petrecută împreună în casa ei, cu mult timp în urmă; își amintea de asemenea, cu o intensitate crescândă, ultima oară când se iubiseră în apartamentul lui.

Cu toate acestea, se mulțumi s-o privească. Ochii lui reflectau întunecimea nopții care-i învăluia. Atinse ușor obrazul tinerei femei și degetele lui mângâiară o clipă pielea ei catifelată. Sarah închise ochii. Acest cast rămas-bun o tulbură aproape la fel de mult ca un sărut. Când deschise ochii, Clay se îndepărta. Fu cât pe ce să-l cheme înapoi. Numele lui era pe buzele ei, dar nu reuși să-l rostească.

A doua zi dimineată, lui Sarah îi fu foarte greu să se concentreze la birou. Într-o stare confuză, primi un jurist și un grafician pentru punerea la punct a unei prezentări, la cererea unuia din cei mai fideli clienți ai agenției. De când se întorsese,

n-o mai trăgea inima la ce făcea și astăzi era și mai conștientă de asta. La ora prânzului, simțea chiar primele simptome ale unei migrene și când văzu aspectul sandvișului pregătit acasă, nu se atinse de el.

Scotea pastile dintr-un tub de aspirină când auzi o bătaie ușoară în ușă și intră Clay. El zâmbi la uimirea ei și-i explică:

– Receptionera mi-a spus unde să te găsesc și a precizat că era ora prânzului tău.

Privirea lui merse de la sandviș la cele două pastile de aspirină rămase în palma deschisă a soției lui și remarcă:

– Nu pare foarte apetisant.

Sarah puse înapoi pastilele în tub. Neașteptata apariție a lui Clay, când tocmai se întreba ce făcea și când îl va revedea, îi tăiasă respirația. Recunoscu în fine:

– Nu este.

– Atunci, zâmbi el, de ce nu arunci sandvișul ăsta oribil și nu vii să mănânci un hot dog cu mine? Am văzut un comerciant ambulant, de partea cealaltă a străzii.

Sarah nu șovăi decât o secundă înainte de a arunca sandvișul la coș, apoi spuse:

– Mama mi-a recomandat întotdeauna să nu risipesc hrana, dar sandvișul acesta își merită cu greu numele.

Clay îi imită tonul vesel:

– Ai făcut întotdeauna ce ți-a spus mama ta?

– Da, până când te-am întâlnit.

– Insinuezi că am o influență proastă asupra ta?

– Unii ar putea s-o creadă.

– Și tu?

– Va trebui să reflectez la asta.

– Un hot dog te-ar putea atrage de partea mea?

– M-ar putea ajuta să mă decid.

Clay înconjură biroul soției lui și-i luă mâna ca s-o ajute să se ridice. Hotărâse, în zori, că în ziua aceea aveau nevoie de destindere. În ajun, se arătaseră prea crispați.

– Atunci, vino. Să mergem, înainte ca vânzătorul să plece.

Sarah începu să râdă și-l conduse afară din încăpere. Colegii ei din marele birou vecin ridicară capetele la trecerea lor. N-o mai recunoșteau: nu râsese niciodată atât de deschis.

Îndată ce trecură de biroul recepției, tânăra funcționară își părăsi în grabă postul pentru a alerga la Bob Wilson. Voia să fie prima care să-i dea vestea. Îl pândea de luni de zile și chiar dacă el abia îi acordase atenție până acum, va fi fericită să-l consoleze.

Când Sarah reveni la agenție peste o oră, încă zâmbea. Clay și cu ea se plimbaseră pe Canal Street, cu un hot dog într-o mână și o apă gazoasă în cealaltă.

Merseseră, vorbiseră, mâncaseră, amestecați în mulțimea de turiști, dintre care unii purtau mici pălării nostime și fluturau în aer aparate fotografice scumpe. În timpul acestei mese improvizate, pe Sarah o părăsise durerea de cap.

Când voia, Clay știa să se arate un companion foarte amuzant. Și lui Sarah nu-i scăpă faptul că numeroase femei îl priveau în trecere, cu interes. Soțul ei nu se sinchisea de acest succes. Părea că n-avea ochi decât pentru ea. La despărțire, îi ceruse să iasă cu el, seara aceea.

Sarah schiță câțiva pași de dans în biroul ei. Era ca și cum aveau întâlnire pentru prima dată! Se opri din dans, cu un zâmbet puțin neîncrezător pe față. Dacă se gândea la asta, era prima lor întâlnire, de când se regăsiseră. Surâsul ei deveni radios.

Când Clay veni s-o ia, seara, Sarah se întreba dacă el era conștient că era pe punctul de a-i face curte; dacă da, nu găsea că era puțin ridicol? Cu siguranță nu, raționă ea, deoarece era acolo.

Cinară într-un restaurant din Piața Franceză, apoi se plimbară pe Jackson Street. Întâlniră numeroase perechi de tineri căsătoriți, veniți să-și petreacă luna de miere la New Orleans.

Sarah regretă că seara lua sfârșit, dar când Clay o conduse acasă, nu se mai simți atât de decepționată la gândul că se vor despărți fără să se iubească. Asta va conferi relațiilor lor un soi de farmec care-i lipsise la început.

A doua zi dimineată, Clay veni să sune cu încredere la ușa lui Sarah. O salută chiar cu un semn amical pe una din locatările care ieșise să-și caute ziarul. Vecina soției lui îi răspunse la salut înainte de a reintra în apartamentul ei.

Atenția lui Clay reveni la ușa în fața căreia aștepta. Sarah ar fi trebuit deja să-i răspundă... Își pierdu puțin aplombul, apoi sună din nou.

Din adâncul somnului ei, Sarah percepă sirena unui vas care naviga pe fluviul din apropiere și apoi sunetul familiar al soneriei. Sări în capul oaselor și luă deșteptătorul de pe noptieră. Era trecut de ora nouă! Nu-l auzise!

Îmbracă în grabă un capot, pierdu timp să-și caute papucii, apoi renunță și alergă în picioarele goale la ușă. Coborând scara, încercă să-și aranjeze părul. Când deschise ușa, nu era nimeni.

Era sigură că auzise soneria. Și era trecut de ora nouă, iar Clay promisesese să vină la ora asta... Făcu câțiva pași și cercetă strada liniștită în ambele sensuri. Atunci își zări soțul. Aproape ajunsese la mașina lui, oprită puțin mai departe.

De data asta, Sarah nu șovăi:

– Clay! Sunt aici! Așteaptă, nu pleca!

Clay se întoarse și reveni alergând. Tânăra femeie încercă din nou să-și pună părul în ordine, în timp ce el o examina. Ea se scuza:

– Iartă-mă. Am dormit prea mult. Ai crezut că nu eram acasă?

Clay se prefăcu amuzat, ca să-și ascundă mai bine neliniștea care-l încercase.

– Ideea mi-a trecut prin minte.

O urmă în apartament, cu inima bătându-i repede, nu pentru că alergase, ci pentru că se afla în prezența soției lui. Îi privea spatele și-i cerceta din cap până-n picioare formele delicioase care-i plăceau atât de mult. Trebui să facă apel la toată stăpânirea de sine ca să nu-și strecoare degetele în părul ei strălucitor, s-o ia în brațe și s-o sărute până uitau de tot ce-i înconjură. Îl opri incertitudinea în care se aflase adineauri. Convins că nu era acasă, își spusese că poate fugise, Dumnezeu știe unde, ca să nu-l mai revadă. De aceea, suferi cu resemnare.

– Mai vrei să mergem la grădina zoologică?

– Bineînțeles. Nu m-am trezit, asta-i tot.

Zâmbi ușor, cu regret, și-i replică:

– Deșteptătorul meu n-a sunat. Sau nu l-am auzit. Pot fi gata în câteva minute.

– Nu te grăbi, zise Clay, așezându-se pe canapea.

Urcând scara, Sarah se opri:

– Ți-ai luat micul dejun?

Clay căuta o revistă printre cele de pe măsuta alăturată. Trebuia să-și ocupe mâinile, altfel va smulge capotul de pe ea și nu va mai răspunde de el.

– Hm? Da, bineînțeles.

Sarah continua să-l privească. Avea impresia nelămurită că era gata să sară. Purta un pantalon maro și o cămașă sport cu dungi, mulată pe bustul lui de atlet. Părea interesat de revistă, dar îl simțea conștient de cele mai mici mișcări ale ei.

Când el își ridică ochii și o surprinse privindul astfel, Sarah simți un șoc și-și reluă ascensiunea. Apăru peste câteva minute, îmbrăcată cu o fustă albă plisată și o bluză bleu. Își lăsase părul liber pe umeri.

Clay aruncă revista și se îndreptă spre ușă. Înainte s-o deschidă, spuse:

– Dacă vrei să mănânci ceva, fă-o. Nu suntem grăbiți.

Ea făcu un semn că nu. Dacă voia din ce în ce mai puțin să iasă, foamea nu juca nici un rol în dorința ei de a rămâne. Îl asigură:

– Nu, nu vreau nimic. Nu iau niciodată mare lucru, la ora asta.

Ochii negri ai lui Clay aruncară un fulger, în timp ce afirma:

– Îmi amintesc.

Apoi aproape o împinse afară din casă. Se îndreptară spre bulevardul St. Charles, de unde luară primul tramvai care mergea la grădina zoologică din parcul Audubon. La început, între ei domni o oarecare tensiune. Se fereau să se atingă sau să se privească. Apoi, încetul cu încetul, barierele pe care le ridicaseră între ei căzură. Când tramvaiul se apropie de cotitura fluviului și de școlile construite în fața parcului, erau destul de

destinși pentru a aprecia briza care intra prin ferestrele deschise și contactul ocazional al umerilor sau al șoldurilor lor nu-i mai jena. Erau conștienți de prezența celuilalt, dar se simțea mai în largul lor.

Sarah nu venise la grădina zoologică de ani de zile. Copil, îi plăcea mult să viziteze vechea plantație unde fusese întemeiată, deoarece stejari bătrâni își întindeau acolo ramurile, oferind umbră atât vizitatorilor cât și animalelor. Datorită noilor amenajări, nu mai simțea tristețe văzând animalele închise în cuști. Împrejmuirile care le fuseseră rezervate se străduiau să reproducă habitatul lor natural. Animalele dispuneau de o libertate de mișcări și de o siguranță care făcea plăcere privitorilor.

Trecură mai multe ore înainte ca Sarah să-și dea seama că-i era foame. Când Clay îi sugerează să se oprească la un bar-restaurant pentru a cumpăra ceva, acceptă bucuroasă.

Cumpărare hamburgeri, cartofi prăjiți și băuturi răcoritoare, apoi se îndreaptă spre un sector mai liniștit al parcului, unde un grup de stejari își uneau ramurile într-o boltă de verdeață. Clay se așează pe iarbă, la rădăcina unuia dintre ei și Sarah îl imită.

Când terminară masa, Clay se întinse, cu un braț sub cap. Închise ochii și un surâs de mulțumire apără pe buzele lui.

Sarah oftă ușor și-și lăsă privirea să rătăcească peste întinderea parcului. Era fără îndoială una dintre grădinile zoologice cele mai liniștite din lume. Aici nimeni nu se grăbea, nu se înghesuia. Totul părea aici pașnic, în armonie cu natura.

Tânăra femeie își observă soțul. Reflexele negre ale părului des îi stârneau dorința irezistibilă de a-și strecura degetele în el. Ar fi trebuit să-și întoarcă ochii, dar senzațiile pe care le înăbușea de mult timp o antrenau fără voia ei. Nu știa cât le va mai putea rezista!

Ca și cum percepusese intensitatea reflecțiilor ei, Clay tresări:

– Mi-ai spus ceva?

Ea scutură din cap.

– Nu, trebuie să fi visat.

– Iartă-mă, se scuza el. Nu credeam că voi adormi.

– Te-am făcut să aștepti, azi-dimineață.

– Îmi imaginez că amândoi suntem mult în urmă cu somnul.

– Fără îndoială, murmură ea evitându-i privirea.

Un licăr se aprinse în ochii soțului ei. Sarah își reținu respirația. Dar cuvintele lui nu răspunseră așteptării ei.

– La sosirea în parc, am văzut un fel de lac. Sunt rațe, acolo?

Incapabilă să-și continue raționamentul, ea răspunse:

– Este laguna. Într-adevăr, uneori sunt rațe.

– Atunci, dacă am cumpăra o pungă de floricele pentru ele?

– Ei bine, să mergem!

Cumpărare două pungi mari cu floricele și se îndreptară spre lagună.

Totuși, dacă fuseseră vreodată rațe prin împrejurimi, se ascunseseră bine și, în disperare de cauză, Sarah și Clay sfârșiră prin a-și împărți floricelele.

Pe drumul de întoarcere, în tramvai, tânăra femeie se lăsa îmbrățișată de soțul ei. Restul drumului îl făcură pe jos, în tăcere.

Clay știa că venise momentul. Nu mai putea rezista. Nici Sarah nu mai suporta tensiunea așteptării. Experiența se îndrepta spre sfârșit.

Capitolul 14

După ce închise ușa, Sarah își puse poșeta pe o măsuță, în fața unei oglinzi. Înțelegea că nici soțul ei, nici ea însăși, nu puteau continua să trăiască în felul acesta. Trebuia să aibă o explicație.

Îi văzu în oglindă silueta întunecată, înainte s-o prindă de umeri. Nu se putut împiedica să se sprijine de el.

– Sarah, șopti el, când am venit prima oară aici, nu eram sigur că vei accepta să mă primești. Am rămas mult timp în mașină, jos, și a trebuit să-mi adun tot curajul.

Cum ea vru să se miște, el insistă:

– Nu, ascultă-mă puțin. Nici măcar nu eram sigur că merit să te revăd. Ți-am spus deja că nu te apreciam la justa ta valoare. Ei bine, era adevărat. Astăzi, sunt și mai convins. Știu că nu merit dragostea ta, încrederea ta. Venind aici și încercând să-ți dovedesc că te iubesc, fără să exercit cea mai mică presiune, am crezut că totul va reintra în normal. N-am fixat limite de timp pentru această încercare.

Nemișcată, Sarah îi susținea privirea, în oglindă. El continuă:

– Sunt atâtea lucruri pe care n-am căutat să le cunosc înainte. De exemplu, ai dorit să ai un copil? Zilele trecute, am descoperit că n-am vorbit niciodată despre una dintre cele mai importante hotărâri din viața unui cuplu... Este adevărat, cum ai remarcat și tu, n-am plănuit mare lucru împreună. Am venit cu speranța să-ți câștig încrederea, Sarah. Vreau să știi cât de diferite vor fi de data asta raporturile noastre, dacă le vom relua.

Sarah se întoarse între brațele lui și-i puse o mână pe gură ca să-l facă să tacă. Murmură:

– Sst! Ajunge... Nu ești singurul în cauză, Clay. Spui că n-am vorbit niciodată despre copii... Eram eu însămi prea aproape de copilărie pentru a mă gândi la asta! Nu eram perfectă. Regret atâtea lucruri. Eram geloasă pe munca ta, pe timpul pe care-l petreceai departe de mine.... Nu știam să aștept... Eu...

– Sarah, te iubesc, o întrerupse el cu blândete.

Ochii tinerei femei se încetoșară. Clay avea dreptate. La ce bun să revină asupra trecutului, să se acuze sau să se apere? Avea ceva mai bun de făcut sau de spus, în legătură cu viitorul lor apropiat. Îi înconjură gâtul cu brațele, redescoperind căldura corpului lui, ușorul lui parfum de lămâie verde.

– Și eu te iubesc, Clay. Te iubesc atât de tare încât uneori mă doare...

Clay se aplecă și-i căută buzele. Schimbară un sărut lung și pasionat.

– N-am fixat limite pentru această încercare, Sarah.

– Atunci, de ce să nu fixăm una, acum?

El întrebă, cu o voce gravă:

– Pentru cât timp?

Sarah zâmbi, în timp ce el o trăgea mai aproape.

- Cât să urcăm un etaj?
- Clay aruncă o privire scării.
- Depinde de viteza cu care urci.
- Facem o întrecere?

Sarah îl provoca și ochii ei cenușii străluceau de bucurie și de dorință. Clay o prinse de mână și urcară treptele două câte două. Căzură gâfâind pe cuvertura patului, izbucnind în râs. Curând, râsul lor încetă. Sarah luă în mâini fața soțului ei și-i spuse:

– Te iubesc cu adevărat, Clay. Am impresia că te-am iubit întotdeauna. Am încercat să mă împiedic, dar n-am reușit.

El avea impresia că inima îi va exploda. O regăsea, în sfârșit! N-o va mai pierde, cu nici un preț!

– Cred că ți-am mai propus-o, la Galveston. Dacă vrei să vând întreprinderea, o voi face.

– Nu, nu vreau, spuse ea înconjurându-i talia cu brațele. Ai pus în ea prea mult din tine însuși.

– Am înțeles lecția, Sarah. Dacă ar trebui să aleg, pe tine te-aș alege.

– N-ai de ales Clay, murmură ea sărutându-l pe gât.

El vru să răspundă, dar Sarah îl împiedică. Trecu un timp până să poată rosti din nou cuvinte coerente.

Urmară ore de fericire perfectă. Împărțeau un univers minunat, o lume aparte, pe care de data asta o edificau pentru a rezista tuturor încercărilor.

Numai serviciul lui Sarah îi readuse la realitate.

Luni dimineață, Clay își conduse soția la agenția ei și schimbă un lung sărut înainte de a se despărți. Sarah privi mașina îndepărtându-se. Regreta că este atât de conștiincioasă, dar hotărâseră împreună conduita de urmat.

Va scrie mai întâi o scrisoare de demisie și va da un aviz de cincisprezece zile. Ceea ce făcu, semnând-o ușurată. Nu mai regreta că părăsea agenția, acum că era plină de entuziasm la ideea să-și facă fericită căsătoria. Mai târziu, când se va simți pregătită, va deschide propria ei agenție, la Galveston.

Seara, când Clay veni s-o ia, îi spuse că luase toate măsurile pentru transportarea mobilelor ei, oricând va dori. Ea îl anunță că domnul Wilson tatăl aprobase să nu mai lucreze decât până la sfârșitul săptămânii. Mai avea o săptămână de concediu pe care patronul i-o va socoti în preaviz.

Clay se aplecă spre ea cu un râs triumfător, o luă în brațe și o sărută.

Întoarcerea la Galveston depăși toate speranțele lor. Se opriă întâi la casa lui Allison. Simon venise acolo să-i primească.

Sarah o găsi schimbată pe soacra ei. Cunoscuse o vindecare de o rapiditate remarcabilă pentru o femeie de vârsta ei. Allison o strânse mai întâi pe Sarah în brațe, apoi pe Clay, cu lacrimi de bucurie în ochi.

Isabel, care continua să țină companie bătrânei doamne, rămânea retrasă și-i zâmbea doctorului. Apoi, Simon se apropie să-i salute. O îmbrățișă scurt pe Sarah, sub privirea atentă a lui Clay, după care strânse gata să rupă mâna celui mai bun prieten al său, dându-i o palmă amicală pe umăr. Ca să se laude, susținu sus și tare:

– Știam. Trebuia să se întâmple. N-am avut decât să vă reunesc și...

Allison îl opri:

– Cum? Dă-mi voie să-ți amintesc, Simon, eu am avut această idee.

– Eu i-am spus prima dată lui Clay că era nebun s-o lase să plece.

– Dar și eu i-am spus-o!

Se priviră, se întoarseră spre Clay și Sarah și izbucniră în râs. Sprijinită de Clay, cu un braț în jurul taliei ei, Sarah murmură:

– Acum înțeleg de ce erai atât de nefericit!

Această remarcă făcu toată asistența să râdă din nou. Clay strânse umerii soției lui. Ea citi în ochii lui cât de hotărât era ca asta să nu se mai întâmple niciodată.

Mica sărbătorire care li se pregătise se desfășură într-o atmosferă agreabilă. Se ținură toasturi, se flecări, se râse mult.

La un moment dat, Allison dispăru în bucătărie ca să prepare cafea. Clay o urmă, luând-o pe Sarah cu el.

Simon, care înțelegea dorința lor să fie un moment toți trei, se întoarse spre Isabel și aceasta se însenină la ideea de a profita de compania unui bărbat atât de fermecător.

Ținând-o pe Sarah de mână, Clay o surprinse pe mama lui în timp ce aceasta pregătea cafeaua și-i puse un braț în jurul umerilor.

Ea îi spuse încet, cu o voce plină de emoție:

– Nu știu dacă înțelegi ce cadou îmi faci.

Clay o sărută pe obraz, ea îi înapoie sărutul și o trase pe Sarah între ei.

Patru luni mai târziu, în viața lui Sarah și a soțului ei, avuseseră loc multe schimbări. Părăsiseră apartamentul lui Clay, schimbându-l cu altul mai mare. Mobilele tinerei femei se integrau aici de minune.

Ea hotărâse să nu-și înceapă propria afacere, de teamă să nu fie la rândul ei prea solicitată, în dauna mariajului. Voia să evite să fie prea ocupată, în timp ce Clay redusese numărul orelor pe care le consacra întreprinderii. Tânăra femeie își găsisese totuși o slujbă într-o agenție care-i plăcea mult.

Allison își recăpătase sănătatea și, spre marea lor surprindere, lua lecții de șofat. Hotărâse că era încă destul de tânără să învețe. La urma urmei, n-avea decât șaizeci și șapte de ani!

În seara aceea, în timp ce Sarah se pregătea să vină la culcare, Clay o aștepta rezemat de perne, cu o cută pe frunte. Fusesse tăcut toată seara. Ea îl întrebă:

- S-a întâmplat ceva, Clay?
 - Thomas mi-a dat astăzi o veste!
 - Da?
 - Angelica și el vor avea un copil.
 - Sunt fericită pentru ei, se bucură Sarah. Și-l doreau, nu-i așa?
 - Da. Foarte mult.
 - Atunci? Nu înțeleg ce te preocupă.
- Clay o strânse la piept.

– Sarah, ți-ar plăcea și ție să avem un copil?

Tânăra femeie fu surprinsă. În loc să răspundă imediat, căzu pe gânduri.

– Nu m-am gândit la asta, înainte... mărturisi Clay. Acum, totuși...

O privi, apoi depuse un sărut pe părul ei arămiu, adăugând:

– Acum, cred că ar fi bine să avem o fetiță care să-ți semene și un băiat care să mă urmeze.

– Și dacă va fi pe dos?

– Asta nu mă va speria.

Sarah își recăpătă seriozitatea: era oare semnul că, în sfârșit, căsătoria lor era salvată? Își dădea seama că soțul ei n-ar fi abordat această chestiune dacă n-ar fi fost convins. Ea reluă:

– Când ai vrea să...?

– Oh, nu neapărat imediat. Voiam doar să-ți cunosc părerea.

– Da, înțeleg, zâmbi ea.

– Mama ar fi fericită.

– Și Simon de asemenea. Sunt sigură că va dori să aducă pe lume micuțul nostru.

– Bineînțeles.

Sarah își aminti modul în care Simon și Allison își atribuiseră responsabilitatea împăcării lor.

– Vor spune iarăși că le-o datorăm.

Clay o strânse mai tare.

– Că o spune mama, treacă-meargă. Simon, în schimb, ar face mai bine să nu pretindă nimic!

Saraf pufni în râs.

– Simon? Haide, Clay, Simon este ca un frate sau un văr pentru mine. N-ai de ce să te temi.

– Știu.

El își amintea totuși ce-i spusese Simon, într-o seară. Sarah nu va afla nimic. Va rămâne secretul lui.

– Te iubesc, Clay, îl asigură ea. Pentru mine, contezi mai mult decât toată lumea. De aceea, cu acordul tău, aș prefera să mai aștept puțin înainte de a avea un copil. Cred că avem mai ales nevoie să fim amândoi, deocamdată.

Clay se simți dintr-o dată liniștit. În același timp, simți un mare elan de dragoste. Ridică bărbia lui Sarah spre el, o sărută cu pasiune și-i murmură:

– Sunt întru totul de părerea ta.

Și uitară de restul lumii.

Sfârșit